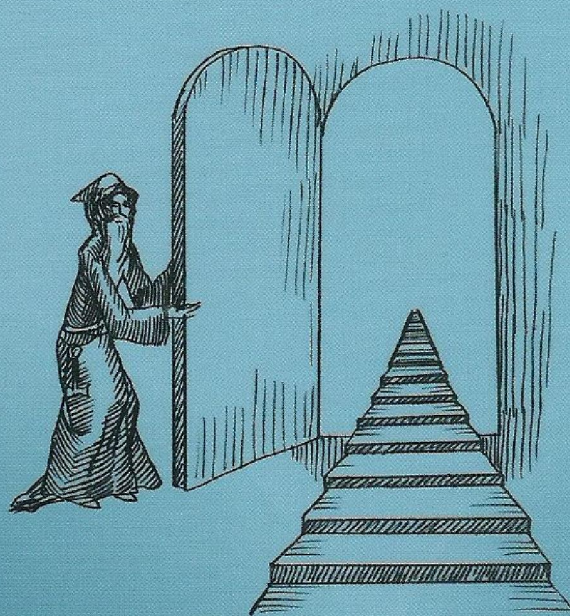

TRANSURFING 6

gospodar
stvarnosti

VADIM ZELAND

Zakoračite u svijet u kojem s mogućnosti ograničene samo namjerom!

U novom nastavku iznimno uspješne serije o transurfingu Vadim Zeland ponovno odgovara na pitanja čitatelja. Kako proširiti posao? Treba li slijediti vlastite želje ili osjećaj dužnosti? Prekinuti loš brak ili ostati u njemu? Kako pomoći djetetu da se riješi ovisnosti? Gdje prestaje suosjećanje, a počinje krivnja? Govori i o štetnosti nekih namirnica, o zdravoj prehrani i o onome od čega bismo rado okrenuli glavu - o patnjama životinja koje se uzgajaju zbog mesa. Savjetuje i kako napraviti iznimno ljekovitu živu vodu. Glavni preduvjeti uspješnoga transurfanja su visoka razina energetike i mnogo životne radosti. Za to je potrebno pročistiti i tijelo i svijest. Kako? Vadim Zeland ne čuva Znanje za sebe, već vam ga pruža na dlanu. Ne okrećite glavu.

Vadim Zeland

Transurfing

Gospodar stvarnosti

Zagreb, 2011.

Uvod	2
Stvarnost dvostranog ogledala	3
Smrt Programera	5
Galerija ogledala	12
Pripitomljavanje klatna	14
Tuđa namjera	16
Jednostavno transurfing	21
Hvatanje sunca	22
Paradoksalne situacije	26
Darovi i komplimenti	28
Živa kuhinja	28
Trolejbus promatrača	36
Gospodar piva	39
Ubojstvo životinja	42
Proslava apsurda	45
Bitka klatna	48
Prostranstvo varijanti	50
Odvažnost bogova	54
Sramežljivost magova	57
Ispravljanje stvarnosti	59
Šutnja vječnosti	61
Pod utjecajem snova	63
Koordinacija optimizma	66
Cijepljenje protiv praznovjerja	68
Zakovitost kontrasta	70
Cilj i pravo	72
Vrtuljak Čuvara	73
Rječnik pojmova	76
O autoru	82

Uvod

Poštovani čitatelju!

Ova knjiga, bez obzira na svoj naziv, uopće ne pripada području fantastike. Svakodnevna se stvarnost ovdje pojavljuje u novom, nepoznatom obliku, zbog čega postaje puno čudnovatija od bilo kakve mistike. Preostaje vam da se uvjerite kako svijet oko nas nije sasvim onakav kakvim smo ga navikli vidjeti,

Unatoč svojoj raznolikosti stvarnost ima jasno izraženu zrcalnu simetriju. Dvojna priroda našeg svijeta očituje se posvuda: postoji lijevo i desno, gore i dolje, duša i razum, živo i mrtvo, crno i bijelo, osviješteno i iluzorno. Dualizam je uzrok vječite opozicije dvaju svjetonazora - idealizma i materijalizma.

Ipak, što je zapravo naš svijet: mehanički sustav ili virtualna iluzija? Ako bismo, tražeći odgovor, gledali u samo jednom smjeru, nastala bi masa proturječja i paradoksa. Takozvana zlatna sredina također ne postoji - previše je zamagljena. Gdje se onda krije istina?

U potrazi za odgovorom krenut ćemo pomalo neobičnim putem. Na svako pitanje tipa «Je li stvarnost materijalni svemir ili virtualna zbilja?» odgovorit ćemo jednim netrivialnim postulatim: «I jedno i drugo.» Istina nije negdje između, već upravo na križanju granica raznolike stvarnosti. Materijalni svemir ima svoj zrcalni odraz - neosviješten i nevidljiv, ali stvaran svijet čija se prisutnost očituje u neobjašnjivim pojavama. U dodirnoj točki tih dvaju svjetova stvarnost ne postaje samo razumljiva, već se događa i ono zadivljujuće; njome se može upravljati.

Međutim, čovjeku je svojstveno da ide u krajnosti i zato, ovisno o svjetonazoru, pokušava pronaći rješenje svojih problema ili u granicama materijalne stvarnosti ili na području metafizike. No ni jedan ni drugi put ne donosi zadovoljavajuće rezultate. Čovjek živi pod utjecajem okolnosti - život mu se «događa» kao san na koji nije u stanju utjecati.

No ipak postoji jedan načelno drugačiji način odnošenja prema svijetu oko nas - transurfing, o kojem se govori u ovoj knjizi. Njegova je bit u tome da je moguće upravljati tijekom događaja ako se u obzir uzmu obje strane dvojnog svijeta i poštuju određena pravila. Stvarnost prestaje postojati kao nešto što je izvana i što je neovisno o čovjeku te on dobiva sposobnost podređivati je svojoj volji.

Vjerojatno ste već čuli da energija misli ne nestaje bez traga. Ona, bez sumnje, ima određen utjecaj na stvarnost oko nas. No kako se koristiti tom energijom? Zašto se naše želje ne ispunjavaju, već se, suprotno tome, ostvaruju najgora očekivanja? Zašto poznate metode vizualizacije onoga što želimo u nekim slučajevima funkcioniraju, a u drugima ne?

Radi se o tome da nedostaje karika bez koje se bilo kakva ezoterična praksa pretvara u beskorisno gubljenje vremena. Međutim, tajna leži na površini i ona je tako nevjerojatno jednostavna da je u nju teško povjerovati. U knjizi se daje odgovor na pitanje koja karika nedostaje. Kad dobijete ključ za upravljanje stvarnošću, otkrit ćete svijet u kojemu nemoguće postaje moguće.

Knjiga je nastala kao rezultat dopisivanja s čitateljima koji su isprobali transurfing na vlastitom iskustvu. S iskrenim divljenjem pričaju o nevjerojatnim promjenama koje su im se dogodile u životu. Uobičajeni problemi nestaju; otvaraju se vrata koja su se prije činila beznadno zatvorenima; ljudi počinju iz nejasnih razloga iskazivati više simpatije; stvarnost doslovno naočigled počinje mijenjati svoj oblik. Događa se da se misli na potpuno nepojmljiv način utjelovljuju u stvarnost.

Ako je ova knjiga vaš prvi susret s transurfingom, objašnjenje pojmova koji su vam možda nepoznati možete pronaći u Rječniku pojmova. Detaljnije izlaganje o načelima upravljanja stvarnošću možete pronaći u knjigama iz serije o transurfingu. Bez obzira na to što će vam se mnoge stvari koje doznate učiniti vrlo neobičnima, zapamtite da ovdje nema nikakve fikcije, sve je stvarno.

Stvarnost dvostranog ogledala

Snovi su jedan od svakodnevnih, a istodobno najtajanstvenijih fenomena u čovjekovu životu. Trećinu svojeg života čovjek provede spavajući. Do danas je ostala tajna što se sve događa s njim u tom graničnom stanju. Znanstvena istraživanja na tom području malo toga objašnjavaju. Filozofske rasprave vode iz jedne krajnosti u drugu. Jedni govore da su snovi iluzija, drugi pak da i sam naš život nije ništa drugo nego san. Tko je u pravu?

Transurfing kao ezoterično učenje toj tematici pristupa iz drugih pozicija. Zamišlja li uistinu razum svoje snove? S jedne strane, događaji koji se odvijaju u snu su virtualni, ali s druge, snovi se čine tako realnima da ih čovjek svaki put doživljava kao da su stvarnost. Poznato je da čovjek u snu može promatrati prizore koji kao da nisu s ovoga svijeta. Pritom je savršeno jasno da ih u principu nigdje nije mogao vidjeti. Ako je san imitacija stvarnosti koju kreira naš mozak, odakle potječu prizori i teme koje čovjek nikada nije mogao vidjeti?

Postoji hipoteza da mozak sam sintetizira prizore iz snova i da ih tijekom spavanja percipira kao u stvarnosti. No to je doista samo hipoteza. Za sada nitko nije dokazao da se sve odvija upravo tako. U tehnici transurfinga tumačenje je sasvim drugačije: podsvijest ništa ne zamišlja samostalno, već se izravno priključuje na prostranstvo varijanti koje sadržava potpunu informaciju. Prostranstvo varijanti je informacijska struktura koja sadržava sve moguće scenarije svih mogućih događaja. Broj varijanti je beskonačan, baš kao što je beskonačan broj mogućih položaja točke na koordinatnoj mreži. Ondje je zapisano sve što je bilo, što jest i što će biti.

Ne žurite s donošenjem skeptičnih zaključaka. Pažljivo pogledajte neki predmet, zatim zatvorite oči i pokušajte ga predočiti. Čak i ako imate iznimnu sposobnost vizualizacije, ipak ne možete "vidjeti" predmet zatvorenim očima jednako kao što ga vidite otvorenim. Slika koju je zapamtio vaš mozak, samo je fotografija vrlo slabe kvalitete. Pretpostavimo da takvu fotografiju mozak čuva kao određeno stanje grupe neurona. U tom slučaju ne postoji dovoljno neurona da se ponovno stvore sve fotografije koje mozak ima u sjećanju, bez obzira na njihovu količinu.

Ako su naša sjećanja i snovi ponovno stvaranje onoga što je zapisano u neuronima, koliko je tih stanica potrebno u glavi? Transurfing ovo proturječje tumači time da neuroni nisu nositelji informacije kao što su bitovi u računalu. Mozak ne pohranjuje samu informaciju, već nešto poput adresa informacija u prostranstvu varijanti.

Možda je mozak sposoban čuvati ograničenu količinu podataka. Međutim, čak i da ima savršen biološki sustav, ne može pohraniti sve što smo u stanju zamisliti. Tim više on ne može sintetizirati tako savršenu virtualnu stvarnost kao što može san. Ne treba se zavaravati neuvjerljivim argumentima prema kojima, navodno, ako ga se isključi, mozak dobiva sposobnost percipiranja jasnih prizora koje zamišlja.

Ako sve što je svjesno u ljudskoj psihi uvjetno povežemo s razumom, a podsvjesno s dušom, možemo reći da je san let duše u prostranstvu varijanti. Duša ima izravan pristup polju informacija u kojem se svi "scenariji i dekoracije" pohranjuju stacionarno poput kadrova na filmskoj vrpici. Razum ne zamišlja svoje snove, on ih uistinu vidi. I to nisu nikakve iluzije, već stvaran film o onome što se moglo dogoditi u prošlosti ili bi se moglo dogoditi u budućnosti.

U snovima se pojavljuju svakojaki događaji, ali budući da postoji beskonačan broj mogućih varijanti, nema nikakvog jamstva da se san odnosi na stvarnost. Bilo koji događaj, koji se dogodi u našem stvarnom svijetu, materijalna je realizacija jedne od mnoštva varijanti. Materijalni se svijet premješta u beskonačnom prostranstvu varijanti, slično kadru na filmskoj vrpici, zbog čega i dolazi do fenomena kretanja materije u vremenu.

Možda je u to teško povjerovati. Gdje se nalazi prostranstvo varijanti? Kako je uopće takvo što moguće? S gledišta naše trodimenzionalne percepcije ono se istodobno nalazi svugdje i nigdje. Možda je izvan granica vidljiva svemira, a možda je u vašoj šalici kave. U svakom slučaju nije u trećoj dimenziji. Ipak, pristup tom polju informacija načelno je moguć. Upravo se iz njega uzimaju intuitivna znanja i vidovitost. Razum je nesposoban stvoriti nešto načelno novo. On samo može sagraditi novu verziju kuće od starih kocaka. Sva znanstvena otkrića i umjetnička remek-djela razum preko duše dobiva iz prostranstva varijanti.

Ipak, postoji li nešto zajedničko snovima i realnosti? Dok spavamo, ne pada nam na pamet da kritički gledamo na ono što se događa. U snu se virtualna stvarnost oblikuje iznenađujuće prirodno. Bez obzira na to što se u snu često događaju neobične stvari, percipiramo ih kao nešto uobičajeno. U snu se čovjek u potpunosti nalazi pod utjecajem okolnosti, san mu se "događa" i on u vezi s tim ništa ne može poduzeti.

U nesvjesnom snu razum nema kontrolu nad dušom. Poput gledatelja u kinu razum gleda film i istodobno proživljava ono što vidi. Ti se osjećaji prenose na dušu koja se odmah usklađuje sa sektorom prostranstva varijanti koji odgovara očekivanjima. Na taj se način scenarij mijenja dinamički, prateći tijek događaja. Scenografije i glavni likovi trenutačno se usklađuju sa scenarijem koji se mijenja. Mašta uistinu djeluje u snu, ali samo u ulozi generatora ideja.

No, katkad, ako nam pođe za rukom, u određenom trenutku postajemo svjesni da spavamo. U tom slučaju nesvjestan san pretvara se u lucidan san. U lucidnom snu čovjek sudjeluje u virtualnoj igri i razumije da je sve to samo san. Ako vam se takvo što nijednom nije dogodilo i prvi put čujete za to, ne sumnjajte - to nije fantazija. Lucidnim snovima posvećene su mnogobrojne knjige, a u svijetu postoje zanesenjaci koji takve snove stalno prakticiraju.

Čovjek jedino mora biti svjestan da je to samo san i odmah će mu se otvoriti nevjerovatne sposobnosti. U lucidnom snu ne postoji ništa što ne možemo ostvariti. Možemo upravljati događajima i raditi nedostižne stvari, na primjer, letjeti. No čak i u snu nije dovoljno samo poželjeti letjeti. Do realizacije ne dolazi zbog želje, nego zbog orijentacije na ono što se želi postići. Ne djeluje samo razmišljanje o onome što želimo, već nešto drugo što je teško opisati riječima. Neka vrsta sile stoji iza kulisa scene na kojoj se odvija igra misli. Ipak, posljednju riječ ima ono nešto iza te sile. Naravno, pogađate da se radi o namjeri. Okvirno ćemo namjeru određivati kao odlučnost imanja i djelovanja.

Želja nam sama po sebi ne donosi ništa. Naprotiv, što jače nešto želimo, manja je vjerojatnost za uspjeh. Ako budete u snu razmišljali je li moguće letjeti, nećete uspjeti u svojem naumu. Da biste poletjeli, potrebno je jednostavno podići se u zrak uz pomoć namjere. Izbor bilo kojeg scenarija u snu ne ostvaruje se željom, već čvrstim usmjeravanjem na postizanje željenog. Ne promišljate i ne želite, nego jednostavno imate i djelujete.

Namjera je ta pokretačka sila koja upravlja scenarijem u lucidnom snu. No pitanje je zašto se ostvaruju i naše strepnje. Zar ih je moguće pripisati namjeri? Baš kao u snovima, i u realnom nas životu neprestano slijede varijante sa scenarijima naših strepnji, tjeskoba, neugodnosti, mržnje. Jer ako nešto ne želim, nemam namjeru to doživjeti. Međutim, svejedno dobivamo i ono što aktivno pokušavamo izbjeći. Ispada li da usmjerenost naše želje nema nikakav utjecaj? Odgonetka se krije u još tajanstvenijoj i moćnijoj sili zvanj izvanjska namjera.

Unutarnja namjera je namjera da se nešto učini vlastitim snagama. Puno je teže proširiti djelovanje vlastite volje na izvanjski svijet. To je izvanjska namjera. Uz njenu je pomoć moguće upravljati svijetom. Razumijevanje izvanjske namjere čvrsto je povezano s prostranstvom varijanti. Sve se manipulacije vremenom, prostranstvom i materijom, koje ne podliježu logičkom objašnjenju, obično povezuju s magijom ili paranormalnim pojavama. Namjeru smo nazvali izvanjskom zato što se nalazi izvan čovjeka, što znači da nije pod utjecajem njegovog razuma. Istina, u određenom stanju svijesti čovjek joj može pristupiti. Ako tu moćnu silu podredimo volji, možemo stvarati nevjerovatne stvari. Pomoću te su sile drevni magovi podizali egipatske piramide i činili različita slična čudesa.

Ako pokušate mislima pomicati olovku po stolu, nećete uspjeti. Ali, ako imate snažnu namjeru zamisliti da se ona pomiče, možda i uspijete. Zamislimo da ste uspjeli pomaknuti olovku s mjesta (u svakom slučaju, Iznimno osjetilni ljudi svašta mogu). Možda će se učiniti krajnje neobičnim ono što ću vam reći. Olovka se zapravo ne pomiče! U prvom slučaju pokušavate pomaknuti olovku energijom svojih misli. Te je energije očito premalo za pomicanje materijalnog predmeta. U drugom slučaju klizite po linijama života gdje olovka ima drugačiji položaj. Razumijete li razliku?

Eto, olovka leži na stolu. Snagom namjere zamišljate da se ona počinje micati. Vaša namjera skenira sektore prostranstva u kojima olovka zauzima stalno nove položaje. Ako je odašiljanje misli dovoljno snažno, olovka se logično materijalizira u novim točkama realnog prostranstva. Pri tome se pomiče zaseban "sloj olovke", u isto vrijeme kad ostali slojevi,

računajući i sloj promatrača, ostaju nepomični. Ne pomiče se sam predmet, već njegova realizacija u prostranstvu varijanti. Na tom principu se zasniva kretanje tzv. neidentificiranih letećih objekata za koje se čini da zakoni fizike (osobito inercije) ne vrijede.

Nije čudno ako vam telekineza ne pođe za rukom. Kod gotovo svih ljudi ovakve su sposobnosti vrlo slabo razvijene. I ne radi se o tome da loše upravljate energijom, nego o tome da je vrlo teško povjerovati u takvu mogućnost i izazvati u sebi čistu izvanjsku namjeru. Ljudi koji imaju razvijenu sposobnost telekineze ne pomiču predmete. Oni imaju jedinstvenu sposobnost da snagom namjere usmjere svoju energiju na pomicanje materijalne realizacije u prostranstvu varijanti.

Sve što je povezano s izvanjskom namjerom obično se doživljava kao mistika, magija ili, u najboljem slučaju, neobjašnjiva pojava čija se svjedočanstva uspješno pohranjuju na prašnjave police. Uobičajen svjetonazor potpuno odbacuje takve pojave. Iracionalno uvijek izaziva svojevrsan strah. Sličan strah i zaprepaštenje osjećaju ljudi koji istražuju NLO. Neobjašnjiva pojava toliko je daleko od uobičajene stvarnosti da se ne želi povjerovati u njezino postojanje. Istodobno ima takvu zaprepašujuću odvažnost da bude realna da izaziva stravu.

Djelovanje izvanjske namjere može se protumačiti izrekom "ako Muhamed neće brdu, onda će brdo Muhamedu". Rad izvanjske namjere nije obvezno praćen paranormalnim pojavama. U svakodnevnom se životu neprestano susrećemo s rezultatima djelovanja izvanjske namjere. Naši strahovi i najgora očekivanja ostvaruju se upravo pomoću izvanjske namjere. No budući da u određenom slučaju ona radi neovisno o našoj volji, nismo svjesni na koji se način to događa.

Sposobnost upravljanja snovima proizlazi iz čovjekove spoznaje samoga sebe u snu u odnosu na realnu stvarnost. Na određenom stupnju svijesti čovjek ima uporište - stvarnost u koju se može vratiti nakon buđenja. Stvarnost je, pak, slična snu na javi - život "se događa". Čovjek se ne sjeća svojih prošlih života i nema uporište kojim se može popeti na sljedeći stupanj svijesti.

Ipak, situacija nije tako beznadna. U transurfingu postoje neizravne metode pomoću kojih izvanjsku namjeru možemo natjerati da djeluje zaobilaznim putem. Energija čovjekovih misli pod određenim je uvjetima sposobna materijalizirati ovaj ili onaj sektor prostranstva varijanti. Drugim riječima, čovjek može oblikovati vlastitu stvarnost. No da bi to postigao, treba se pridržavati određenih pravila.

Stvarnost ima dva oblika: fizički, koji možemo dotaknuti rukama, i metafizički, koji se nalazi izvan granica percepcije, ali nije ništa manje objektivan. U određenom smislu svijet je beskrajno dvostrano ogledalo - na jednoj se strani nalazi materijalni svemir, a na drugoj se prostire metafizičko prostranstvo varijanti. Potencijalna mogućnost utjelovljuje se u stvarnost poput odraza u ogledalu varijanti. Ljudski razum neuspješno pokušava utjecati na odraz, a trebao bi izmijeniti oblik. Kakav je to oblik? I kako ga izmijeniti? Kako koristiti ovo neobično ogledalo? Transurfing odgovara na sva ta pitanja. U svojoj biti to je vrlo moćna tehnika upravljanja stvarnošću. Cilj se ovdje ne postiže, već se uglavnom ostvaruje sam. To zvuči nevjerojatno samo u okvirima uobičajenog svjetonazora. Očekuje nas rušenje ustaljenih stereotipa i ograničenja. Rušeći stereotipne prepreke, otvarate vrata svijetu u kojem su mogućnosti ograničene samo namjerom, u kojem se neostvariva maštanja utjelovljuju u stvarnost.

Smrt Programera

- *Odavno sam čekala knjige poput vaših knjiga o transurfingu. Bez sumnje, transurfing djeluje. No čini mi se da još nisam uspjela ostati "bez daha od divljenja". Vjerojatno nešto činim pogrešno. Prvo sam naučila da ne gubim uzalud energiju, iako mi to ponekad ne polazi za rukom. Gotovo sam uspjela steći naviku da si govorim da "ja ne moram znati, ali moj svijet zna kako se brinuti za mene" i "moja se namjera ostvaruje, sve se odvija u tom smjeru i sve je kao što treba biti".*
- *Transurfing uistinu djeluje, ali ponekad me progone neprilike. Osobni život se ne sređuje. Vjerojatno tome pridajem preveliko značenje, a trebalo bi opustiti "stisak". Trudim se ne*

uspoređivati se s drugima: misliti da oni uspijevaju, a ja ne. Čim se pojavi sumnja, odmah se primam knjige. To pomaže, ali katkad ne razaznajem gdje je granica između želje i važnosti ili vizualne predodžbe onoga što hoćeš. Izgubila sam se.

Evo, na primjer, želim ili namjeravam živjeti i raditi u Engleskoj. Slučajno sam pronašla agenciju koja se time bavi. Prevarili su me. No svejedno o tome razmišljam i činim korake u tom smjeru. Vizualno zamišljam ono što želim, ali možda to nisu moja vrata, ne znam.

Ispričat ću vam priču o jednom svom bliskom prijatelju. Nazvat ću ga Programer, jer mu je to bila profesija. Također je želio otputovati iz svoje zemlje na koju je bio navikao, ali koja je bila okrutna i neugodna za život. U Rusiji je Programer bio visokokvalificiran "potrčko", a nerijetko i "dječak za batine". Na Zapadu pak njemu slični bili su dio elite "bijelih ovratnika". Kada su sa Zapada stizale novosti o zapanjujućim plaćama, skupocjenim automobilima i vikendicama s bazenom, ljudima bi se zavrtilo u glavi, a u grudima su osjećali treperenje groznice - zlatne.

Moj se prijatelj, kao da prati principe transurfinga, zapitao: "Koju zemlju na karti da izaberem kao cilj?" I duša je bez dvojbe dala odgovor: "Pa, naravno, Austriju." Iz nekog mu je razloga upravo ta zemlja bila "na srcu". Alpe, skijanje, jedinstvena ljepota prirode i, općenito, jedna od najugodnijih zemalja na planetu.

Prijatelj mi je sa sjajem u očima govorio o svojoj ideji i čak me nagovarao da odem s njim. Po svemu je bilo vidljivo da su se duša i razum ujedinili u jedinstvenoj namjeri. Međutim, tada još nismo poznavali nikakav transurfing, a razum Programera preuzeo je kontrolu nad sudbinom u svoje ruke.

Jednom se prijatelj pojavio beživotnoga pogleda i priopćio da od zamišljene ideje mora odustati. Pokazalo se da nije tako lako probiti zid austrijskog imigracijskog zakona. Pobijedio je pragmatičan razum koji je navikao imati posla s realno ostvarivim ciljevima. To je bila prva pogreška Programera.

Snove smo brzo zakopali i duša mog prijatelja se snuždila. Međutim, poduzetan razum uskoro je pronašao sasvim prihvatljivu zamjenu, Kanada! To također nije loš izbor. Osim toga ondje je veći deficit stručnjaka i puno je lakše dobiti radnu dozvolu.

Nova je ideja bila realno ostvariva. Prijatelj mi je detaljno opisivao prednosti zamišljenog pothvata. Ali prethodnog sjaja u očima više nije bilo. On je rasuđivao poput analitičara, pažljivo vagao sve "za" i "protiv" i unaprijed izračunavao algoritam postizanja cilja. Koliko sam uspio shvatiti, cilj je bio dobiti visoko plaćen posao. Trebalo je prehraniti obitelj. I ne samo prehraniti. Dojadilo mu je vegetirati u siromaštvu - s takvim mozgom! Bio je uistinu vrhunski programer. Budući da je moj prijatelj bio radoholičar, potpuno mu je bilo jasno da se do imućnog života može doći samo upornim radom. S puno se žara primio posla. Prionuo je usavršavanju engleskog, usvojio najnovije spoznaje računalne tehnologije, znalački sastavio životopis i odaslao ga onamo gdje je trebalo. Općenito, sve je učinio ispravno.

Prošlo je pola godine. Ništa, samo hladna šutnja. Životopis je već bio doveden do savršenstva, bolja kvalifikacija ne postoji, engleski je vrlo dobar. A prema broju adresa na koje je odaslao molbu, za Programera je već trebala znati cijela Kanada. Što mu još nedostaje? Vjerojatno bi trebalo još poboljšati kvalifikaciju. On se sve jače trudio, ne štedeći se. No u duši se već nastanio strah, čvrsto zagrljen s nestrpljivom željom da postigne svoj cilj. Pa zar je lošiji od drugih?

S jedne je strane Kanadi uistinu nedostajalo stručnjaka. No, u to su vrijeme na površinu isplivali podaci o tome da kanadski poslodavci nerado zapošljavaju inozemne radnike. Opet je razumna logika rezultirala neuspjehom.

U toj je situaciji razum Programera mudro zaključio da se ne treba fokusirati samo na Kanadu. Valja pokušati probiti se u Sjedinjenim Američkim Državama. Činilo se da naše mozgove ondje vrlo visoko cijene. I tako je prethodni cilj pao u drugi plan i započela je nova kampanja za osvajanje Amerike

Sada je Programer već imao iskustva u takvim poslovima. Temeljito je proučio sve potrebne informacije i točno je znao što, gdje i kako. Do detalja je osmislio strategiju i taktiku.

Sve je bilo na još višoj razini - i znanje, i praktično iskustvo, i način predstavljanja. Postao je pravi profesionalac na području traženja posla.

Činilo se da bi američki poslodavci trebali biti potpuno zapanjeni sjajnim portfolijem našeg junaka. Međutim, nitko nije pokazivao interes za visokokvalificiranog stručnjaka i njegove sposobnosti. Razum Programera grozničavo je pokušavao pronaći uzrok tako neobične situacije: zašto nema rezultata ako je sve besprijekorno učinjeno. Gdje su nestali "lovci na mozgove"? Što je s pričama o stotinama, ako ne i tisućama kompjutorskih stručnjaka koji su ostvarili blistavu karijeru u SAD-u?

Objašnjenje je nađeno i u ovom slučaju. Visoka se tehnologija razvijala brzim tempom i u tom određenom trenutku na tržištu se osobito tražila specijalizacija koja nije odgovarala profilu našeg kandidata. Bez obzira na to što se tražila i njegova stručnost, Programer se, s karakterističnom revnošću, primio učenja nove tehnologije. On mora biti bolji pod svaku cijenu! No svi su se njegovi pokušaji pokazali uzaludnima. Amerika je zadržavala svoju nepromijenjenu ravnodušnost poput odbojnog i nedostupnog Kipa slobode. Tako je prošla još jedna godina.

Moj me je prijatelj katkad posjećivao i pričao mi o svojim mukama. Kamo je nestalo ono unutrašnje svjetlo koje je iz njega izbijalo dok bi s oduševljenjem govorio o Austriji! Sada to više nije bio uzbuđen entuzijast, nego umoran i zabrinut igrač koji svakog dana metodično provjerava poštu očekujući dobitak. Tko nikad nije bio u takvom položaju, teško može razumjeti što znači balansirati između nade i očaja.

Onda je napokon dobio prijedlog - i to ne samo jedan, nego tri odjednom! Sreća je podrugljiva i žestoka koketa. Dogodilo se to upravo u trenutku kad je Programer već izgubio nadu i gotovo odmahnuo rukom na svoju zamisao.

Razgovor se trebao voditi u Moskvi. Naravno, on se odmah sav uzbuđen uputio onamo. Prvi se susret odvijao u jednom elitnom kafiću. Programera su ljubazno primili i razgovor je prošao začuđujuće lako i uspješno. Srdačna Amerikanka ponudila mu je kavu i kolače. Istina, dok je ona mirno plaćala, on se sav zbunio od stida i divljenja. Nikad nije pretpostavio da bi to moglo biti toliko skupo! Uostalom, vrijeme je da se navikne na nov život - uskoro će si moći puno toga priuštiti.

Sljedeći je razgovor s predstavnicima druge kompanije protekao kao potpuna suprotnost prvom. Bahati se portir dugo pravio kao da ne razumije što mu govori taj bijedan provincijalac i nije ga htio pustiti u hotel u kojem je bio dogovoren susret. Dvoje ne osobito ljubaznih Amerikanaca podvrgli su Programera unakrsnom ispitivanju očito želeći provjeriti njegovu otpornost na stres. Zatim je morao proći vrlo zahtjevan test na računalu. Rezultat mu nisu rekli, ali sudeći po zadovoljnim licima ispitivača i taj je zadatak uspješno obavio.

Zanesen uspjehom, Programer se toliko ohrabrio da čak nije otišao na treći razgovor povezan s ponudom jedne finske kompanije. Ma kakva Finska! Amerika je ono čemu treba težiti. Čim se vratio kući, kao po bontonu, napisao je pisma zahvale za provedena testiranja. Iz obje je kompanije dobio odgovor: "Primljeni ste!"

Yes! Programer je bio zasluženo nagrađen za sve svoje napore. Evo što čine marljivost i upornost! Sad je sve iza njega. Treba samo odabrati jednu od dviju kompanija. Prva je ona s čijom je predstavnicom ljubazno razgovarao u kafiću i koja se nalazi u Arizoni, a druga je smještena u Kaliforniji. Eto kako se okrenula sudbina - sada on bira! I što ćeš...

Sveznajući razum Programera opet je počeo po starom običaju: što će u zapuštenoj Arizoni, u toj pustinji s kaktusima? Istina, sudeći po svemu, posao u Kaliforniji je obećavao puno više napora. I put do te kompanije od samog se početka činio mučnim. Ali radoholičar nije tražio lake puteve - Izabrao je drugu varijantu.

Prvi put u životu imao je priliku odigrati neuobičajenu ulogu i ljubazno odbiti ponudu srdačne kompanije iz Arizone. Sav se život ispunio radosnim pripremama. Uskoro je stigao poziv i Programer je bez problema dobio dugo očekivanu radnu vizu za cijelu obitelj! Trebalo je prodati jeftin stan u kojem je živio sa ženom i kćeri i preseliti k roditeljima. Kako bi inače siromašan ruski programer nabavio tisuću i pol dolara za plaćanje tri vize? No to više nije bilo važno. Sve se dobro posložilo i u budućnosti ih je čekao osiguran i lagodan život u sunčanoj Kaliforniji.

Nakon što je sredio sve poslove, Programer je kompaniji u kojoj će raditi poslao radosnu vijest da je spreman za dolazak. Bilo je proljeće 2001. godine. Amerika je s nestrpljenjem čekala Programera. Trebali su mu rezervirati zrakoplovnu kartu. Činilo se da ništa ne može omesti ono što je gotovo obavljeno.

No iz nekog je razloga ponovno naišao na hladnu šutnju. Programer nikako nije mogao dočekati odgovor i slao je jedno pismo za drugim. Što se moglo dogoditi? U grudima se počeo buditi zaboravljen osjećaj paničnog straha.

U posljednje je vrijeme u svom tom metežu prestao obraćati pozornost na novosti preko oceana. I sad kad je počeo čitati analize ekonomske situacije u SAD-u, pred njim se ukazao užasan prizor. Na području visoke tehnologije ubrzano se širila neviđena kriza. Deseci, stotine tisuća stručnjaka gubile su posao. Poduzeća čija je djelatnost bila vezana uz računala i telekomunikacije trpjela su goleme gubitke. Pokazalo se da je i kompanija Programera dospjela među one koje su potpuno propale.

Takvo što nije mogao nikako očekivati. Američki poslodavci sada nisu s nepovjerenjem gledali samo na inozemne stručnjake, nego i na domaće. I viza je postala nevažeća budući da se zasnivala na određenom poslu. A stan? I on je također nestao. Bila je to propast. Udarac je bio još jači zato stoje, kao ironijom sudbine, kompanija iz Arizone opstala i nastavila normalno funkcionirati. Potaknut očajem, Programer rm se ponovno obratio s molbom. Naravno, nitko mu se nije udostojio odgovoriti.

Moj je prijatelj bio dotučen takvom nesrećom, no skončati svoj život, kao što bi neki mogli pretpostaviti, ipak nije poželio. S jednakim je žarom tražio dobro plaćen posao, ne više u inozemstvu, nego u Rusiji. Vjerovao je da se upornim trudom sve može postići. I uistinu, sudbina kao da mu se smilovala, uskoro je dobio vrlo povoljnu ponudu poduzeća koje se nalazilo u nevelikom selu, nedaleko od grada u kojem je živio sa svojom obitelji.

Nudili su mu vrlo visoku plaću, međutim Programer nije želio nastaviti svoju karijeru u takvu neprestičnu mjestu. Letvica njegovih ambicija nalazila sa puno više. Pa umalo je na juriš osvojio Kaliforniju! Uostalom, navikao je trošiti svoju snagu punom parom.

Zapravo, Programer je već postao takav visokokvalificiran stručnjak kakve bi trebalo tražiti, i onda je na ljeto te iste godine, nakon što je prošao sve stupnjeve stroge selekcije, ipak dobio posao u američkoj kompaniji čija se podružnica nalazila u Moskvi.

Plaća je, čak i po mjerilu glavnoga grada, bila tolika da je novca bilo napretek, dovoljno i za stan i za sve ostalo. Pa sada bi valjda sve trebalo biti u redu, mislio je Programer. Kompanija je stabilna/preživjela je krizu, profit raste.

Programer se preselio u Moskvu, smjestio se, primio se posla koji je obećavao zavidno napredovanje u karijeri. Vrlo Je vjerojatno da će ga s vremenom poslati da radi u Americi. Možda je tako i bolje? Jer, ako prvi put nije uspio, znači da ga je sudbina sačuvala od neke lošije varijante.

Međutim veselje je bilo preuranjeno. Stigao je tj., rujna - nezaboravan dan kada su u terorističkom napadu u New Yorku. srušene zgrade Svjetskog trgovačkog centra, a tisuće su ljudi poginule. Glavni ured kompanije nalazio se u jednom od tih nebodera, zbog čega je kompanija prestala postojati.

Ispada da se sudbina i ovaj put odlučila poigrati s Programerom. Ispalo je kao da Programera neke zle sile pokušavaju stjerati u grob. Što se više trudio, rezultat je bio lošiji. Sada je stvarno došao kraj. Nije mu preostalo ništa drugo do vratiti se kući.

Tako se moj prijatelj odrekao nade. Prodao je svoje računalo i odlučio da se više nikad neće baviti tim poslom koji mu se ogadio. Programer je stvarno umro. Preživio je propao, izmučen i od života umoran čovjek.

Otišao je raditi u tvornicu gdje je počeo zarađivati sitan novac običnim radom rukama. Koliko je visok bio njegov profesionalan let, toliko se dubokim učinio pad. Na taj je način Programer odlučio kazniti samoga sebe za svoju ništavnost.

Možemo li kriviti čovjeka za njegove postupke u cijeloj ovoj tužnoj priči? Pa on je s gledišta uobičajenog svjetonazora sve učinio ispravno. Mnogi postupe na sličan način. Neki uspiju. On ipak nije. A sve je moglo biti sasvim drugačije. Pogledajmo pogreške Programera iz pozicije transurfinga.

Prva pogreška jest odustajanje od cilja zbog težine njegove ostvarivosti.

Prvotni cilj Programera - Austrija - bio je pravilno izabran budući da je nastao u *jedinstvu duše i razuma*. Ako čovjek, misleći na cilj, već unaprijed doslovno leti na krilima sreće, znači da je postignuto to isto jedinstvo. U tom stanju duša pjeva, a razum zadovoljno trlja rukama. Obratite pozornost, to je tek stadij određivanja cilja u pravom smislu riječi.

Zatim se postavlja pitanje o načinima i sredstvima njegova postizanja. Ako se maštarija učini neostvarivom, razum, izbjegavajući da se strmoglavi s oblaka, nastoji odbaciti uzaludnu zamisao kako bi se bavio realnijim stvarima. Razum zapravo ne lebdi na oblacima, niti ne stoji čvrsto na tlu, već se meškolji u bijednoj jami svog neznanja. Takozvano trezveno razmišljanje, koje se zasniva na uobičajenim stereotipima, nije u stanju pronaći put koji bi uistinu doveo do teško ostvarivog cilja. Put do uspjeha uvijek je strogo individualan što potvrđuje sam život.

Istinska mudrost koju je sakupilo iskustvo mnogih naraštaja kaže da je formula uspjeha promjenjiva - njezina je stalnost samo u tome što se uvijek očituje u obliku izuzetaka od pravila. Razum - taj "otac teških pogrešaka" - slijepo smatra istinitim skup uobičajenih, bezvrijednih stereotipa. Na taj je način, sve okrenuto naglavačke, Predlažem vam da pažljivo ponovno pročitate ovaj odlomak.

U stadiju određivanja cilja jedino što se traži od razuma jest da utvrdi je li taj cilj zapravo ostvariv. S tim prestaje misija "pametne glavice". "AH, dovraga, pa kako?!" uzviknut će zdrav razum. E pa to se njega više ne tiče. On je, slabić, i više nego jednom pokazao za što je sposoban.

Načini i sredstva postizanja cilja naći će se sami, i to takvi kakve razum nije mogao hi naslutiti. On ništa ne zna i ne može znati. Ako se stalna misli na cilj kao da je već postignut, izvanjska namjera - ta nepojmljiva sila - otvorit će u određeno vrijeme svoja *vrata*, stvorit će mogućnosti. Zadatak je razuma da tijekom misli usmjeri u odgovarajućem smjeru i time pokrene mehanizam izvanjske namjere.

Druga pogreška jest uznemirenost zbog izostanka rezultata što dovodi do želje.

Očito je da što se više brinete, sporije se primičete cilju, ako se uopće i primičete. Naravno, za postizanje duševne ravnoteže čovjek uvijek mora znati na čemu će je temeljiti. Transurfing pruža to znanje.

Svoj položaj u prostranstvu varijanti, u odnosu na cilj, možete shvatiti zamislite li da se nalazite u čamcu na otvorenu moru. Da biste se domogli kopna, morate cijelo vrijeme ploviti na sjever prema kojemu pokazuje igla kompasa - smjer tijekom vaših misli. Dok zamišljate svoje približavanje kopnu i izlazite na obalu, vaša je "igla" okrenuta u pravom smjeru. Treba samo misliti na dolazak i veslati. Samo to i ništa više!

No nestrpljivi razum počinje se vrpolti i dodijavati veslaču: "Je li ovo pravi put? Hoćemo li uskoro stići? Što ako kopno nije ondje? Naravno, trebalo je ići na sasvim drugu stranu!" Zbog takva razmišljanja igla kompasa počinje se trzati i čamac stalno mijenja smjer.

Razum ne vidi kretanje u prostranstvu varijanti i zbog toga sumnja i brine. Navikao je stvari držati pod kontrolom. Razum će se umiriti samo u slučaju ako mu zadamo zadatak koji će mu imati smisla dok ga obavlja. Zato mu recite da ne ljulja čamac, nego da drži kormilo u pravom smjeru. Rad razuma treba se odnositi na kontrolu tijekom misli.

Sa željom vezanom za posao malo je kompliciranije - to je najprirodnije sidro. Dobro bi bilo riješiti se te želje. "Put samuraja", na primjer, zasniva se na tome da živiš kao da si već umro. Tada nemaš što izgubiti i ničega se ne bojiš, lako bi se ravnodušno trebalo kretati i prema cilju, kao da smo se već pomirili s porazom. U tom će slučaju uže sidra jednostavno biti prerezano.

Ako se pak nikako ne uspijevate smiriti, bit će potrebno podići sidro. Recimo ovako: postoji želja koja prerasta u namjeru da djelujemo, a postoji i žudnja. Žudnja prije svega označava strah od neuspjeha: hoću, ali nemam snage i istodobno se bojim da u tome neću uspjeti. A zašto se bojim? Zato što ne mislim na cilj, nego na sredstva njegova ostvarivanja. Žudnja stvara suvišan potencijal snažno narušavajući okolno energetske polje koje za sobom povlači otpor sila ravnoteže. Upravo te sile ometaju postizanje cilja.

Potrebno je stalno iznova ponavljati razumu da misli o cilju kao o svršenoj činjenici. Naravno, s vremena na vrijeme će isplivati mračne misli. Pa neka i bude tako, ne treba se boriti protiv toga. Važno je ne zaboraviti da sva ta sitna lelujanja ne smiju jako odvlačiti od osnovnog smjera.

Na kraju krajeva, ako tako posložimo stvari, žudnju možemo svjesno smanjiti. Kao što se sjećate, ponude su Programeru dolazile upravo u trenucima kad bi gotovo očajavao, a nakon toga "olabavio" grčevit stisak želje. To se jednako tako može raditi i svjesno. Želim li ja to? Pa u čemu je onda problem, tako će biti.

Treća pogreška jest prebacivanje s jednog cilja na drugi. Programer jednostavno nije mogao dočekati da varijanta sazre i materijalizira se. Najteže je znati čekati i zadržati pritom mirnoću gospodara situacije. Treba izdržati iskušenje tijekom stanke u kojoj se ništa ne događa. To je neka vrsta provjere izdržljivosti.

Takva je stanka neizbježna i prema njoj se treba odnositi smireno. Često se događa da razum diže paniku prije vremena i brzopleto mijenja smjer. A cilj samo što se nije pokazao na horizontu - on u očaju maše rukama pokušavajući privući pozornost slijepog razuma: "Hej, pričekajte!"

Materijalna realizacija varijante oblikuje se poput odraza u ogledalu. U ulozi slike pojavljuje se prizor koji se vrti u vašim mislima, drugim riječima - slajd cilja. Razlika između ogledala prostranstva varijanti i običnog ogledala je samo u tome što se odraz u ogledalu prostranstva varijanti ne pokaže odmah, već s odgodom.

Zamislite neobičnu situaciju: zaustavite se pred ogledalom, a u njemu se ništa ne vidi - praznina. I tek se za neko vrijeme postupno pojavljuje slika, kao kod razvijanja fotografije. U određenom se trenutku počinjete smiješiti, a u odrazu još uvijek vidite ozbiljan izraz lica.

Točno tako funkcionira ogledalo prostranstva varijanti, samo što je vrijeme odgode u njemu neusporedivo dulje, pa se promjene ne mogu percipirati. Kako bi se u tom ogledalu mogao pokazati odraz ako se slika neprestano mijenja? Odraz se još nije stigao oblikovati, a čovjek već žuri promijeniti svoj slajd. Rezultat je tek isprana mrlja.

Četvrta pogreška jest negativan slajd. Postavlja se pitanje kakav se prikaz može oblikovati od slajda koji sadrži razmišljanje o sebi kao "nedostojnoj i nedovoljno pripremljenoj osobi". Zapravo, Programer uopće nije imao slajd cilja. Njegov je um bio potpuno zaokupljen brigama o načinu na koji će postići cilj.

U ostvarivanju cilja sudjelovala je samo unutarnja namjera. Ogledalo je pritom odražavalo tek sam proces borbe i očekivanja, ali ništa više od toga. Naravno, obične su metode također pogodne za ostvarivanje cilja, samo što treba čekati neusporedivo dulje, a i mogućnosti je puno manje.

Rezultat će se brže i sigurnije ostvariti ako u mislima vrtite slajd kao da je cilj već ostvaren. "Radosne pripreme" moraju se događati već sada! Trebate blistati ispred ogledala kao da je uspjeh predodređen, a tada će i odraz odgovarati svemu tome.

Radi se o tome da je prostranstvo varijanti na neki način paradoksalan restoran. U njemu ne treba samo sjediti i čekati dok konobar ne donese jelo na pladnju. Treba se ponašati kao da je narudžba već ispunjena. Doslovno se treba praviti da je već sve na stolu.

Tajna tog neobičnog restorana je u tome da vas konobar promatra iza zastora i donosi vam jelo tek kad vidi da već jedete svoj obrok. Shvatite da je upravo u tome bit!

Peta pogreška jest u kretanju protiv tijeka varijanti. Ova je pogreška očita i nalazi se na samoj površini. Naravno, jasno vam je zašto je Programer bez dvojbe trebao izabrati kompaniju iz Arizone. Kad je u pitanju izbor, treba dati prednost upravo onoj varijanti koja se najlakše "predaje". Sve druge izmišljotine razuma potaknute izborom, ma kako se uvjerljivima činile, možemo hrabro odbaciti.

Razum Programera se na njemu svojstven način okrenuo protiv tijeka varijanti i odabrao tuđa vrata kroz koja se, očito, bilo teško provući. I sve to u uvjetima u kojima mu je bilo jasno pokazano da se pored tih vrata, posebno za njega, nalazi glavni ulaz, brižno pokriven tepihom!

Prirodno je da su se tuđa vrata u posljednji trenutak jednostavno zalupila pred nosom - to je osobina svih tuđih vrata. Eto čega su ga stajali "razumni zaključci", nakon kojih ne preostaje ništa drugo nego raskriliti ruke i reći: "Kako sam mogao znati?!" Naravno, nitko nije mogao znati. I nije potrebno znati. Potrebno je samo slijediti tijek varijanti i to je sve.

Šesta pogreška jest u kontroli razuma nad scenarijem. Posljedice ove pogreške nisu tako očite, ali je za rezultat ona jednako pogubna kao i sve ostale. Razum u pravilu samopouzdana misli da zna kako bi se događaji trebali odvijati. I ako se oni ne podudaraju s isplaniranim scenarijem, znači da ništa neće uspjeti i da se sve odvija na pogrešan način. Takav odnos prebacuje strelicu linije života na negativan put. Na tom je putu sve stvarno puno gore nego što bi moglo biti.

Svaki put kad izražavate svoj odnos prema nekom događaju, određujete svoj izbor na križanju dviju varijanti. Put do cilja prolazi kroz labirint koji se sastoji od mnoštva račvanja. Razum sa svojom primitivnom logikom može vrlo dugo lutati u tom zamršenom klupku linija.

Ključ labirinta zapravo je vrlo jednostavan - to je načelo koordinacije. Što god da se događa, sve vodi k cilju i uređuje se upravo onako kako treba. Uz takav odnos, linija života uvijek će se okretati prema najpovoljnijem putu. Koordinacija krči najkraći i najbolji put do cilja.

Za najveći je broj svih gluposti zaslužan upravo razum jer odbija događaje koji se ne uklapaju u njegov scenarij. Osobina razuma je da sve drži pod kontrolom. I protiv toga se ne treba boriti. Samo treba preusmjeriti kontrolu razuma na održavanje načela koordinacije i svjesno praćenje tijeka varijanti.

Sedma pogreška jest u tome što razum nije htio slušati glas duše. Zapravo su sve pogreške rezultat jedne glavne pogreške. Razum bez duše je kao i duša bez razuma - ništa. Zajedno imaju bezbroj mogućnosti. Možda se čini da moraš biti potpuna budala da napraviš tolike pogreške, a zatim ih sve još jednom ponoviš. Baš suprotno, sve su se nedaće Programeru dogodile zbog njegova blistavog uma.

Jasno je da zdrav razum lišen glasa srca ne vrijedi puno. Naravno, možemo se snaći samo s razumom iživjeti kao i svi, oslanjajući se na monolit takozvanog zdravog razuma. Zašto bismo u svoj život pustili čudo? Jednostavnije je i sigurnije govoriti samome sebi daje transurfing nemoguć.

U tom se slučaju zadovoljite prosječnim rezultatima u životu, a čudu se ne morate nadati. Ako čovjek djeluje u okvirima uobičajenog svjetonazora, njegove će se jabuke, naravno, uvijek stropoštati na zemlju u skladu sa zakonima zdravog razuma. Drugačije ne može biti.

Sad kad ste upoznati s "objašnjenjem magova", pokušajte ponovno pročitati cijelu priču o Programeru i sve će vam postati jasno kao na dlanu. Ipak, moram reći da cijela priča ima sretan kraj.

Moj prijatelj nije mogao dugo samog sebe kažnjavati. Njegova se duša pobrinula da izađe iz zatočeništva i na kraju pronašla izlaz. Sjetio se da je nekada davno lijepo crtao. Ne nadajući se nikakvu uspjehu, pomalo je počeo obnavljati svoj nekadašnji hobi.

I što mislite što se dogodilo? Njegovi su radovi primijećeni i počeli su se uspješno prodavati. Umjetnik koji se ponovno rodio nikako nije mogao shvatiti zašto ljudi s takvom žudnjom kupuju njegove slike. Njemu se činilo da nisu ništa posebno. Zapravo su prikazivale ono što toliko nedostaje ljudima, što je skupo kao zlato i istodobno nema cijenu - jedinstvo duše i razuma. U tom jedinstvu nastaje sve što se obično odnosi na remek-djela na bilo kojem području ljudskog djelovanja.

Sada je Umjetnik sretan i osiguran čovjek. Zahvaljujući duši, pronašao je svoj put. Kasnije nije priznao da zapravo nikad nije volio profesiju programera.

I nikad mu se nije sviđalo govoriti na stranom jeziku. Danas je Umjetnik uvjeren da je odlično uspio u tome zato što nikamo nije oputovao. Inače nikad ne bi postigao ovakav uspjeh, lako je teško reći, možda opet griješi misleći da je slikarstvo jedino čemu teži njegova duša. Sasvim je moguće da se jedan od njegovih ciljeva izgubio negdje u Austriji ili Arizoni. U prostranstvu varijanti postoji sve i svaki čovjek može imati mnoštvo ciljeva. Treba samo izabrati upravo svoj.

Ne treba misliti da sklonosti duše leže samo u duhovnoj sferi. Priča o Programeru je primjer karakterističan za transurfing. Međutim, ne treba zaboraviti da se ne isplati oponašati tuđe iskustvo. Svatko ima svoj put. Nije nužno u sebi tražiti nekakve talente vezane uz znanost ili umjetnost. Sve je puno jednostavnije. Treba samo pažljivije oslušivati šum jutarnjih zvijezda - glas svog srca. I ne treba razumom opterećivati dušu i požurivati je. Ona će se sama otvoriti. Jedino što joj treba je pozornost razuma.

Za zaključak je samo preostalo spomenuti osnovnu shemu postizanja cilja u transurfingu. Treba odrediti svoj cilj pomoću jedinstva duše i razuma, zatim se kretati po tijeku varijanti, podržavati u mislima slajd cilja, paziti na načelo koordinacije i veslom pomagati vizualizaciju procesa. Sve je tako jednostavno da je praktički nemoguće izgubiti se. A kako se sve to radi, detaljno je opisano u prethodnim knjigama o transurfingu.

Galerija ogledala

- *Evo situacije iz mog života: kasna večer, vraćam se kući sa ženom. Ona je vrlo umorna (neispavana je zbog posla). Osrednji sam vozač i sva je moja pozornost usmjerena na cestu u nepoznatoj četvrti. Promašio sam potrebno skretanje i odveo nas još kilometar-dva. Odjednom se žena probudi i počne vikati zato što sam promašio put i obasipati me takvim pridjevima kao da je smak svijeta. Trudim se ne odgovarati, a ona me emocionalno muči. Zašto se to dogodilo? Nisam odašiljao nikakvu negativnu energiju - bio sam zadubljen u vožnju iako sam se osjećao neugodno zbog lošeg osjećaja za orijentaciju. Došli smo u začaran krug: moje stanje nije savršeno, a negativna energija moje žene udvostručuje lošu atmosferu u obitelji. Ne mogu baš promijeniti ženu. Kakvu bih taktiku i strategiju mogao koristiti?*

Svaki čovjek stvara *sloj svojeg svijeta*. Ti se slojevi presijecaju i slažu jedan na drugi. Izvor negativnosti može prodrijeti u sloj vašeg svijeta iz tuđih slojeva, samo ne treba pridavati značenje tome i ljutiti se zato što negativnost stvaraju bliske osobe.

Svijet je ogledalo, ali ono reagira s odgodom. Imajte na umu da se svijet brine o vašoj ugodnosti i dobrobiti. Potvrdu toga uporno tražite u svakoj sitnici. Neka vam to postane navika. S vremenom će negativnost na nepojmljiv način nestati iz vašeg života. Čak će i vaša okolina prestati biti izvor negativnosti. Ne tražite objašnjenje za to. Jednostavno *djelujte s nepromjenjivom ustrajnošću*.

Promatrajte što će se dogoditi. I tako, vi se usmjeravate na pozitivne odnose i počinjete očekivati rezultate. Dobivate reakciju koja ne odgovara tom odnosu. Taj odziv, odnosno odraz, posljedica je ranijeg odnosa. Zaboravili ste na dodatak zbog odgode.

Kad dobijete negativan rezultat, reagirate šablonski, to jest ponovno negativno. Vaš se odnos očituje u mislima ili djelovanju. Nakon što nije stiglo odreagirati na vaš pozitivan stav, ogledalo ponovno od vas dobiva negativan impuls. Neprestano mijenjate smjer i zbog toga se ne približavate cilju. Sva je tajna u postojanosti. Ako se održava stalna usmjerenost na cilj, s vremenom se odraz u ogledalu svijeta usklađuje s tom usmjerenošću.

- *Nedugo nakon što sam prihvatila stav "Moj se svijet brine o meni" i "Što god da se događa, sve ide onako kako treba", neugodnosti su se počele događati jedna za drugom. Najprije male, a zatim sve veće. Na primjer, posljednja je bila ta da moram promijeniti posao jer su mi plaću smanjili za polovicu. Razumom shvaćam da se sve kreće prema boljemu, ali na podsvjesnoj razini ipak sam nervozna i teško mi je pri duši. Recite mi, molim vas, što da radim i treba li biti ovako?*

Prema svemu sudeći, vaše su linije života jako "zatrovane". Kad organizam zagađen nepravilnim načinom života prijeđe na zdrav režim, započinje intenzivno čišćenje koje prate bolesni procesi - krize.

Otrprike se isto događa trenutačno i s vašim životom. Šaljete u svijet nove misli, a svijet oko vas počinje se mijenjati kao ogledalo. No da biste transformirali odraz u ogledalu, potrebno je vrijeme tijekom kojeg su mogući neki problemi, kao u vašem slučaju.

Ne paničarite i ne očajavajte. Sad vam čak nije potrebno ni da se oboružate strpljenjem, već da jednostavno likujete i radujete se promjenama koje vam se u životu događaju. Izgleda da se svijet s takvim žarom počeo brinuti o vama da dolazi do neke vrste generalnog remonta kojim obično treba nešto i uništiti.

Važno je da promjene ne doživljavate kao negativne. Ako budete ustrajno slijedili načelo koordinacije namjere, uskoro ćete se uvjeriti da događaji koji su vam se činili neugodnima zapravo nisu bili takvi, već da su, baš suprotno, radili vama u korist.

Uspjeh ovisi o tome s kolikim zadovoljstvom razum prihvaća za njega nevjerojatnu činjenicu da čovjek svojim mislima može stvarati sloj svojeg svijeta. Samo bih vas želio upozoriti na dvije krajnosti. Jedna je krajnost upadanje u euforiju. Trebate biti svjesni da nitko nije zaštićen od pogrešaka i neuspjeha. Ne računajte na to da će sve uvijek ići glatko. Ostavite mjesta i za razočaranje. Dopusnite da katkad dođe i do pogrešaka i neuspjeha, ne borite se protiv njih.

S druge strane, što god da se dogodi, u vašoj je moći da neuspjeh proglasite svojim uspjehom. Jer jednom kad odlučite da se svijet brine o vama, vaš razum ne mora znati što je za njega uistinu dobro. Vaš svijet to zna bolje. Vi ste gospodarica svoje sudbine, stoga koristite tu moć i objavite da prividan neuspjeh zapravo radi u vašu korist.

Druga je krajnost ako pozitivno raspoloženje smatrate svojom obvezom, silite se uvijek biti zadovoljni. Pozitivno raspoloženje treba biti rezultat vašeg uvjerenja da vam je ugodno. Jednostavno trebate biti svjesni da vaš odnos oblikuje odraz u ogledalu vašeg svijeta. No to ne treba smatrati svojom obvezom. Vi ste *slobodna kraljica svog svijeta*, što znači da o vama ovisi hoćete li katkad biti nezadovoljni i hiroviti. Ne zatvarajte se u okvire prisilne potrebe, nego jednostavno uživajte u toj igri s ogledalom svijeta.

- *Ne znam što da radim i kako da se ponašam. Trajno sam ljuta na svoju mamu, uvrijeđena. Jako bih joj željela oprostiti, ali... ne mogu. Stalno se događa da mi nehotice stvara nekakve neugodnosti. To je teško (osobito materijalno), a ja imam i obitelj, muža i sina. Ne mogu svu svoju snagu davati majci i zbog toga nastaje konflikt - osjećam se krivom. Vjerojatno sam jako glupa, zar ne? No katkad jednostavno gubim razum!*

Nisu mi poznati detalji vašeg odnosa s majkom i zato vam ne mogu dati konkretne savjete. Vrlo je vjerojatno da su svi vaši problemi povezani s osjećajem krivnje kojeg se nikako ne uspijevate riješiti. Ako osjećaj krivnje postoji, scenarij će obvezno sadržavati kaznu u nekom obliku. Na primjer, čovjek može porezati prst (u najboljem slučaju), svaliti na sebe opterećujuću obvezu ili se susresti s neugodnim problemom.

Beskorisno je boriti se protiv osjećaja krivnje. Nemoguće se osloboditi krivnje kao takve, bila ona osnovana ili ne. Taj se problem može riješiti samo konkretnim djelovanjem. Djelovanje se odnosi na to da se prestanete opravdavati. Čak se i u pismu opravdavate: "Vjerojatno sam jako glupa, zar ne?" Ne smijete tako govoriti o sebi. Odražavate se u ogledalu svijeta sukladno s odnosom koji imate prema sebi. Trebate se ponašati kao da si nemate što predbacivati. Tada će ogledalo oblikovati sloj vašeg svijeta u kojemu nema mjesta za osjećaj krivnje. Opomenite se svaki put kad se poželite opravdavati. Zabranite si da to radite. Opravdavajte se samo u slučaju kad je uistinu potrebno - objasniti svoje postupke. Ako imate jako velik osjećaj krivnje, u početku neće smetati da čak malo "prigušite" svoju savjest. Čim nestane navika da se opravdavate, nestat će i osjećaj krivnje, a time i scenarij kazne.

- *Provodim li ispravno tehniku transurfinga ako radim "na takav način"* ? U čemu griješim?*

Ne radi se o tome radite li nešto ispravno, nego o tome *vjerujete li sami u ispravnost svog djelovanja*. Ako mislite da postupate neispravno, griješite bez obzira na to što činili. Ako sumnjate, postajete neodlučni.

**Izostavljen je opis djelovanja; op.a.*

Zamislite sljedeću situaciju: došli ste u galeriju u kojoj umjesto slika na zidovima vise samo ogledala. Sva imaju različite okvire, ali je njihova bit ista - to su ogledala u kojima vidite svoj odraz. Ja sam vaš vodič u toj galeriji s ogledalima.

Zamislimo da mi postavite pitanje koju bi metodu postizanja cilja bilo najbolje odabrati, ili biste se možda ipak trebali baviti svojom karmom. To znači da me pitate: "U koju dvoranu galerije je najbolje da odem?" Moj je odgovor: "U onu u koju vas vuku duša i razum." "A kako pravilno koristiti odabranu metodu?" postavljate mi sljedeće pitanje. To znači da vas zanima kako da stojite pred ogledalom da biste u njemu vidjeli svoj odraz.

Kako god da stojite ispred ogledala, u njemu se odražavate - u to možete biti sigurni. Samo vam preostaje da odaberete izraz lica koji želite vidjeti u odrazu. Odluka je na vama. Ako u odrazu želite vidjeti veselo lice, ne pitajte na koji način da se nasmiješite. Jednostavno se nasmiješite i to je sve. Ako u ogledalu želite vidjeti mračan izraz lica, samo to učinite - vi znate kako. Čemu takva pitanja?

U tome je bit transurfinga: *sami oblikujete odraz u ogledalu svijeta*. Odredite svoju namjeru kao izraz lica i priuštite si zadovoljstvo da promatrate na koji će se način pritom mijenjati odraz. *Uzmite svoje pravo da budete u pravu*. Jednostavno si recite: "Ja najbolje znam koje ogledalo odabrati i kako stajati pred njime!" Upravo tako postupa dijete kad se nađe u galeriji s ogledalima. Odrasli su zaboravili da su nekad davno znali kako se ponašati. Razumijete li o čemu vam govorim?

Prema svim tehnikama treba se odnositi s lakoćom, tj. pridržavati ih se, ali ostaviti si dovoljno slobode za vlastito tumačenje i improvizaciju. Zanimajući se za moje mišljenje o metodi vašeg djelovanja, tražite od mene savjet trebate li raditi grimase pred ogledalom na određen način. I zašto sam ja ovdje? Ponovno stojite pred ogledalom i pitate me: "Odražava li ogledalo pravilno moj izraz?"

Ogledalo je slično "Solarisu" Stanislawu Lema koji samo ponavlja vaše misli. Ako patite zbog vlastitih problema, patit ćete, i *oni će biti uz vas sve dok ste vi s njima*. Dok se natežete s problemima, jednostavno se natežete s njima i ništa više od toga. Nije li jednostavnije odmahnuti rukom na to čega se želite riješiti i misliti na ono što želite postići? Ako ste odabrali krenuti prema Antarktici, dospjet ćete ondje bez obzira na to gdje se nalazite: u Africi, Americi ili Aziji. Važno je odabrati cilj i postojano držati smjer prema tom cilju. To je sve što treba raditi.

Pripitomljavanje klatna

- *Osmislili smo, stvorili i ljujamo svoje vlastito "klatno". Projekt ima već gotovo dvije godine, vrlo je ambiciozan, puno je toga već učinjeno, ali novac nam još nije donio. Nismo od onih koji samo sjede i čekaju da postanu uspješni. Ne, mi radimo, no nekako nam sve teže ide. Moje pitanje je sljedeće: kako stvarati klatna, upravljati njima i kako ih razvijati?*

Djelomično je ova tema već obrađena u knjizi "Jabuke padaju u nebo". Mogu dodati još ovo. Kad grupa ljudi usmjeri svoje misli na nešto, to ne prolazi bez traga. Ukupna energija odašiljanja misli ne nestaje, već se preobražava u energetska - informacijsku strukturu, odnosno *klatno*. Svaka struktura stvara svoje klatno koje ju oplemenjuje poput energetska - informacijske nadogradnje.

Pojedina struktura ne živi i ne razvija se samo kao posljedica usmjerenog djelovanja ljudi, njezinih elemenata. Klatno upravlja strukturom slično kao što algoritam upravlja radom automatskog mehanizma. Članovi strukture mogu proizvoljno djelovati, ali nisu slobodni u svojoj motivaciji i u pravilu su prisiljeni nesvjesno djelovati u korist strukture.

Na primjer, činovnički aparat neće na rukovodeću poziciju postaviti djelatnika koji ima blistave rezultate, iako svi znaju da je on najbolji. Na položaj upravitelja bit će postavljen prosječan čovjek koji najviše odgovara interesima strukture, to jest ne onaj "najbolji", nego "ispravan". Iza svih sličnih primjera stoji klatno kao upravljajuća nadogradnja.

Klatno ne raspolaže svjesnom namjerom, ali utječe na motivaciju ljudi tako da učvrsti stabilnost svoje strukture što je moguće više, a potkopa položaj konkurencije. Može se učiniti da sve to namjerno čine sami ljudi, međutim to nije sasvim tako. Članovi strukture podsvjesno se pokoravaju klatnu pod čijim se utjecajem nalaze. No događa se da prevagne namjera ljudi - u tom slučaju oni djeluju protiv strukture, što vodi do njezine destabilizacije.

Ako poznajete osobitosti klatna, možete ispravno posložiti prioritete u strategiji razvoja poduzeća. Morate razumjeti da je procvat strukture u interesima klatna i zato ga treba učvršćivati na različite načine.

Što ima više uporišta, klatno je snažnije. To znači da osnovne napore treba usmjeriti na stvaranje tih uporišta, na primjer na distribucijsku mrežu. Upravitelj poduzeća će reći: "Pa to i sam znam!" Ne zna on ništa. Točnije, zna, ali nije svjestan. Njegov je razum svjestan da distribucijska mreža igra važnu ulogu, ali ga stereotipan stav "bolje je ono poduzeće koje stvara bolji proizvod" vrlo često prisili da svu snagu uloži u stvaranje boljeg proizvoda. Poznata vam je činjenica da su najprodavaniji proizvodi daleko od najboljih.

Što je najbolji proizvod? Razum upravitelja opet tvrdi: "Mi stvaramo remek - djela!" No to je tako s njegove upraviteljske točke gledišta. Remek - djelo uopće ne mora koristiti tržište. Tržište određuje tijek varijanti. Zato *glavne* snage marketinga nije potrebno usmjeriti na reklamiranje izuzetnih kvaliteta vlastitih "remek-djela", nego na određivanje aktualnog tržišta i tendencija njegove izmjene.

Čini se kao da je to svima jasno, ali, s druge strane, ljudi ne znaju, već imaju *svijest*. U doslovnom smislu spavaju i stvaraju identična klatna ne razmišljajući o tome kako se istaknuti i početi proizvoditi nešto što još nitko nije osmislio i što nedostaje. Za to je potrebno izaći iz kolone i poći svojim putem. Sve veličanstvene ideje nastajale su samo ako je poduzetnik počeo nešto raditi drugačije od drugih. Kako biste našli svoj put, treba oslušivati glas svog srca. Moglo bi se činiti da takva lirika nema veze s poduzetništvom. Mnogi ne obraćaju pozornost na intuitivne osjećaje, već ih vodi isključivo glas razuma i u tome je velika pogreška,

Transurfing pruža savršeno konkretan argument činjenici da glas duše ima realnu prednost pred glasom razuma. To nije isprazna filozofija, nego stvarnost. Kad se radi u strukturi pogotovo treba slušati svoju podsvjesnu motivaciju zato što je stvara klatno. Na primjer, birajući zaposlenika za upravljačku poziciju, ljudi su skloni oslanjati se na razum koji im govori da treba postaviti najboljeg. Ako pak slabašan glasić podsvijesti ukazuje na drugog kandidata, treba pažljivo oslušivati, budući da klatno priziva da odaberete onoga tko najbolje odgovara dužnosti. Može se dogoditi da "najbolji" svojom energijom, idejama i inicijativom dovede poduzeće do propasti, dok onaj "ispravni" učvrsti stabilnost i u kritičnom trenutku donese jedinu odgovarajuću odluku.

Reklama također povećava broj uporišnih točaka. Što više ljudi u mislima vrti informaciju o proizvodu, jače je klatno. No tu valja spomenuti važnu osobitost. Pogreška mnogih koji se reklamiraju jest u tome što se oslanjaju im hvaljenje proizvoda. "Mi smo jednostavno savršeni, trebate nas, kupite naši" S pozicije transurfinga robu treba predstaviti na sasvim drugačiji način. Osnovna formula reklame trebala bi zvučati ovako: "Svi nas kupuju!" Eto, tako jednostavno, ništa suvišno. Pritom reklamu treba prikazati kao očitu činjenicu, kao nešto što se samo po sebi podrazumijeva. Što se tada događa? Takva reklama jednim potezom odmah ubija dvije muhe. Kao prvo, potajno svatko zna da loš proizvod neće svi kupiti, dakle proizvod je najbolji. No najvažnije je fokusirati misli većine ljudi na činjenicu daje određeni proizvod najprodavaniji. Masa potencijalnih kupaca nevoljko će potvrditi formulu konačnog cilja proizvođača. Zamislite kakvom moći vlada misao koju istodobno izgovori višeglasan zbor! Kao rezultat dobivamo utjelovljenje misli u materijalnu zbilju. Svijet će, poput ogledala, ljudske misli pretvoriti u stvarnost. Dogodit će se da će kupci sami učiniti popularnim reklamirani proizvod.

Također je vrlo važno održavati jednoglasje svih suradnika što se ključnih pitanja tiče. Ako nema jedinstva, treba obvezno pronaći put do njega. Namjera svih elemenata strukture mora biti usmjerena u istom smjeru. U suprotnom klatno neće dugo opstati. Volja samog upravitelja nije dovoljna. Sklad kolektiva i težnja prema cilju imaju veliku snagu. Zajednička namjera učvršćuje klatno i ostvaruje sektor cilja u prostranstvu varijanti. Važno je spriječiti negativne misli. Tvrtke u kojima radni dan započinje sveopćom kuknjavom zbog toga što nema novca

osuđene su na propast. Takvim razmišljanjem same formiraju svoju stvarnost. Kako se to ne bi dogodilo, potrebno je postići skupno pozitivno raspoloženje - općenitu usmjerenost prema cilju i to na način kao da je uspjeh neizbježan. Po čemu se želja razlikuje od namjere detaljno je opisano u knjigama o transurfingu.

Treba postaviti strateški cilj, zatim okupiti ljude, objasniti im kako se koristi slajd cilja. Potrebno je uvjeriti suradnike da je zajednička namjera moćan instrument oblikovanja stvarnosti, da je ona u interesu poduzeća, dakle i njihovu osobnom interesu. I zatim definirati rad sa slajdom cilja kao jednu od najvažnijih obveza. Moguće je čak okupljati se barem na pola sata dnevno i zajedno skicirati crteže procvata tvrtke. Samo je jedan uvjet: rezultate takvih mjera isplati se očekivati samo u slučaju ako se oni sustavno provode. U suprotnom će to biti beskorisna i glupa maštanja. Redovit i svrsishodan rad svih suradnika s oblicima misli svakako će biti opravdan, bez obzira na to što će izgledati pomalo neobično. U nekim tvrtkama prakticiraju gimnastiku i nitko to ne smatra besmislenim.

Kao dobra ilustracija i potvrda učinkovitosti takva pristupa služi svima poznato japansko "ekonomsko čudo". Od slabo razvijene agrarne države Japan se u kratkom roku pretvorio u jednu od tehnološki najrazvijenijih zemalja. Jedan od najvažnijih čimbenika brzog ekonomskog rasta bila je nacionalna karakteristika Japanaca - povezanost. Na odgovarajući način bila postavljena i organizacija rada. Osobitost japanskih poduzeća zasniva se na posebnoj ideologiji koja poziva na udruživanje snaga cijelog kolektiva radi uspješnog razvoja proizvodnje. Težnje svakog pojedinca usmjerene su na dobrobit poduzeća. Japanci nakon posla čak ne idu kući, već u kafiće u kojima kolegama nastavljaju razglabati o temama povezanim s proizvodnjom.

Naravno, potpuno je nepotrebno pokušavati ukorijeniti isto iskustvo u sebe ili na silu uvoditi praksu transurfinga. Važno je da ljudi razumiju bit tehnike i da je sami pozele prakticirati. Za to je prije svega potrebno da sami i u idu zadovoljni i zainteresirani. Ovdje odgovaraju načela freilinga - moćnog instrumenta menadžmenta za osoblje i marketing.

Još jedno svojstvo klatna koje se može koristiti jest težnja za povećanjem energija konflikta. Taj konflikt ne nastaje unutar strukture, nego u kontaktu protivnicima. Ne treba se plašiti konfrontacije s konkurentima, jasno, u razumnim granicama. Klatno će zbog toga samo povećati svoju snagu. U lovnom svijetu se nerijetko događa da se koriste najrazličitije metode koje su usmjerene na potkopavanje stabilnosti konkurencije. A zatim, što je više i i bude što je skandal glasnjivi, veća je popularnost. Takva je stvarnost.

Općenito, ako razmislimo, poznavanje načela transurfinga omogućuje da jasno postavimo prioritete, odnosno odaberemo strategiju za mnoga pitanja, koristeći ta načela, strategiju upravljanja možemo učiniti jednostavnom, a to znači i učinkovitom. Ako na prvo mjesto stavite razvoj i učvršćivanje klatna, i ono će samo obaviti veći dio posla što se tiče napredovanja vlastite strukture. Kad klatno postigne dovoljnu snagu, samo će se pobrinuti da "ispravne" na upravljačkim pozicijama zamijene "bolji", da proizvod ne postane samo najprodavaniji i visokokvalitetan te da struktura procvjeta.

Tuda namjera

- *Nemam osobitih želja. Živim samo za sreću svoje djece. Ludo ih volim i cijeli sam život molila: "Gospodine, neka moja djeca budu sretna!" Upravo je u tome bila pogreška. Stariji sin (student, dvadeset dvije godine) mije priznao da puši narkotike i da ga to usrećuje. Molitva je ispunjena... Svatko ima svoje poimanje sreće. Izgleda da je trebalo pojasniti molitvu: da bude pametan, zdrav i duhovno snažan. Naravno, sada se molim da ga Gospodin vrati na pravi put. Sinu sam rekla da ga jako volim i da vjerujem da će sam izaći na kraj s tim problemom. Uistinu vjerujem da će se sve srediti. No moje srce strašno pati. Zamislite, ja liječim ljude masažom, obnavljam energiju, a svome sinu ne mogu pomoći. Suze mi teku u potocima, istina, samo kad sam sama. Teško je upravljati takvim brodom u kojem nismo sami, nego s djecom. Iskreno govoreći, ne razumijem kako u tom slučaju možemo koristiti načelo koordinacije namjere i općenito kakva tu može biti namjera, jer ovo se ne može nazvati neugodnim okolnostima.*

Ne treba misliti da svojom namjerom možete bitno utjecati na sudbinu drugih ljudi. Raspolažete samo slojem svog svijeta. Na okolinu možete utjecati tek neizravno, preko sila ravnoteže. Tuđa neprijateljska namjera može utjecati na sloj svijeta pomoću klatna, no to je već druga tema.

Ključna rečenica vašeg pisma: "Ludo ih volim..." ukazuje na bit problema. Ako su na kotaču previše zategnute žice s jedne strane, s druge će doći do iskrivljenja. Jednako se tako iskrivljuje stvarnost. Što više volite i obožavate svoju djecu, više će biti razloga za razočaranje. Na taj način sile ravnoteže pokušavaju održati ravnotežu.

Načelo koordinacije ovdje ničemu ne koristi. U odnosu prema bližnjima potrebno je koristiti pravilo transurfinga: dopustiti sebi da budete ono što Jeste, a drugima da budu ono što jesu. Trebate "osloboditi" djecu i ne gušiti ih svojom ljubavlju. U suprotnom će se na energetskoj razini dogoditi sljedeći prizor: "Tako vas volim da ću vas sada stvarno ugušiti!" Očito je da se djeca ne mogu osloboditi vašeg "zagrljaja", zato i lepršaju poput listova koje je zahvatio vjetar sila ravnoteže. A taj je vjetar usmjeren onamo gdje postoji nešto što je nemoguće voljeti.

Istodobno treba razumjeti da nije sve to što se događa uvjetovano isključivo metafizičkim uzrocima. Moguće je da vaš utjecaj uopće nema nikakvu ulogu. No jedino što stvarno možete učiniti da biste pomogli djeci jest da se pridržavate pravila transurfinga.

- *Više-manje mi je jasno kako se zaštititi od vlastitih osjećaja i utjecaja klatna. No kako se zaštititi od emocija i strahova bliskih rođaka, roditelja? Mislim da njihove brige nisu manje opasne od naših vlastitih emocija i nemira.*

Ako im ne uspijete objasniti štetu negativnog načina razmišljanja, nećete se zaštititi. No, općenito njihov utjecaj na vaš život nije tako velik zato što osnovni ulog u oblikovanje sloja svojeg svijeta unosite vi sami. U određenom smislu emocije i strahovi rođaka zbog nekih aspekata vašeg života imaju pozitivnu ulogu zato što će sile ravnoteže pokušavati uspostaviti ravnotežu. Što su gora njihova očekivanja, vama će ići bolje. U svakom slučaju glavno je ne pridavati veliko značenje onome što o vama govore rođaci. Inače, ako počnete misliti da su sposobni osjetno utjecati na sloj vašeg svijeta, tako će se i dogoditi. Svijet poput ogledala odražava vaša uvjerenja.

- *Zbog složenih socijalnih, obiteljskih i sličnih okolnosti često nismo sami, uvijek je netko uz nas. Radi jednostavnosti, uzmimo za primjer jedan par. Čovjek želi izmijeniti uvjete svoga života, svoga "sloja", gradi odgovarajući odnos prema okolini i u njegov se život već sprema sručiti neočekivana i velika količina novca. Novac u tom slučaju neće doći samo njemu, već paru u cjelini. Bar se tako čini. No drugi član toga para u životu vidi sve negativno i loše i ne želi promijeniti svoje ponašanje. Odnosno, po logici, ne vidi sreću ni kad mu je pred nosom.*

Pitanje je sljedeće: tko će od ovo dvoje "nadjačati" drugoga? Iz određenih razloga ne želi se razmatrati varijantu da se raziđu i da svatko dobije svoj dio. Međutim, s razumske strane je jasno da ovdje postoje neke nesuglasice s uzročno-posljedičnom vezom. Ili će optimista zaobići uspjeh zbog pesimizma drugoga, ili će se na mračnu drugu osobu u paru izliti nezaslužena bujica obilja.

Ako se uzme samo metafizički aspekt oblikovanja stvarnosti, svaki čovjek svojim mislima stvara svoju zasebnu realnost. Ogledalo u potpunosti odražava vaše doživljavanje svijeta. Ovisno o odnosu koji stvarate pred tim ogledalom, dobivate odgovarajući odraz u stvarnosti. Vaš je posao da usmjeravate misli, točnije, namjeru, u potrebnom smjeru.

Ako to počnete raditi redovito, usmjeravajući se prema cilju, namjera će se utjeloviti u stvarnost. Drugi ljudi ne mogu to nikako omesti. Naprotiv, ako vam bliski ljudi budu smetnja, za njih će to završiti tako da će nestati iz vaše blizine. Na primjer, vi ćete oputovati nekamo daleko. Eto, to je ono što je meni poznato. Razmišljanja o tome kome je dano da bude sretan

zbog svojih misli, a kome nije, nisu ništa osim apstraktnih nagađanja. O onome o čemu ništa ne znam, neću ni govoriti.

Međutim, treba shvatiti da ste vi u potpunosti gospodar sloja svoga svijeta samo ako namjeru usmjeravate na njezino izvršavanje. Ako nemate nikakav cilj i ne kontrolirate svoj odnos prema stvarnosti oko sebe, puštajući tijek misli da samostalno teče, brodić vaše sudbine gubi kontrolu i valovi ga nose po svojoj volji. Vaš se dom pretvara u staju bez gospodara u koju svatko može navratiti i raditi što god mu se prohtje.

Tuđa namjera može utjecati na sloj vašeg svijeta neizravno, preko sila ravnoteže. Kada o vama postoje mišljenja koja ne odgovaraju stvarnosti, dolazi do *polarizacije*. Sile ravnoteže će nastojati uspostaviti ravnotežu. Za njih je najjednostavniji put da vas navedu da se ponašate proporcionalno suprotno onome što o vama misle. Ako nemate unutarnji oslonac i vaš doživljaj svijeta ima amorfni oblik, tada će se vjetar sila ravnoteže poigrati vašim brodićem. Kako biste to spriječili, treba se baviti transurfingom, to jest treba imati jasno usmjerenu namjeru i upravljati tijekom svojih misli, a ne se samo kaotično koprcati u životnim okolnostima.

- *Ako ne očekujem nikakve neugodnosti i usmjeren sam na dobro, a moja žena, suprotno tome, paničari, kakav će se tada scenarij ostvariti? Hoće li biti presudno to čiji je energetski potencijal veći?*

Kad živite s nekim, vaši se slojevi ionako presijecaju. I dobro i loše se mogu prelijevati iz jednog sloja u drugi. Naravno, razina energetike ima određenu ulogu. No glavni čimbenik ipak je namjera. Zajednički život ljudi s različitim i lijevima nalikuje na dva čamca svezana zajedno. Kod onoga koji se svjesno kreće prema cilju jedro je puno vjetra i strogo je usmjereno prema svome cilju. Kod drugoga koji plovi kako ga valovi nose jedro se klatari na vjetru - ne pomaže, ali niti ne smeta osobito. Iako, ako ovaj drugi ima patološku sklonost negativizmu, njegov je čamac sposoban ometati zajedničko kretanje.

Međutim, ne isplati se puno uzrujavati ako bliska osoba ne želi slijediti principe transurfinga. Sasvim je dovoljno da ih vi pratite. Ako ste pozitivni, tada u sloj vaše bliske osobe ulazi sve više onoga što je dobro, što znači da ima sve manje povoda za nezadovoljstvo. U svakom slučaju čamac kojim se upravlja doći će do cilja, čak i ako će trebati koristiti tegljač. Glavno je da pazite na svoj odnos prema svijetu i držite tijekom misli u željenom smjeru. Ako je s tim ive u redu, sve je ostalo nevažno.

- *Pokušavam u svom životu primijeniti teoriju transurfinga. Katkad s čuđenjem otkrivam da djeluje. Želim pitati kako postupati ako moja mama misli da sam nesretnica, da živim na rubu siromaštva, da će u budućnosti biti još gore te da sam za takvu sudbinu sama kriva. S obzirom na to da je ona snažna žena koja cijeli život pokušava upravljati mnome (pokušavam ne reagirati na njezine savjete kako treba živjeti), čini mi se da odašilje vrlo jake impulse negativne energije prema meni. Sve moje težnje prije ili kasnije nailaze na nekakve prepreke. Mama je osoba koja ne priznaje nikakve argumente i beskorisno je razgovarati s njom i uvjeravati je kako mi je predivno i kako dobro živim. Ona na to ima samo jedan odgovor: "Vidim!"*

Majka utječe na sloj vašeg svijeta upravo i samo zato što, kao što sami pišete, "čini mi se da ona odašilje vrlo jake impulse negativne energije prema meni". Još jednom ponavljam: poput besprijekornog ogledala svijet ravnodušno i precizno producira sliku koju sami crtate svojim brigama i strahovima. Duša i razum uvijek postižu jedinstvo u najgorima očekivanjima. Zapravo nije majka ta koja ima negativan utjecaj, već vi sami, budući da tako razmišljate.

Morate izmijeniti svoj odnos i shvatiti nešto vrlo jednostavno. Kad ljudi, nevažno jesu li bliski ili ne, misle i govore o vama ono što ne odgovara stvarnosti, drugim riječima, iskrivljuju realnu sliku, sile ravnoteže će nastojati ispraviti tu iskrivljenost. Kao posljedica njihova djelovanja uvijek nastaje tendencija za preinakom slike u suprotnu stranu.

Ono čega se stvarno treba plašiti jesu nezaslužene pohvale, ditiramb na vaš račun. Kad vas suviše veličaju, treba osmisliti "što bi se moglo loše učiniti" kako biste sami uspostavili ravnotežu. Na primjer, ako o vama govore da ste pametni, postavite se "na sve četiri" i vrlo pametna izraza lica proizvedite zvukove koje stvara neki kopitar. Ako se oduševljavaju vašom snagom, padnite u nesvijest. Ako zavide vašem blagostanju, zatražite od njih novčani zajam. A ako imaju drskosti glasno izjaviti kako ste neodoljivi, složite strašnu grimasu.

Sasvim je druga stvar kad vas bez osnova kritiziraju i vrijeđaju. Što će lošije biti njihovo mišljenje, vama će ići bolje. No samo pod uvjetom da ne počnete izmišljati svakojake gluposti o tome kako tuđa namjera navodno može provaliti u sloj vašeg svijeta. Ako ne pridajete značenje tuđoj zloj namjeri, ona se jednostavno odbija od vas bez uspjeha. Prosudite sami: oduvijek su postojali političari koji su se koristili općenarodnom mržnjom. Zamislite kako bi im bilo kad bi tuđa namjera i najmanje utjecala na njih.

Tako da, kad se susretete s negativnim ponašanjem prema sebi, preostaje vam samo da se potajno hihoćete i zadovoljno trljate rukama. Radujte se!

Jednostavno transurfing

- *Iz nekog razloga čitanje knjiga o transurfingu ide mi jako sporo. Prvu sam knjigu pročitao za otprilike osam mjeseci. Iliju je tako teško shvatiti... Naime, neka sam poglavlja morao pročitati više puta. Ili ona zahtijeva da je se čita polako, probavljajući i promišljajući sve što je napisano... Općenito, moji rezultati svladavanja nisu baš osobiti.*

Još nešto važno: teško je, jako je teško osloboditi se suvišnih potencijala. Oni se stalno iznova pojavljuju. Već znam da ne smijem emocionalno "izgarati" u nekoj situaciji, no što činiti ako sam emocionalan čovjek? To mi jednostavno nikako ne uspijeva.

Želim s vama podijeliti svoja opažanja. Evo o čemu se radi. Promatrajući samoga sebe, odavno sam primijetio pojavu pomoću koje i sada postizem svoje ciljeve. Radim u telekomunikacijama. Na određenu sam položaju u velikoj kompaniji. Imam nekoliko vlastitih smjerova na tom području koji mi donose neke postotke. I tako sam naučio svoj posao hraniti energijom, odnosno naučio sam privlačiti uspjeh upravo na području posla. I cijelo je tajna u tome... Što mislite u čemu? U banalnom čitanju profesionalne literature. Ukratko, prije su postojala razdoblja kad mi se nije dalo raditi, nije bilo klijenata niti projekata. Onda pak dolaze razdoblja kad je posla preko glave, a klijenti dolaze tko zna odakle, a najapsurdniji projekti uspijevaju lako i osobni se interesi slažu bez posebna napora.

Evo kako sam tome pristupio: osigurao sam sa svih strana informacije vezane uz posao - riječ je o nekoliko periodičnih magazina s područja telekomunikacija, internetskim izdanjima, pretplatama za ponude. Ukratko, sve što je potrebno da sr brzo opskrbim informacijama i bacim na njihovo proučavanje. I tako kupim potrebne novine i počnem čitati. Da, da, jednostavno čitati. Uvečer, nekad i noćima, tijekom stanke za objed, općenito kad god imam mogućnost.

I što se dogodi? Nakon određenog vremena za - otprilike tjedan dana, oko mene se počinje buditi poslovna aktivnost. Praktički niotkuda pojavljuju potencijalni klijenti kojima se može nešto prodati ili ponuditi. Kao iz zraka otvaraju se različiti projekti. Počinješ posvuda primjećivati svoju priliku, svoj interes, počinješ se aktivno baviti projektima i raditi s klijentima. Osjećaš da je ive opet živnulo, pokrenulo se, da si opet u središtu događanja. Klijenti se sami od sebe nalaze starim kanalima na koje si već zaboravio. Obnavljaju se prijašnje veće, počinju se stvarati nove veze. Ovdje zaista djeluje neka magija.

Zatim sam otišao dalje. Počeo sam mijenjati izbor izdanja kao izvora informacija. Krenuo sam malo mijenjati svoju informacijsku hranu, točnije, počeo sam jednom mjesečno kupovati političke novine. I što mi se dogodilo nakon određenog vremenskog razdoblja? Počeo sam se penjati po poslovnoj ljestvici. Počeli su dolaziti novi prijedlozi

iako ja nisam posebno tome težio. To je stvarno neka mistika. Drugačije se to ne može nazvati.

Sada proučavam vašu knjigu. Upravo proučavam, zato što je riječ "čitam" apsolutno neodgovarajuća. Potrebno ju je studirati kao zaseban akademski kolegij na fakultetu. Pisali ste "da bi se varijanta ostvarila, treba je osvijetliti svojom energijom". Kakvom točno energijom? Ako emocionalnom, tada dobivamo čisti suvišni potencijal. Na koji način stvoriti u sebi tu energiju i odrediti je za sebe? Kako znati koja točno informacija privlači potrebne varijante? Možemo li znati kojem točno cilju odgovara koja informacijska hrana? Tada bi to stvarno bila magija.

Nema ovdje nikakve magije. Magija u uobičajenom smislu riječi označava nešto što se događa, a ne može se objasniti. Ovdje je sve puno jednostavnije. Koliko puta moram ponoviti da se u vašoj okolini, kao u ogledalu, odražava način na koji doživljavate svijet? Svojim mislima stvarate sloj svojeg svijeta.

Da biste razumjeli što se s vama i oko vas događa, dovoljno je da obratite pozornost na svoje misli.

Kad se zadubite u proučavanje specijalizirane literature, tijek vaših misli se regulira i kao posljedica toga u ogledalu se počinje pojavljivati odgovarajući odraz. Što uđe, to i izađe. Trivijalno. Jednostavnije ne može biti.

No ako je sve tako jednostavno, zašto se želje ne ispunjavaju, a maštanja ne ostvaruju? I u tom je slučaju sve trivijalno. Stvar je samo u tome da ljudi ne ispunjavaju dva savršeno jednostavna uvjeta.

Kao prvo, ogledalo svijeta reagira s odgodom zato što je *potrebno određeno vrijeme kako bi se misli materijalizirale*. No ljudi nisu navikli čekati. Naime, ako se djeluje u okviru unutarnje namjere, posljedice nastaju odmah. A rad izvanjske namjere nije vidljiv i uzročno-posljedične veze je teško pratiti. Zato ljudi ne vjeruju da se pomoću misli može uistinu oblikovati stvarnost i ne doživljavaju takve stvari ozbiljno.

Kao drugo, *da bi se oblik misli učvrstio u materijalnoj stvarnosti, potrebno ga je sustavno stvarati*. Drugim riječima, jednostavno treba redovito u mislima vrtjeti slajd cilja. Za razliku od beskorisnih maštanja koja se povremeno pojavljuju, riječ je o konkretnom poslu.

Obično se ljudi brzo zapale za neku ideju i onda se jednako brzo ohlade. Ali čuda ne postoje! Treba napraviti određen posao - samo u ovom slučaju ne rukama, nego glavom. Pa zar može ogledalo koje djeluje s odgodom oblikovati vaš odraz ako pred njega stanete samo na trenutak i odmah pobjegnete?

Eto, na primjer, kad krenete proučavati literaturu, samim tim usmjeravate misli na potrebnu stranu. Unatoč tome što to ne činite redovito, ogledalo daje vidljiv rezultat. Možete li zamisliti što vas očekuje ako uložite malen trud i kontrolirate svoje misli? Ako se provodi sustavno, rad s ciljnim slajdom daje zapanjujuće rezultate.

Nekontrolirane misli stvaraju zamućenu sliku. U tom se slučaju dobiva odgovarajući odraz - nesređena i nekontrolirana stvarnost koja upravlja vama. Misli koje su strogo organizirane u određenom smjeru stvaraju moćan snop namjere. To je kao da usporedimo lasersko svjetlo sa svjetlošću obične svjetiljke. *Upravljajući tijekom svojih misli, upravljate stvarnošću.*

Ali to nitko ne radi! Treba samo provoditi tu aktivnost i to je sve. Vaš je osnovni problem, zapravo, u tome što ste povećali značenje teorije transurfinga do nečuvenih visina. Doslovno ste sagradili spomenik od granita i s dubokim poštovanjem hodate oko njega i ne usudite mu se približiti.

Transurfing ne treba izučavati kao udžbenik iz više matematike. Treba samo provoditi elementarne preporuke koje su u mojim knjigama izložene vrlo konkretno. I to je sve. I pritom ne trebate razbijati glavu nepotrebnim pitanjima poput: "Kakvu energiju koristiti i kamo je usmjeriti?"

Hvatanje sunca

- *Do sada još nisam stvorio dovoljno snažan slajd cilja. Možda zbog toga što u teoriji transurfinga nalazim jednu bitnu nepodudarnost. Naime, slajd cilja se temelji na namjeri imanja, što se u potpunosti mimoilazi s načelom freilinga: "Ođrecite se namjere da nešto dobijete, zamijenite je namjerom da nešto date i dobit ćete ono čega ste se odrekli." Nejasno je kako to svesti u jasnu sliku, zato i postoji nepodudarnost.*

Nikakva nepodudarnost ovdje ne postoji budući da freiling i slajd nemaju ništa zajedničko. Freiling je tehnologija međuljudskih odnosa. Njegova načela primjenjuju se u djelovanju, tj. u procesu komunikacije. Prvo načelo mijenja smjer procesa - s "dobiti" na "dati".

Slajd nije proces, već stacionarna slika u kojoj je cilj već postignut. Baveći se vizualizacijom slajda, zamišljate kao da već imate ono što želite. Vidite li u čemu je razlika? "Dobiti" je proces, a "imati" konačan rezultat. Freiling regulira smjer unutarnje namjere, a slajd izvanjske.

- *Kako vizualizirati cilj, ako se radi o nekoliko ciljeva? Možda još nisam pronašla onaj jedan koji je "naj", ali mi se jako sviđaju oni koje imam: veliko preuređenje stana (sam stan mi se sviđa, ne želim ga mijenjati), novi posao (znam kako izgleda ambijent na tom radnom mjestu), još dvije-tri stvari koje se tiču zdravlja i slično. "Rasplinuti se" u ciljevima nije svrsishodno, a teško je ograničiti se na jedan cilj. Iako su svi oni na neki način povezani kao opća predodžba mog života...*

Cilj koji se u transurfingu naziva vašim, privući će ispunjenje svih ostalih želja i zato je najbolje težiti njegovu ostvarenju. Vaš je cilj nešto što će vaš život pretvoriti u praznik. Sto je to točno, zapitajte sebe. Ako to zasad još niste našli, možete se i "rasplinuti" u mnogim ciljevima. Važno je da to radite redovito.

- *U knjigama o transurfingu sasvim je jasno i puno napisano o vizualizaciji slajda. No kada vrtiš svoju sliku, javlja se sumnja: možda je to ipak mašta, a ne vizualizacija, to jest beskorisna aktivnost? Koliko sam godina maštala o različitim stvarima! Kada se vidim u automobilu, čak i sa spremnošću imanja, čini mi se kao da se maštanje nastavlja. Može li se uvježbati odlučnost imanja?*

Rad sa slajdom razlikuje se od maštanja u tome što se provodi sustavno i svrsishodno. Obavljate konkretan posao. Potrebno je raditi sa slajdom barem pola sata na dan, ali bez naprezanja, na način koji vam odgovara kako biste bili zadovoljni slikom u kojoj je vaš cilj (ili njih nekoliko) postignut. Odlučnost imanja ili nastane odmah ili se postiže upornošću, redovitim radom sa slajdom. Čuda ne postoje. Samo što takav posao u pravilu nitko ne provodi: ili ne vjeruju dovoljno ili su jednostavno lijeni. No ako se provodi, rezultat će nalikovati na čudo.

- *U transurfingu na ovaj ili onaj način nešto postizemo budući da je to tehnika koja se bavi postizanjem ciljeva. Ako nešto želimo postići, onda je tu prisutna želja, a samim tim i važnost. No taj isti transurfing savjetuje da se rezultatu ne pridaje značenje. Kakav je to nerazumljiv paradoks? S jedne strane želimo nešto postići, a s druge se pravimo kao da ne želimo. Ali ako naučim da ne želim ono što jako želim, čemu uopće služi moj cilj i u čemu je razlika hoću li ga ostvariti ili ne?*

Ako se želji doda odlučnost djelovanja, dobiva se namjera. Ako se doda sumnja u realnost njezine ostvarivosti i strah od neuspjeha, dobit će se žudnja. Upravo je to važnost koju treba svjesno smanjivati. Obična želja ne stvara zamjetan suvišni potencijal. On nastaje kad svojim sumnjama i strahovima hvatate svijet za vrat.

Nema smisla praviti se da "ne želite" postići cilj - nećete uspjeti prevariti sebe. Nije vam dano da znate na koji ćete ga način postići. Vaš je zadatak da obavljate posao vizualizacije slajda i koračate u smjeru cilja. Kontrolu ne treba usmjeriti na scenarij realizacije cilja, već na poštivanje načela koordinacije i tada će se razum smiriti, a strah i sumnje nestati.

- *Kako pravilno oblikovati slajd da bi se izbjegli nesporazumi? Na primjer, želim dobiti sredstva da završim gradnju kuće. Smislio sam ovakvu afirmaciju: "Moj svijet mi daje sredstva kako bih završio gradnju svoje kuće." Treba li definirati rok za ispunjenje narudžbe? Svotu novca? Osjećam da ne treba ograničavati svijet. No s druge strane, želio bih dobiti pomoć u predvidivoj budućnosti kako bi bila pravodobna.*

Razmišljajući o rokovima ispunjenja, novčanoj svoti i o tome hoće li se nešto ostvariti i na koji način, mislite na sredstva postizanja cilja. Sumnja tipa: "Jesam li pravilno oblikovao afirmaciju" odnosi se na istu temu. S jedne strane ispada da želite da se svijet pobrine za vas, a s druge ste zabrinuti kako će to obaviti i hoće li uopće obaviti.

Potrebno je izabrati jednu od dviju stvari: ili prihvatite kao aksiom nevjerojatnu pretpostavku da će svijet na neki način sve urediti ili djelujete u okvirima općeg svjetonazora i računajte samo na svoj trud. Ako vam je poznato kako treba djelovati i točno znate da je to realno ostvarivo, možete se odlučiti za drugu varijantu. Ako nemate pojma što i kako činiti, svejedno vam preostaje da dopustite da se dogodi nešto nevjerojatno. Ili ostati bez ičega, ali zato ostati u okvirima zdravog razuma.

Moram razjasniti nešto vrlo jednostavno: svijet poput ogledala točno prenosi vaše misli i namjere. Niti više, niti manje. Dok se pokušavate dosjetiti gdje ćete nabaviti novac, u stvarnosti se materijalizira proces vašeg traženja sredstava koji može jako dugo trajati. Kakva je slika, takav je i odraz. No možete učiniti i obratno: usredotočiti se na konačan cilj, odnosno vrtjeti slajd o tome kako se kupuje različit materijal, dovozi se kući, dolaze radnici i obavljaju radove na kući. Ne brine vas odakle će doći novac jer ste se usredotočili na postignuti cilj.

Kako u jednom, tako i u drugom slučaju, ogledalo svijeta će nepristrano stvoriti realnost za koju ste se odlučili. Osjećate li razliku? Razmišljajući o sredstvima postizanja cilja, u stvarnosti dobivate upravo to - sve vaše brige i glavobolje vrte se oko određenog problema. I obrnuto, razmišljajući o tome da se cilj ostvaruje i kako je već postignut, postizete željeni rezultat. Sredstva će se naći sama od sebe i to iz takvog izvora na koji niste ni pomislili. No naći će se samo ako vaša pozornost bude usredotočena na konačan rezultat.

Zamislite sljedeću situaciju: nalazite se u nepoznatom gradu i trebate doći do visoke kule koja se odasvud vidi. Evo što radite dok razmišljate o sredstvima postizanja cilja: stavljate se na "sve četiri", upirete pogled u zemlju i jedva jedvice se krećete prema naprijed u okvirima vlastitih mogućnosti i vanjskih okolnosti. Očito je da ćete na putu do cilja morati dugo lutati nailazeći na najrazličitije prepreke. U životu tako i biva - stalno preskačemo zapreke. No bit će sasvim drugačije kad ustanete na noge i krenete naprijed, stalno imajući cilj u vidokrugu. Put će se sam po sebi pronaći.

Sve ovo zvuči ispravno, ali vas je ipak strah u to povjerovati, zar ne? Ako pokušate slična razmišljanja objasniti nepripremljenim ljudima, počet će vas ismijavati. Istina, teško se iščupati iz škripca zdravog razuma. No ja vas ne zovem da povjerujete. Samo trebate prestati misliti na sredstva postizanja cilja i prebaciti pozornost na sam cilj. Ne čekajte trenutačan rezultat, već radite sa slajdom sustavno, zato što ogledalo svijeta reagira s odmakom. Potrebno mu je određeno vrijeme kako bi oblikovalo odraz.

Uopće ne želim reći da je dovoljno sjediti prekriženih ruku i baviti se promatranjem ciljnog slajda. Stvarnost ima dva objektivna oblika: fizički i metafizički. Ne isplati se polagati svu nadu isključivo na jedan ili drugi. Nećete samo stajati na mjestu i gledati kulu. Treba koračati prema njoj. Zato rad sa slajdom nikako ne isključuje, već obrnuto, pretpostavlja aktivnosti u okvirima uobičajenog iskustva. Jedno ne smeta drugome. No koristeći metafizičku stranu realnosti, višestruko povećavate šanse za uspjeh.

Čuda ne postoje. Ne treba vjerovati, već obavljati konkretan posao s nepromjenjivom postojanošću usredotočiti svoje misli na postignuti cilj. To nije tako teško, ali to treba RADITI.

Ljudi, u pravilu, to ne rade. Baš suprotno, oni razmišljaju upravo o sredstvima, a to se i odražava u stvarnosti: ako se cilj i postigne, onda je to samo po cijenu velikog truda. Gdje se uopće stječe iskustvo koje je posljedica vjerovanja da bez muke nema nauke? Privrženici zdravog razuma sami sebi stvaraju takvu tešku stvarnost. Oni se trude uhvatiti sunce koje zalazi. A što učiniti da bi sunce krenulo ususret? Pa jednostavno se okrenuti na drugu stranu - odvući misli sa sredstva postizanja cilja i preusmjeriti ih na sam cilj. Tada će se u stvarnosti odraziti završni rezultat, a ne težnja za njim. Stvarnost je ogledalo naših misli.

Paradoksalne situacije

- *Čitam vaše knjige i trudim se provoditi transurfing koliko je moguće. Baš sam se jučer ugodila na dobar dan i bila sam potpuno sigurna da će takav i biti. A od jutra je sve krenulo krivo, neugodnosti su nailazile sa svih strana. Zar je bilo pogrešno unaprijed uživati u zadovoljstvu? Isto se nerijetko događa i drugim ljudima. Možete li objasniti ovu situaciju iz perspektive transurfinga i, što je najvažnije, dati uputu kako zaustaviti lavinu sitnih neugodnosti prije nego što se intenziviraju?*

Još jednom moram ponoviti da je svijet ogledalo koje reagira s odgodom. Uzalud se trudite samo tako za jedan dan stvoriti sretnu okolinu. Naprotiv, jednom kad se ugodite na "dobar dan", s velikom vjerojatnošću naići ćete na niz neugodnosti. Vaša se stvarnost još nije uspjela prepraviti, a vi ste je već proglasili predivnom. Sile ravnoteže u tom će se slučaju obvezno pobrinuti uspostaviti razvoj događaja u skladu sa stvarnošću, a klatna će, nakon što primijete vaše nezadovoljstvo i razočaranje, nadodati ulja na vatru.

Sretna stvarnost podrazumijeva stalno i svakodnevno pridržavanje načela koordinacije namjere, kao i igru s ogledalom koje brine o vama. Prema mojim proučavanjima, za postizanje više-manje sretno stvarnosti potrebno je tri do sedam dana, pa i više, ovisno o nakupljenu negativizmu.

- *U svojim knjigama pišete da se ne treba mučiti poput muhe koja udara o staklo, već da treba tražiti put s najmanje otpora. Ako vas negdje ne puštaju, znači da to nije vaš put i treba potražiti nešto drugo.*

Jedna je moja prijateljica polagala prijemni ispit za medicinski fakultet svake godine, deset godina zaredom. U međuvremenu je završila srednju medicinsku školu i rodila četvero djece. I jedanaesti je put uspjela! Već dugo je odličan urolog. Ništa strašno se nije dogodilo i jako voli svoj posao. Uvjerena je da ako čovjek odluči nešto postići, treba ići do kraja i ne odustajati. Kao primjer spominje žabu koja je upala u vrč s mlijekom i iz njega izmlatila maslac.

Druga prijateljica je do svoje dvadeset četvrte godine imala samo dvoje djece, ali je bila udana za Uzbekistanca iz vrlo bogate i konzervativne obitelji. Također je završila srednju medicinsku školu, ali joj muž nije dopuštao da se upiše na fakultet. Htio ju je zatvoriti u kuću, trgao joj udžbenike. No ona je potajno upisala izvanredan studij na Biološkom fakultetu. Mogao bi se snimati film o tome na koje se načine skrivala prvih semestara. Zatim je i muž odustao od svoje upornosti. Paralelno je počela raditi kao medicinska sestra, pa je postala glavna medicinska sestra u specijalnoj bolnici, stekla poznanstva na visokim položajima, završila Biološki fakultet i, kao poseban slučaj u povijesti, nakon najzahtjevnijih ispita i najviših posredovanja dobila je kvalifikaciju fizioterapeuta - s trideset pet godina i sedamnaestogodišnjim stažem medicinske sestre. Tijekom tog razdoblja muževa je obitelj osiromašila, propao mu je posao i sada ona skrbi za cijelu obitelj.

Što kažete? Treba li ići za onim što želiš? I kako razlikovati pravi cilj od lažnog?

Vaša prva prijateljica je stvarno "izmlatila maslac". *Stigla* je do cilja, no po cijenu čega? Takve opterećujuće metode svjedoče samo o neuobičajenoj upornosti i čudljivosti razuma koji ni sada ne daje duši da progovori i stalno tvrdi da je to njezin cilj i da je sretna zbog svega.

A druga prijateljica - nije li ona "osiromašila" svog muža? Jer to je bila bogata i konzervativna obitelj, a ona je "razbila" njezina temeljna načela. Sada je, naravno, nemoguće slijediti sve uzročno-posljedične veze. No očito je da ako čovjek aktivno vesla protiv tijeka varijanti, ne mijenja samo svoju sudbinu. Možda ne izravno, ali neizravno.

Ustrajna težnja razuma da dođe do svog cilja pod svaku cijenu možda izazvana time što su mu još u djetinjstvu usadili uvjerenje prema kojemu obvezno treba biti "netko". Za djevojčicu je dobro da bude učiteljica ili liječnica, za dječaka da je astronaut. Ako ne dostigneš određeni status, znači da si nitko, nitko i ništa. Ne daju vam da sami razmislite što uistinu želite postati, zasipaju vas primjerima tuđeg uspjeha. Tako se i dogodi da je razum "zombiran" općim mišljenjem, a duša je gurnuta u tamno spremište, vezane su joj ruke i noge i ljudi začepljenih usta.

Oba primjera svjedoče o tome da su se ljudi razbijali na tuđim vratima, ali je njihov razum uvijek govorio da prema svom cilju trebaju ići do kraja. Dobro, reći ćete, ali obje su dobile što su htjele i vrlo su zadovoljne.

Ne vjerujem. Nakon tolikog truda one ni za što na svijetu neće priznati da su nezadovoljne, ni sebi, ni drugima. Njih nije pokretala predanost snovima, već težnji za samodokazivanjem. Kako razlikovati svoj cilj i svoja vrata od tuđih i detaljno je opisano u knjizi *Transurfing 2 (Šum jutarnjih zvijezda)*. Ne možemo reći da je put do zavjetnog sna posut ružama. Ni vlastiti cilj se ne postiže uvijek lako. No ne pod takvu cijenu!

Ovdje je riječ o osobitostima koje trebate poznavati. Ako je vaš cilj da zauzmete određeni položaj na karijernoj ljestvici, to jest da postanete jedan od mnogih, za postizanje uspjeha nije obvezno težiti da budete najbolji. Puno je važnije da potpuno odgovarate potrebama svoje strukture. Ako ste i uspješno odabrali svoja vrata i marljivo ispunjavate *pravilo klatna* za koje radite, možete se nadati da će cilj uskoro biti postignut. Pritom je potrebno uvijek imati na umu da klatno ne daje prednost *najboljima*, nego *ispravnima*, budući da je za strukturu tako sigurnije, iako to uopće ne znači da se ne isplati rasti i usavršavati svoju vještinu. Recimo ovako: trebate biti *najbolji među ispravnima*.

Ako se krećete prema svom cilju, stvarate nešto načelno novo u kulturi, znanosti, umjetnosti, sportu, poslovanju, osobito kada to vuče za sobom stvaranje još jednog klatna, tada je potrebno da se krećete upravo svojom jedinstvenom stazom, narušavajući uobičajena pravila, lako pritom vaš put najčešće nije lak. Radi se o tome da stara klatna ne trpe individualnost. Ona se na različite načine trude odgurnuti novaka u drugi plan. Ali ako ste sigurni da se vaše stvaranje odlikuje inovativnošću, budite mirni i nepopustljivi klatnima neće uspjeti da vas dugo drže u sjeni. U tom je slučaju stvarno potrebno nepokolebljivo vjerovati u svoju zvijezdu i kretati se prema cilju, ne obraćajući pozornost na privremene neuspjehe. Zvijezda će se obvezno uzdići i imat će svoje klatno. Međutim, čak se i trnovit put do uspjeha ne može brojati desetljećima, kao u navedenim primjerima.

■ *Moj je trenutačni i potpuno formirani cilj preseljenje u Petrograd. Živim na jugu Rusije, u rodnom gradu koji jednostavno ne trpim još od djetinjstva. Apsolutno sam jasno usmjerena na preseljenje, imam slajdove koji se stvaraju lako i vrlo jasno. Moj cilj nije samo klasični inteligentni "odskok", kako kažu, želim ići u glavni grad ruskog duha. Već prvi put kad sam stigla u taj grad, osjećala sam se izvanredno, kao nikada prije, imala sam osjećaj kao da se nalazim na PRAVOM mjestu. Odlazeći, osjećam se kao da napuštam dom. Ondje imam prijatelje, perspektivu za zaposlenje, osjećaj vrijednosti i... prave istinske ljubavi. Nemojte misliti da je to isprazna poetska slika, to je istina. Ponavljam, usmjerena sam na preseljenje. Učinila bih to već sutra.*

Jedino što koči situaciju je odnos s bakom. Ima osamdeset godina i osim nje nemam nikoga, siročić sam. Ona nikako ne želi sa mnom oputovati u Petrograd. Nikad nije bila ondje, a jedno je vrijeme čak mislila da je u tom gradu pola godine polarna noć! Eto... Osjećam rascjep između svoje uvjerenosti i osjećaja prema njoj. Ona je moj jedini srodnik, volim je, ona me

odgajala. Strašno mije ostaviti je samu. Može živjeti sama (u krajnjoj mjeri, zasad), zdrava je (da ne ureknem), ali vrijeme ide. Stara je. I ne želim je ostaviti zauvijek. A ona čak ni u perspektivi ne želi živjeti u sjevernom glavnom gradu. Razumijem je, u njenim se godinama seliti... No drugi život za sebe, osim u Petrogradu, ne mogu zamisliti. Duša mi se cijepa.

Imam još jedno pitanje. Pozivate da kroz sebe propustimo negativnu informaciju. A što je sa suosjećanjem? Ako u novinama pročitam da negdje umiru djeca, to me dirne. Do suza. Zar to znači da nisam dovoljno savršena za vaš transurfing?

Morate riješiti jedno konkretno pitanje: za koga živite - za sebe ili za druge? U knjigama o transurfingu možete pročitati da sažaljenje nije uvijek velikodušnost, već možda duševna praznina, ma kako zvučalo neobično. Praznina zbog toga što vlastita duša nije zadovoljna, a "sažalijevajući" je razum prisiljava da se daje drugima. Neću vas početi uvjeravati, sami trebate donijeti odluku: živite li za to da biste sažalijevali i brinuli ili za to da biste uživali u životu.

Samo me nemojte ponovno okriviti za ravnodušnost: "Ah, on! Ni djece mu nije žao!" Odsutnost izvanjske važnosti nije ravnodušnost, već trijezno razmišljanje, razuman egoizam, ako želite. Meni je žao djece. No ja se ne zanosim svojom tugom. Što znači *zanositi se*? Pretpostavimo da se dogodila nevolja. Jedan će se čovjek zanositi tom svojom nevoljom, iz sve će se snage taliti, tragično tugovati i ljudima oko sebe zaneseno pričati o svojoj teškoj sudbini. A drugi će se čovjek podići nakon što padne, otreći se i krenuti dalje život se nastavlja bez obzira na sve. Isto možemo primijeniti na izražavanje žaljenja prema drugima. Ako ničime ne mogu pomoći, moja je tuga besmislena. Ako stalno slušamo vijesti i žalimo sve koji su nesretni, možemo poludjeti. U svijetu *svakodnevno* umiru *deseci tisuća* vrlo dobri ljudi i svaki od njih vrijedan je suosjećanja.

Netko će se pobuniti: "Tako! Znači da živimo samo za sebe i ne brinemo o bližnjima? Dobit ćemo zanimljivu filozofiju."

Ne bavim se filozofijom, a također ni demagogijom. Ako sažaljenje, koje su svi navikli bezuvjetno povezivati s vrlinom, okrenemo naopak, pokazat će se da ono ima dvostruku prirodu. Sažaljenje može biti izazvano iskrenim suosjećanjem, a može proizaći iz osjećaja dužnosti koji uvjetuje kompleks krivnje. Osjećaj krivnje katkad nesvjesno potiče čovjeka da na neki način odradi svoju krivnju, ispuni dužnost. No tu činjenicu uvijek svi radije drže u dubini podsvijesti, a na površinu izvlače tobože iskonsku vrlinu.

Kako onda razlikovati pravo sažaljenje od lažnog? Vrlo jednostavno. Trebate sebi iskreno odgovoriti na pitanje: kakvo je stvarno lice vašeg odnosa - radi li se o iskrenom suosjećanju ili pak osjećaju dužnosti? Ili na drugi način: čega u odnosu ima više? Ako dužnosti, tada od njega možete odustati čiste savjesti zato što o vrlini u tom slučaju ne može biti riječi. I takav položaj nas ne čini bezosjećajnim, budući da se o svojim bližnjima u pravilu iskreno brinemo, No, ako se dogodi da se briga pretvori u opterećujuću obvezu, treba se posavjetovati s dušom i razumom. Neka oni zajedno odluče što učiniti s prividnom vrlinom.

Na kraju krajeva, u ovom je životu u prvom redu svatko dužan brinuti o svojoj duši, a tek onda o dušama drugih, premda je razglabanje o ovoj temi svejedno nalik na hodanje po oštirci britve. Ovdje je previše toga dvosmisleno, i ja bih dosta dvojio što odgovoriti čitateljici da nije bilo posljednjeg odlomka u njezinu pismu koji pokazuje vidljive znakove kompleksa krivnje. To svakako treba uzeti u obzir.

Važno je da se pitanje ne rješava samo razumom koji se uplašeno navikao povoditi za društvenim mišljenjem. Potrebno je zapitati se: ako ćemo iskreno što više želim - dati dar drugima ili ga ipak ostaviti sebi? Stanje duševne neugode poslužit će kao znak nepravilnog odgovora. Duša osjeća tugu i razočaranje ako je razum liši omiljene igračke i to ćete srcem osjetiti. Istina, nekad nas savjetovanje s dušom i razumom može čak potaknuti na žrtvovanje vlastita života zbog drugih. No u takvim se slučajevima o vrlini obično uopće ne govori.

Darovi i komplimenti

U usporedbi s drugim sustavima utjecaja na ljude, načela *freilinga* odlikuju se blagošću i toplinom. Postoje psihološki pristupi pomoću kojih je moguće snažno podčiniti ljude svojoj volji ili ih lukavo navesti da djeluju u korist tuđih interesa. To su metode izravnog utjecaja na svijet unutarnjom namjerom. Snažan utjecaj na svijet je slabo učinkovit, ima nuspojave i oštro proturječi načelima *transurfinga*. U "transodnosima" izvanjska namjera koristi unutarnju namjeru ljudi bez povređivanja njihovih interesa.

Ni o kakvu upravljanju ili podčinjavanju ovdje ne može biti govora. Puno je ugodnije i učinkovitije koristiti metode koje se temelje na iskrenom suosjećanju prema ljudima. Bolje je ljudima donositi dobro, povećavajući njihovo značenje i zauzvrat od njih dobivati isto. No i to treba raditi pametno.

Jedan od najjednostavnijih i najpristupačnijih načina da se naglase vrline partnera je kompliment. Međutim, to nije tako jednostavno. Osim ugodnih osjećaja, kompliment u sebi nosi i primjesu određene dvosmislenosti. Čovjek kojemu je upućen kompliment uvijek ima osnovu sumnjati u iskrenost namjere onoga koji mu ga upućuje. To se događa zato što dobar odnos ima tendenciju da se pretvori u dobre manire. Kao što znate, manire nisu uvijek očitovanje iskrenosti. Kada se pomoć ponudi samo formalno, ona se pretvara u trivijalnost koja katkad ima uvredljiv karakter.

Čak ako čovjek ima probleme, prisiljen je nositi masku izvanjskog blagostanja i praviti se da je sve u redu. Kad ga veselo upitaju: "Kako ide?" mora odgovoriti standardnom "etiketirajućom" rečenicom. Kako se pritom osjeća? Ako ne uvrijeđeno, onda u krajnjem slučaju osjeća potrebu da još više pojača svoj štit. Zna da živi u džungli u kojoj svatko brine za sebe i nikoga ne uzbuđuju tuđi problemi. Što se tiče džungle možda malo pretjerujem, ali u biti sve je upravo tako.

Iskrenost je uvijek ispunjena energijom istinskog suosjećanja. No klatnima ne odgovara da ljudi jedni drugima dijele energiju i izmjenjuju duševnu toplinu. Zato su klatna formirala stereotip pravila pristojnog ponašanja kada se iskrenost zamjenjuje jeftinim surogatom dobrih manira. Pa zar "poslovni osmijeh" dolazi iz duše? U dobrim manirama nema ništa loše sve dok ne počnu istiskivati istinsku pažnju, simpatiju i suosjećanje.

Vi ste, naravno, upoznati s etiketiranjem i raznovrsnim "dvorskim" manirama. Njima se katkad koristite svjesno, ali najčešće automatski. Ako sada pokušale svjesno zamijeniti uobičajene besplodne manire iskrenim suosjećanjem, dobit ćete vrlo korisnu prednost. Okolina će odmah osjetiti vašu iskrenost. Svi su se navikli na rafinirane krivotvorine pa će rijedak original odmah izazvati živo zanimanje i pobuditi simpatiju.

Vrlo je jednostavno dobre manire zamijeniti iskrenim suosjećanjem, Za to je samo potrebno svoju pozornost prebaciti sa sebe na druge ljude i pokazati interes za njih. Nema potrebe za izučavanjem psihologije. Sasvim je dovoljno stalno si postavljati pitanja: što pokreće ljude, čemu teže, što ih zanima? Kad se stavite u njihov položaj, lako ćete naći sve odgovore. Nakon što ste odredili usmjerenost unutarnje namjere čovjeka, dopustite mu da shvati kako ste prema zaslugama procijenili njegova nastojanja. To je sve što je potrebno, zauzvrat ćete dobiti zahvalnost i blagonaklonost.

Lažni standard komplimenta moguće je zamijeniti prirodnom alternativom - *darom*. *Čovjeku nešto darujete ako želite da zna da cijenite njegova nastojanja da povisi svoju važnost.* Unutarnja je namjera obično usmjerena na određenu stranu. Čovjek se trudi naglasiti i povisiti svoju važnost u konkretnom smjeni. Očekuje da će drugi obratiti pozornost upravo na ono što želi naglasiti i u tome priznati njegovu važnost.

Na primjer, muškarac daje ženi kompliment za njezinu haljinu. No to je uopće ne dira jer ima nekoliko desetaka takvih haljina, a recimo njezinu novu frizuru nije primijetio. Njegov je unutarnji pogled usmjeren na sebe, zato ne primjećuje i ne može odrediti kamo je usmjerena unutarnja namjera žene. Ona je uložila trud u sasvim drugom pravcu i očekivala je da se upravo to vrednuje. Kompliment ili naglašava nešto općenito ili nešto sasvim drugo. Dar je uvijek usko usmjeren i pogađa točno u cilj. On je original.

"Lijepo izgledaš!" je standardan kompliment koji, naravno, naglašava važnost, ali zvuči šablonski, formalno i neodređeno, a time i neuvjerljivo. Treba odrediti što je to točno osoba napravila da dobro izgleda. U čemu je posebnost, privlačnost? Ako izražavate iskreno zanimanje za osobu, neće vam biti teško pronaći cilj i usmjeriti dar točno na njega.

Ako ne uspijete odrediti smjer namjere, tada, u krajnjem slučaju, treba izbjegavati šablonske fraze. Bilo kakva improvizacija bit će prihvaćena kao iskrena ocjena. "Ne izgledaš li predobro za ovakav oblačan dan?" - ne zvuči konkretno, ali je dar. Kompliment koji je zapakiran u ukusnu šalu također postaje dar: Ti si stvarno tako lijepa ili se meni to samo čini?" Ravnodušna primjedba često djeluje snažnije od komplimenta zamotanog u ambalažu oduševljenja koja može biti neprirodna. "Po svoj prilici, nemaš loš ukus" - takav dar izaziva skrivenu radost.

Osobit učinak možete postići ako dar ne predate izravno u ruke, već preko posrednika. Ako drugima u prisutnosti neke osobe o njoj govorite nešto lijepo bez ikakvih emocija, kao da se radi o nečemu običnom, možete biti sigurni da će ta osoba biti vrlo zadovoljna. Još je bolje ako priznate kvalitete neke osobe dok nje nema, a zatim joj drugi ispričaju što o njoj mislite. Neće vam reći hvala, ali ćete vi toj osobi postati izvor skrivene radosti i zadovoljstva.

Još je jedna razlika između dara i komplimenta. Za kompliment se nitko neće sramiti da vam zahvali, a za dar ćete dobiti samo šutljivu zahvalnost. Hvala zvuči kao "vrlo ste ljubazni" i ništa više od toga. Svima je dobro poznato da takva zahvalnost ništa ne stoji, kao i sam kompliment. Ako je vaš dar pogodio cilj, osoba to neće ni za što priznati, ne računajući neke izuzetke. *Nakon što uručite dar, nećete začuti riječi zahvale. Dobit ćete nešto bolje – iskrenu blagonaklonost te osobe prema vama.*

Ne možete zamisliti koliko ljudi ima potrebu za darovima! Okružuju vas mnoga bića koja su zabrinuta zbog svojih negativnih slajdova i kompleksi, iako se izvana trude pokazati da je s njima sve u redu. Mnogi čak pogrebno smatraju da se nemaju čime pohvaliti i pate zbog svog osjećaja manje vrijednosti. Kad dobije dar, čovjek se ohrabri i osjeti ugodan skriven ponos. Brižno će spremiti vaš dar u skriveni kutak svoje memorije zato što ste mu *omogućili da osjeti da nešto znači na ovom svijetu.*

Komplimenti se brzo zaboravljaju. Darove će ljudi pamtiti mnogo godili, a možda i cijeli život. Možete to sami provjeriti na vlastitu iskustvu. Složite se da je bilo slučajeva kad bi neka osoba rekla nešto lijepo o vama, vidjela i naglasila vaše vrline. Ako ste tada smatrali da je pohvala zaslužena, i danas se toga sjećate. A glavno je to daje u vašoj duši ostalo mjesto za tu osobu. Vidite kako su darovi moćno sredstvo utjecanja na ljude!

Nađite dar za čovjeka. To je vrlo lako, iako malo kompliciranije od davanja, i komplimenta. Treba se samo iskreno zanimati za čovjeka, pa makar nakratko.

Čovjek je navikao živjeti u agresivnoj okolini u kojoj se stalno mora štititi i potvrđivati svoje značenje i u kojoj se svatko bavi isključivo samim sobom i trudi se na bilo koji način naglasiti svoje značenje, ne zaboravljajući pritom umanjiti značenje suparnika. U tim uvjetima bilo kakvo izražavanje suosjećanja i simpatije vrijedi kao suho zlato.

Ako se odreknete borbe za svoje značenje i prebacite se na osvještavanje značenja drugih, postat ćete "zraka svjetlosti u carstvu tame". Cijenit će vas poput blaga.

Nakon što se odreknete vlastitog značenja, dobit ćete ga u velikoj količini. Za to je potrebno sasvim malo: *prebaciti svoju unutarnju namjeru na potvrđivanje značenja drugih.* Ulizivanje i laskanje odmah će biti razotkriveni. Potrebna je iskrena pozornost, suosjećanje, podrška, nesebičan dar. Osoba će vam biti vrlo zahvalna za dar. No to još nije sve.

Događa se da dar uzrokuje kardinalan preokret u čovjekovu životu. Mnoge poznate osobe poput umjetnika, glazbenika, pisaca kročile su svojim putem zahvaljujući daru koji im je dao nekakav dobri čarobnjak. Dar može biti pružen slučajno, neočekivano. Poznati su slučajevi poput onog kad je dječaku netko usput, ne pridajući tome osobito značenje, rekao da ima talenta da postane glazbenik. I dječak bi uistinu postao velik glazbenik.

Slični darovi imaju sudbonosnu snagu - donose cilj ili vrata. Darovatelja to ničime ne obvezuje niti opterećuje. Dobiveni pak dar počinje zračiti srećom. To se događa u slučaju kada se dotaknu osjetilne strune duše - ona se istog trena budi i ohrabruje budući da shvaća da je to upravo ono što joj treba.

Zamislite kakve darove možete poklanjati ljudima! Ako se odreknete komplimentata i naučite stvarati darove, možda budete sretni ruke i uspijete nekome ukazati na njegov put.

Živa kuhinja

Nerijetko mi stižu pesimistična pisma u kojima se ljudi žale da ne mogu naći svoj cilj, ne znaju što žele, ne razumiju kako možemo izmijeniti svoj život. Mnogi se nalaze u položaju iz kojeg, čini se, nema izlaza. I gotovo se uvijek sve svodi na materijalna sredstva. Kamo otputovati iz grada ili naselja koji su vam dosadili? Odakle uzeti novac za stan? Kako odmotati klupko obiteljskih problema? Gdje pronaći pristojan posao?

U transurfingu se ne može zaobići pozitivno raspoloženje, ali gdje pronaći optimizam kad je uokolo bezizlazna, mračna stvarnost i ne znaš što s njom učiniti? Osobitih talenata nemate, godine prolaze, perspektiva se ne vidi, život je uvenuo u svakidašnjoj rutini, kao u močvari. U takvim okolnostima nekako nemate povjerenja u neograničene mogućnosti koje transurfing obećava. A također ima i jako puno ljudi koji imaju ozbiljne zdravstvene poteškoće. Kaki i se izvući iz tog začaranog kruga?

Ako se slično događa i vama, onda nikako. Baš nikako nećete uspjeti izvući se iz te bezizlaznosti i transurfing vam neće pomoći. Stvar je u tome što nemate dovoljno energije, ne samo za sam transurfing nego čak i za to da mu se donekle približite. Pod energijom se ovdje ne misli na fizičku snagu koja je korisna samo za to da kopate jamu, nego na slobodnu energiju koja čovjeku omogućuje da realizira svoju volju.

Ako nema slobodne energije, nema niti namjere. Drugim riječima, ništa ne želite, niti ne možete, a snage imate samo za održavanje života i izvršavanje rutinskih radnji. Energija namjere je životna sila zahvaljujući kojoj se u čovjeku budi želja da se raduje životu, aktivno djeluje, stvara, osvaja nove vrhunce i na koncu, oblikuje svoju stvarnost.

Sve je vrlo jednostavno. Kod niske razine energije optimizam prelazi u pesimizam, ogledalo svijeta utjelovljuje tu sliku u stvarnost, zbog čega nastaje još više razloga za pesimizam. Tako se stvara začaran krug bezizlazne stvarnosti iz koje ne samo da nemamo snage izvući se nego nemamo snage ni razmisliti kako to učiniti. U slučaju niske razine energije namjere ne treba ni pomišljati baviti se transurfingom. Čovjek s oslabljenom energijom nije u stanju upravljati ni lucidnim snom, što je provjereno.

Postoje samo dvije varijante. Prva je da ostavite sve kako jest, pomirite se s neizbježnim i nastavite životariti bez nade za poboljšanjem. Ali u tom slučaju ne trebate jadikovati i slati mi žalobna pisma zato što vam ništa ne polazi za rukom. Vaš izbor je vaš izbor. Osim vas samih nitko vas ne sprečava da izaberete drugu varijantu - baviti se svojom energetikom. Tada će se pojaviti i optimizam, i cilj, i snaga za njegovo ostvarivanje. Moći ćete oblikovati svoju stvarnost kako vam padne na pamet i steći ćete sposobnost postizanja onoga o čemu se niste usudili ni maštati. No za to je potrebno dovesti energiju namjere na potrebnu razinu. Dalje će biti riječ o tome kako to učiniti.

Ono o čemu ćete uskoro čitati može u vama izazvati ili aktivno negodovanje ili ushićenje i bljesak nove nade. Cijeli je niz razloga zašto se ova informacija nije široko rasprostranila. Praksa s kojom se treba upoznati, omogućuje dovođenje energetike na kvalitativno novu razinu. Iste rezultate možemo postići i na druge načine, među kojima su joga, različiti treninzi i meditacije. Međutim treba biti svjestan da je to vrlo dug i težak put. Predlažem vam najkraći, najjednostavniji i najprirodniji put. Zbog ekstremnosti ovog načina (što se, uostalom, čini samo na prvi pogled) danas ga prakticira vrlo ograničen broj ljudi. I upozoravam vas da ovu informaciju dajem samo onima koji će je smatrati korisnom za sebe, a ne s ciljem nametanja vlastitog mišljenja. Sami odlučujete je li vam potrebna.

Krenimo redom. Glavni, ako ne i osnovni razlog deficita slobodne energije jest praktična onečišćenost organizma, koja, povrh svega, služi kao l/voi l glavni uzročnik svih bolesti. Tijelo prosječnog čovjeka čuva čestice odumrlih stanica, bjelančevine i masno tkivo - njima su zakrčena međustanična prostranstva i doslovno ispunjeni limfni i krvni sustav. To smeće ometa

normalno funkcioniranje organizma, sprečava "komunikaciju" stanica snizujući snagu električnih signala koji se njima prenose.

Iako ova tema izlazi iz okvira transurfinga, ne mogu izbjeći bavljenje njome. No ona je toga vrijedna zato što globalni problemi kao što su prekomjerna težina, bolest, starenje, depresija, pesimizam, odsutnost životne snage mogu zahvaliti svoje postojanje strašnom neznanju. Zadivljujuće je da uz tako visok stupanj razvoja informacija ljudi žive u neznanju o uzroku svojih problema. Očito je da klatnima ne odgovara velika rasprostranjenost znanja koje će pogodovati općoj pojavi ljudi koji su slobodni upravljati svojom stvarnošću,

Uzrok je elementaran - nepravilna prehrana. No reći takvo što je isto kao i ne reći ništa. Svi kao da to razumiju, ali ne osvješčuju. Ovdje, kao što to često biva, nije bitno znanje, nego obaviještenost. Uobičajena šablona skriva bit znanja, ostavljajući na površini neutemeljena nagađanja. Obično se sve svodi na to da je nešto štetno. Na tome, u pravilu, podaci o zdravoj prehrani prestaju, Također postoji mišljenje da vas spasiti mogu dijete i posebno pripremljeni dodaci prehrani.

Je li sve tako komplicirano? Netko se bavi istraživanjima, netko proučava složene sheme prehrane, proizvodi profinjene preparate, općenito, to je cijela industrija. Kome je to potrebno? Pogadate? Postoji veliko mnoštvo svakojakih zabluda, ali koristi nikakve. Čak i strogo vegetarijanstvo ničemu ne služi ako se ne znaju i ne prouče načela pravilne prehrane. A ta su načela zapravo vrlo jednostavna i nisu ih pripremili slavni znanstvenici, već sama priroda, s Božjim certifikatom za kvalitetu.

Kao prvo, prema svojoj fizionomiji, čovjek je *plodojed*. No čak ni to nije toliko bitno. Bitno je da probava funkcionira na osobit način; za probavu prehrambenih proizvoda potrebno je da oni ulaze zasebno, postupno, bez međusobna miješanja. Ako se to pravilo ne poštuje, hrana se ne probavlja i počinje gnjiliti onečišćujući i trujući cijeli organizam. I na kraju, hrana koja se izlaže toplinskoj obradi stvara uistinu ekstremno opterećenje za organizam budući da je gotovo sve vrijedno u njoj uništeno. U prirodi niti jedno živo biće ne priprema jelo na vatri. Kulinarstvo se pojavilo relativno nedavno, a probavni se trakt formirao milijunima godina.

Neobično je da ljudi marljivo brinu za vanjsku higijenu a o unutarnoj malo tko razmišlja. Međutim, unutar tijela prosječnog čovjeka nalazi se cijelo skladište smeća. Ono nije vidljivo, ali nakupi se nekoliko (nekad desetak) kilograma. Sustav za izlučivanje ne uspijeva izlaziti na kraj s otpacima te je organizam prisiljen ugurati svu tu prljavštinu gdje god je moguće. Posljedica toga je da se tijelo vrlo brzo počinje zagađivati i nalikovati na staru sanitarnu cijev koju nikad nisu čistili. Rezerve organizma su velike i zato čovjek nekad uspijeva izdržati do sedamdesete godine, pa i dulje. Međutim, svemu dođe kraj. Već na sredini životnog puta čovjek počinje osjećati posljedice onečišćenosti tijela: bolesti, višak kilograma, lijenost crijeva, općenito gubi nekadašnju snagu i ništa nije kao što je bilo u mladosti.

Cijela je stvar u tome da je čovjekovo energetske tijelo osjetljivo na onečišćenje svoje "kanalizacije", čakre se blokiraju, energetski se kanali sužavaju, tijekom energije pretvara se u slabašan potočić, što dovodi do gubitka životne snage. Slabljenje energetike povlači za sobom patološke poremećaje u fizičkom tijelu. Dobivamo zatvoren bezizlazan krug. *Ako ne vladate svojim tijelom, kako možete vladati stvarnošću?*

Ipak možemo vratiti prijašnju živahnost, pa čak i postići takvo zdravlje kakvo nikad nismo imali! No za to je potrebno mrtvu kuhinju pretvoriti u živu. Što sve imate u njoj? Štednjak, lonce, tave? Ako želite osloboditi svoje tijelo od smeća, a slobodnom vremenu dodati mnoge sate koje ste prije gubili pored štednjaka, uskoro će sav taj pribor za umrtvljivanje hrane nestati iz vaše kuhinje.

Nekome će sve ovo možda biti šokantno. Pa što, nitko nikoga ne vuče za uši. Uopće vas ne pozivam da me slijedite, samo činjenice slažem po policama. Vrijedi li hrana na koju ste navikli, vašeg zdravlja, energije, života? Postoji poslovice koja se obično izgovara sa žaljenjem: "Kad bi mladost znala, kad bi starost mogla." Možemo postići da ostane samo mladost koja će znati i moći.

Prvo od čega treba krenuti jest čišćenje vlastitih "sanitarija", osobito jetara. U mnogim je knjigama opisano kako se to radi. Zašto je uobičajeno brinuti za vanjsku higijenu, a za unutaraju ne? Zato što je prljavština vidljiva samo izvana? Međutim, ako se prijeđe na pravilnu

prehranu, unutaranju će higijenu održavati sam organizam. To trebati učiniti polako, u nekoliko etapa: postupno hranjenje, odvojeno, odustajanje od nekih vrsta hrane i, na kraju, jedenje sirove hrane. Ako se odmah prijeđe na konzumiranje isključivo prirodnih proizvoda, može se dogoditi da ne izdržite nagle promjene, a i organizam treba vremena da se preustroji.

Načelo postupnog hranjenja zasniva se na tome da se istodobno ne jedu svi proizvodi,, nego prvo jedna vrsta proizvoda, zatim druga, pa onda tek treća. Prvo se jede ono što se brže probavlja. Ako hrana prolazi kroz želučano crijevni trakt u odvojenim slojevima, uvelike se olakšava njezino probavljanje i smanjuje količina štetnih tvari. Piti možete samo petnaest minuta prije obrok,i ili dva sata nakon obroka. U protivnom se želučani sok razvodnjuje i hrana se ne probavlja, već jednostavno trune. (O čemu se sve mora pisati. A što učiniti, kako drugačije objasniti načela povećanja energetike?)

Druga etapa na koju je poželjno što prije prijeći jest zasebno hranjenje koje ne podrazumijeva samo postupno unošenje hrane, nego kombiniranje samo onih vrsta hrane koje se međusobno slažu. Iako, ako kažemo istinu, sve se vrste praktički međusobno ne slažu. Vrijeme i uvjeti probavljanja različitih proizvoda jako se razlikuju, zato, kad ih se miješa, neizbježno nastaju "otpadne tvari" koje ne uspijevaju izaći iz organizma, već se pohranjuju u obliku masnoća i toksina. Samo se svježije povrće može kombinirati gotovo sa svime. Zato u idealnoj varijanti broj namirnica koje se koriste tijekom jednog obroka treba biti sveden na minimum. Načela zasebnog unošenja hrane detaljno su i opisana u knjigama koje nije teško pronaći.

Cijeli niz proizvoda potrebno je postupno isključiti iz jelovnika. To su u prvom redu neki proizvodi od žitarica - proizvodi od bijelog brašna, kruh s kvascem, a također mlijeko i konzerve. Ta je hrana potpuno bezvrijedna. Na primjer, sve korisno što postoji, u žitaricama, nalazi se u njihovim klicama i ljusci. Najfinije bijelo brašno dobiva se čišćenjem zrna pšenice od ljusaka i klica. Na taj se način uklanja sve vrijedno, a ostaje tek mrtva masa koja se uglavnom sastoji od škroba. Tom beživotnom dijelu zrna priroda je namijenila funkciju građevnog materijala - neke vrste bačve s masnoćom za klicu. Zatim se u brašno dodaju umjetni vitamini, tj. na djelu je kemija. Hranjenje proizvodima od rafiniranog bijelog brašna isto je kao da u trgovini kupite škrob i žlicom ga natovarite na tanjur. Jetra se onečišćuju smjesom nalik na mazut, škrob se u organizmu taloži u obliku sluzi, stjenke crijeva zatrpavaju se naslagama. Rafinirane žitarice osim toga sadrže vrlo loše izbalansirane bjelanjčevine. Ma kako neobično zvučalo, u tom je slučaju bolje hraniti se mesom, nego proizvodima od žitarica. Mlijeko sadrži kazein zahvaljujući kojemu životinjama rastu rogovi i kopita. Mlijeko se u ljudskom organizmu pretvara u kserogel - nešto poput stolarskog ljepila.

Ovakve jezovite opise možemo nizati unedogled. Kako uz sve to čovjek uspijeva živjeti i još se osjećati manje-više zdravim? Stvar je u tome što on ne zna što znači pravo zdravlje, nije ga osjetio od samog rođenja. Zato ne treba navoditi šablonska opravdanja poput: "Od pamtivijeka su se svi tako hranili", naravno, ako ne želite imati iste probleme kao i ostali.

U konačnici, na dnevnom jelovniku trebaju ostati samo prirodni proizvodi: svježije, zamrznuto ili sušeno povrće i voće, morske alge, orašasti plodovi, sjemenke, med. Valja ih konzumirati bez ikakve termičke obrade, u sirovu stanju. (Samo nemojte u orašaste plodove uvrštavati kikiriki - on je mahunarka i nije osobito koristan). No nagli prijelaz s uobičajenih namirnica na sirovo povrće i voće neće dovesti ni do čega dobrog. Organizmu je potrebno vrijeme da se privikne na promjenu. Zato prijelaz mora biti postupan: u svojoj prehrani smanjujte količinu kuhane biljne hrane i povećavajte količinu sirove. Ako se čovjek cijeli život hranio prvenstveno prerađenom hranom i njegova mikroflora prilagođena je upravo takvoj prehrani. Nagli je prijelaz načelno moguć, no to vrijedi za one koji su vrlo dobrog zdravlja.

Mikroflora se u potpunosti izmijeni tijekom godine dana. Na kraju tog perioda prehrana više ne treba sadržavati nikakvu prerađenu hranu. Poznalo je da u proizvodima koji se termički obrađuju ne samo da se uništavaju gotovo svi vitamini i mikroelementi već se stvaraju kancerogene tvari - otrovi. *Sirova pak hrana ne zagađuje organizam, već ga, baš naprotiv, čisti.* I kuhinjsko posuđe i svi unutarjni organi ostaju savršeno čisti. Razlika je jasna.

Može se učiniti da je jako teško prijeći na sirovu hranu. Čime se, na primjer, hraniti zimi? I skupo je, vjerojatno, koštati će. Zapravo nije sve tako strašno. Naprotiv, mnoge su mogućnosti

i takvo će hranjenje biti jeftinije od uobičajenog. Treba samo započeti i otkrit ćete mnoštvo svakojake hrane za koju niste ni znali da postoji. To je cijeli jedan neistražen svijet. Ovdje ću prikazati samo jela od klica koja će vam pomoći da prođe prijelazno razdoblje.

Dovoljno velik dio naše prehrane sastoji se od sjemenki-žitarica, mahunarki i drugog. Sjeme se sastoji od polugotovih građevnih materijala koji su konzervirani. Uglavnom su to škrob, bjelančevine i masti. K tome u sastav sjemenki ulaze inhibitori - tvari koje ometaju probavu. Priroda se pobrinula da životinje (primjerice perad) prenose sjemenke na veće udaljenosti u izvornom obliku.

Dok sjemenke klijaju, u njima se događaju nagle promjene: inhibitori se uništavaju, škrob se pretvara u šećer, bjelančevine u aminokiseline, a masi i u masne kiseline. Isto se događa i kod probavljanja hrane u organizmu. Ispada da je veći dio posla u klicama već obavljen. Štoviše, u njima se sintetiziraju vrlo korisne tvari i mobiliziraju rezerve kako bi se sva energija uložila u razvoj biljaka. Konzervirane i uspavane snage sjemenki se bude i oslobađaju golem potencijal za rađanje novog života.

Klice koje sadrže mnoštvo vitamina i mikroelemenata imaju brojna ljekovita i biostimulirajuća svojstva. Teško mi je nabrojati sva ta svojstva. Zahvaljujući njima, poboljšava se izmjena tvari, čisti organizam, osnažuje imunitet, povećava radna sposobnost i liječe se mnoge bolesti. Klice imaju sve što je priroda brižno osmislila za razvoj novog života i preživljavanje u agresivnoj okolini. One su predivno uravnotežena, lako probavljiva hrana i istodobno učinkovit lijek.

U prehranu je moguće uključiti klice pšenice, kukuruza, graha, slanutka, mungo graha. Tehnologija pripreme vrlo je jednostavna. Od ranog jutra sjeme se namače u vodi. Navečer se prebaci u veliko cjedilo ili sito, ispere i prekrije mokrom gazom. Ujutro ćete ugledati živu hranu. Kukuruz i grah (preporučljivo je uzeti crveni jer je korisniji) treba namakati 24 sata i tek tada pustiti da klija, nekad i dulje, te povremeno isprati.

Pšenica i kukuruz mogu se jesti sirovi. Klice pšenice imaju isključivo ljekovita svojstva. Žvakati ih treba pažljivo (barem dvije velike žlice na dan), ali ako se pritom u ustima stvori supstanca koja podsjeća na gumu, znači da sorta ne odgovara i treba potražiti drugu. Mahunarke, nažalost, u sirovu obliku nisu baš ukusne. Treba ih ubaciti u vrelu vodu i samo pričekati da voda zakipi. Mungo grah valja jednostavno preliti kipućom vodom i ostaviti desetak minuta.

A znate li kako pripremati *živu vodu*? U početku treba dobro zakipjeti odstajalu vodu iz vodovoda u emajliranom loncu zapremine pet litara i brzo ohladiti u kadi, u hladnoj vodi. To je prvi stupanj strukturizacije. Takva je voda već deset puta korisnija u usporedbi s onom koja je samo proključala.

Zatim u lonac dodajte pet do sedam kamenčića crnog kremena* koji se može kupiti u ljekarni, prekrijte gazom i ostavite dva dana da stoji. Zatim pažljivo prelijte vodu u drugu posudu pri čemu niži sloj od dva do četiri centimetra treba baciti, zato što kremen taloži patogene mikroorganizme i nepoznate kemijske elemente. Silicijska voda ima ljekovita svojstva. Još je više strukturirana i zasićena silicijem, najpotrebnijim mikroelementom čiji nedostatak u organizmu uzrokuje nemogućnost apsorpcije gotovo svili drugih mikroelemenata.

Dobivenu vodu stavite u zamrzivač. Čim se na površini i uz stjenke posude stvori prvi led, vodu prelijte u plastičnu posudu koju ćete ponovno staviti u zamrzivač. Taj prvi tanki led se baca jer se njime rješavamo teške vode. Teška voda sadrži vodikov izotopedeutერიј i tricij, zamrzava se na temperaturi od tri stupnja i nije dobra za organizam.

Posljednju vodu treba zamrzavati upravo u plastičnoj posudi zato što emajl na loncu može popucati. Kad se dvije trećine vode smrzne, na ledu treba napraviti otvor i izliti preostalu vodu - taj "rasol" sadrži sve nepoželjne dodatke. Preostaje samo pričekati dok se led ne otopi na sobnoj temperaturi, nakon toga se dobiva otopljena voda visoke kvalitete koja se još naziva, i protijeva budući da je očišćena od teških izotopa.

Na kraju, ako imate magnet u obliku prstena ili magnetski lijevak, propustile kroz njih vodu kako bi se učvrstila struktura. Dobivena voda ima ljekovita svojstva - čisti organizam i dugotrajnim

* Silicij dioksid; op. prev.

korištenjem oslobađa vas cijelog niza bolesti. Rok trajnosti njezinih svojstava je ograničen - oko sedam sati. Takvu vodu nećete nigdje kupiti ni za kakav novac.

To je upravo predivna živa kuhinja u kojoj se hrana ne kuha, već raste. Ai razliku od obične kuhinje koja ubija hranu, ova je, naprotiv, oživljava. Možete se sami uvjeriti: jela od klica s dodatkom različitih začina i umaka puno su ukusnija od obične hrane. Da ne spominjem ponovno kako su ta jela u svakom kontekstu puno vrednija od, na primjer, kaša koje nepravilno informirani ljudi smatraju korisnima.

U klicama ima puno bjelančevina koje se vrlo lako probavljaju što organizmu pomaže da se prebaci na prehranu biljnom hranom. Nova mikroflora u budućnosti neće samo prerađivati sirovu hranu već će služiti i kao izvor bjelančevina. Upravo na taj način funkcionira probava životinja biljojeda.

Može se postaviti pitanje: kako u sirovu obliku jesti hranu koju treba kuhati, na primjer 'krumpir ili tikvice? Evo protupitanja: zar je morate jesti? Povrće s visokim sadržajem škroba ne daje organizmu ništa osim praznih kalorija i služi. Eto što je uzrok bolesti koju nazivamo prehladom. Da bi uzgojili masnije svinje za prodaju, farmeri ih, između ostalog, hrane kuhanim krumpirom. Uočili su da svinje tako brže skupljaju masnoće što je ekonomski isplativije. Od sirove hrane jednostavno je nemoguće udebljati se, neovisno o količini "pojedenih" kalorija.

A kako ne biste tugovali zbog rastanka s uobičajenim jelima, u prehrani možete povećati udio morskih plodova. Svu morsku ribu i ljuskare možete, jesti bez termičke obrade. Lako je naučiti kako ih soliti. I to je u sirovu obliku sa začinama puno ukusnije, iako strogi sirovojedci ne samo da ne jedu ono što trči, skače, leti i pliva nego čak ne koriste niti sol.

Svježe povrće i voće, posebno klice, ima izuzetno svojstvo pročišćavanja. *Treba primijetiti da usporedo s prijelazom na sirovu hranu može nastati jedna ili nekoliko kriza pročišćavanja, tijekom kojih dolazi do intenziviranja starih bolesti. Ne valja se zabrinjavati i pokušavati na neki način ukloniti simptome bolesti. Oni svjedoče da se organizam napokon oslobađa starih prnja koje je skupljao godinama te da se prilagođava normalnu režimu rada.* Jedina mjera koja će biti korisna u krizi je gladovanje na destiliranoj (prokuhanoj) vodi tijekom jednog ili nekoliko dana.

U načelu, ako zdravlje nije previše zanemareno, možete odmah u potpunosti prijeći na sirovu hranu. U tom će se slučaju kriza čišćenja očitovati snažnije, ali kod svih se ona događa u različitim oblicima. Možda ćete uočiti značajan pad kilograma. To znači da se organizam rješava mrtvog tkiva i ponovno se obnavlja. Pretili ljudi zapravo su hodajući kosturi. Zbog nepravilne prehrane i sjedilačkog načina života njihovo se tijelo transformiralo u gomilu masnih naslaga i otpadnih tvari. U njemu gotovo da nije ostalo živog tkiva, sve je to uglavnom mrtav teret. Sada se te suvišne stare prnje odbacuju. Važno je da se pritom ne uznemirujete. Organizam će se očistiti i doći u normalu. No treba mu pomoći. Obvezno u prehranu uključite morske alge, cvjetni pelud i laneno ulje, što će tijekom prijelaznog razdoblja pomoći da se kompenzira privremeni deficit neophodnih tvari. Na internetu treba potražiti dodatne informacije o sirovoj hrani. Ima ih sasvim malo. To je uistinu neuobičajen, ali izuzetno učinkovit, mogli bismo reći, elitni put ponovnog rađanja.

Mnogima se sve rečeno može učiniti zastrašujućim ili, blago rečeno, sasvim neobičnim. U pravilu se čovjek vrlo teško rastaje od svojih starih navika. Kad nepravilan način života postane uobičajena norma, jednostavni i očiti prirodni principi počinju izgledati neprirodno. U čemu je tolika posebnost prirodne prehrane da bismo se zbog nje odrekli tolikih kulinarskih napasti? Vrijedi li ona toga? Možda će činjenice koje ću izložiti i koje su vam uglavnom nepoznate imati presudan utjecaj na vaše mišljenje.

Sirova hrana je znanost o prehrani za ljude trećeg tisućljeća - *za civilizaciju trećeg vala*. Najpoznatiji promotor sirove hrane je Arshavir Ter-Hovannessian (Aterhov). U svojoj knjizi *Sirova hrana ili Novi svijet, oslobođen bolesti, poroka i otrova* koja je objavljena u Iranu, naveo je osnovna načela konzumiranja sirove hrane. Nakon gubitka dvoje djece koja su umrla od bolesti, Aterhov je treće najmlađe dijete, kći, othranio isključivo na sirovoj hrani. Odrastala je kao neobično zdrava djevojčica, fizički i intelektualno vrlo razvijena. U svojoj knjizi Aterhov piše: "Kći ima već skoro sedam godina, ali nikad nije u ruke uzela čak ni komadić degenerirane hrane. Njezino je zdravlje vrhunac savršenstva. Sada vidim koliko je lakše odgajati stotinu djece

sirovojed, nego jedno dijete - hranomana (suprotno od sirovojed op. prev.). Nikad me ne uznemiruju dječje bolesti kao što su prehlada i hunjavica, proljev i zatvor, i je li dijete danas dovoljno pojelo ili nije. Moja je djevojčica vesela kao ptičica i uvijek može doći do stola i uzeti ono što želi jesti. Igra se, pjeva i pleše cijeli dan bez umora, bez suza i hirovitosti, bez plača i vikanja, ne stvara nikakav nemir ljudima oko sebe. Točno u osam sati navečer ide spavati i nakon što nekoliko minuta malo pjeva, zatvori oči i spava mrtvačkim snom do šest sati ujutro. Ne možemo se sjetiti, počevši od prvih mjeseci njezina života, da se ikada probudila noću. Njezin je san tako dubok i snažan da je nikakav šum ili pokret nisu u stanju probuditi."

Aleksandar Čuprun, poznati promotor naturopatije, autor knjige *Što je to sirova hrana i kako postati sirovojed** još je u mladosti zbog teške kronične bolesti postao invalid prve skupine. Svi iskušani načini liječenja nisu doveli do rezultata. Nakon što je prešao na prehranu sirovom hranom potpuno je ozdravio. Čuprun je ponudio neočekivano, ali zapanjujuće očito tumačenje problema imuniteta.

Njegova je bit u tome da organizam namjerno isključuje imunitet za vrijeme infekcijske bolesti. Poznato je da se čovjek razboli u pravilu onda kad mu je organizam oslabljen, preopterećen otpadnim tvarima i ima manjak vitamina i drugih životno važnih tvari. Poznato je da ako čovjek u takvu stanju uhvati nekakvu infekciju, smanjuje se stvaranje interferona - zaštitne sile kao i da se namjerno isključuju omogućujući bolesti da se razvije. Ispada da se mikroorganizmi koji su izazvali bolest hrane otpadnim tvarima koje "sustav kanalizacije" ne uspijeva izbaciti zbog neodgovarajuće prehrane. Zbog toga organizmu ne preostaje ništa doli da mikrobima omogući da se razmnože. Budući da oni barem djelomično ispunjavaju svoju misiju čišćenja, imunitet se obnavlja i bolest prolazi.

"U načelu", piše A. Čuprun, "morali bismo blagoslivljati bolesti koje uzrokuju mikrobi i virusi - one predstavljaju tipične krize liječenja: na taj se način organizam sam liječi od glavne nevolje - onečišćenja otpadnim tvarima iznutra i bez ikakvih lijekova. No pritom je potrebno iskoristiti krize na jedini ispravan način: uvodeći u takvim slučajevima običaj potpunog gladovanja tijekom svega nekoliko dana, dok se ne smire simptomi bolesti.

To će biti najbolja pomoć prirodnim silama organizma koje se bave samoizlječenjem pomoću mikroba i virusa.

Jednom će se civilizirani svijet naučiti na to jednako kao što se koristi sapun i zubna četkica. Međutim, po svemu sudeći, ne baš tako brzo: znanost se razvija, a neznanje raste..."

Slijedi zaključak: zašto dovoditi organizam do takvog stanja kad mu je svejedno tko će ga i na koji način očistiti? Nije li bolje održavati početnu čistoću? Praksa potvrđuje: oni koji se hrane sirovom hranom uopće ne obolijevaju.

Ostaje neosporan temeljni princip: *živ organizam treba dobivati živu hranu*. Značenje tog principa prvi je dokazao dr. Francis Pottenger koji je još na početku dvadesetog stoljeća proveo iscrpan eksperiment. Tijekom deset godina hranio je devetsto mačaka sirovim proizvodima i sve su očuvale dobro zdravlje i otpornost. Druga skupina mačaka dobivala je kuhanu hranu, stoga su se kod životinja razvile gotovo sve ljudske bolesti: anemija, paraliza, ispadanje zubi, lijenost crijeva, nervoza i tako dalje, to jest stradali su praktički svi sustavi organizma. Mačići u prvom naraštaju okotili su se slabašni i bolesni, u drugom je bilo puno mrtvorodjenih, a u sljedećem naraštaju mačke su počele obolijevati od neplodnosti.

Dr. Edward Howell, jedan od osnivača sustava prirodnog liječenja, došao je do zaključka da su fermenti (enzimi) glavna komponenta koja razlikuje sirovu hranu od termički obrađene. Otkrio je da se "jedinice mjerenja životne energije" *uništavaju pri temperaturi višoj od pedeset stupnjeva*. Zašto im je dao tako uzvišen naziv - "jedinice mjerenja životne energije"?

Enzimi su tvari koje omogućuju život. Neophodni su u svakoj kemijskoj reakciji koja se odvija u našem organizmu. Bez fermenta uopće ne bi bilo nikakve aktivnosti u živom tijelu. To su "radnici" koji izgrađuju organizam slično kao što građevinari grade kuće. Hranjive tvari, vitamini, mikroelementi samo su građevni materijal. Sve radnje na "gradilištu" osiguravaju upravo enzimi. Pritom oni ne služe samo kao interni katalizatori koji ubrzavaju kemijske reakcije. Dokazano je da u procesu svoje aktivnosti enzimi uzrokuju određeno izlučivanje, što se ne može reći za katalizatore. Enzimi se sastoje od bjelančevinastih transportera opskrbljenih

*S radovima Aterhova se možete detaljnije upoznati na <http://syroedenie.ru>

energijom kao u električnoj bateriji.

Odakle naš organizam unosi enzime? Po svoj prilici, pri rođenju nasljeđujemo određeni enzimski potencijal. *Ta ograničena zaliha energije predviđena je za cijeli život.* Svejedno je koliko iznosi određeni početni kapital. Ako ga se samo troši, doći će do bankrota. Isto tako, što brže potrošite energiju fermentata, brže će m' iscrpiti životna snaga. U trenutku kad vaš organizam više nije sposoban proizvoditi enzime, vaš život završava. Baterija se gasi.

Konzumirajući termički obrađenu hranu, ljudi lakomisleno troše svoju ograničenu zalihu fermentata. Prema mišljenju dr. Edwarda Howella, to je jedan od osnovnih uzroka svih bolesti, prijevremenog starenja i rane smrti. *Sirovi proizvodi sadrže enzime koji omogućuju autolizu, odnosno hrana se lako probavlja zato što se većinom probavlja u vlastitu soku.* No ako jedete obrađenu hranu koja je oslobođena fermentata, organizam je prisiljen odvajati svoje rezerve za njezino probavljanje. Upravo to dovodi do smanjivanja ograničenog potencijala fermentata.

Zamislite da ste odlučili potpuno preurediti svoj stan. Imate dvije mogućnosti razvoja događaja. U prvom slučaju dovezli su vam potreban materijal, sve istovarili na gomilu i otišli. Morate sami obaviti radove i potrošiti jako puno snage i vremena da obavite težak posao. U drugom slučaju s materijalom su stigli i majstori i sve obavili sami, a vi ste za to vrijeme odmarali i posvetili se sebi.

Upravo je takva razlika između hranjenja obrađenom hranom i konzumiranja sirove. Kad čovjek jede kuhane proizvode, sva se životna snaga i usmjerava na težak posao probavljanja. *Enzimi, ti "radnici" koji bi se trebali baviti svojim pravim obvezama: čišćenjem i obnavljanjem živih tkiva, prisiljeni su sve ostaviti i obavljati posao koji nije karakterističan za njih. Više nemaju vremena baviti se organizmom i on postaje zapušten.*

Možete li zamisliti situaciju u kojoj su ljudi odjednom prestali hodati i mirno sjediti te kao sumanutu počeli juriti, bez obzira na velik umor? Jednako se tako razlikuje režim rada organizma sirovojedna od režima rada organizma "običnog" čovjeka: jedan spokojno šeće, a drugi trči vječni maraton do iznemoglosti.

Nakon svega navedenoga više nema sumnje da hranjenje obrađenom hranom nanosi organizmu strašnu štetu, dok je prednosti hranjenja sirovom hranom najbolje sažeo jedan od sljedbenika prirodne hrane, Nikolaj Kurdjumov, koji piše*:

1. Ne možete se razboljeti zbog upala i prehlada. Gripa prolazi praktički nezamjetno. Isključuje se i nestaje praktički sva psihosomatika (poremećen rad organa, bolesti zglobova, bol - jer svi se organi pročišćuju i pomlađuju). Imunitet se podiže od umjetnog minimuma do prirodne norme; možete tri sata ležati u snijegu ili plesati samo u kupaćim gaćicama na temperaturi od osamnaest stupnjeva ispod ništice i ništa se neće dogoditi. I sve to bez posebnog čeličenja!

2. Osjetljivost na štetne tvari je velika, reakcija na njih snažna, čak može biti i bolna, ali ih tijelo pritom moćno i brzo izbacuje iz sebe, neutralizira i praktički nema posljedica trovanja.

3. Također imate vrlo jaku sposobnost podnošenja hrane. Ako trebate jesti nešto na što niste navikli ili nešto neprobavljivo, sve će se to lako probavili, neutralizirati bez posljedica. Filtri sve sređuju odjednom. Lužnati želudac.

4. Apsorpcija hrane je za stupanj viša, to jest viši je koeficijent apsorpcije, Sirovojed koji se prilagodio novoj prehrani (i prošao osmomjesečnu krizu) može se najesti od tri jabuke i par krastavaca. Zasitit će ga divlje šumsko zelenje, lišće povrća, izdanci vinove loze - sve je prikladno za prehranu. Iz toga proizlazi:

5. Jedinstven osjećaj neovisnosti od okolnosti. Nećemo govoriti uzvišene riječi o jedinstvu s prirodom, ali ma što da se dogodi, gdje god da se nađete - makar u šumi - uvijek ćete biti siti bez bilo kakva novca, preživjet ćete.

6. Razvijeno osjetilo okusa; ne jezikom i očima, nego cijelim tijelom, rijetko odobrava ili ne odobrava hranu i signalizira željom, ravnodušnošću ili odbojnošću. *Osjećaj sitosti:* objektivan je, iz tijela, i zato nema mogućnosti da prejedete. Općenito je teško prejesti se sirove hrane.

7. Osjećaj gladi nakon "krize" praktički ne uznemiruje. Ne postoji nervoza koju nazivamo apetitom. Postoji razumijevanje: Aha, mogao bih jesti. Nešto me smete, zaboravim, dan ili dva -

*www.kurdyumov.ru

i ništa. Sjetim se, pojedem, sve je dobro. Odatle slijedi:

8. "Efekt deve": sposobnost da se uopće ne jede dan, dva ili tri bez gubitka ugone i izdržljivosti. Dovoljno je ako jedeš jednom na dan. Isto vrijedi i za piće, čak i pri velikim fizičkim naporima.
9. Kao sažetak: normalna fizička izdržljivost. Trčanje je ugodno. Može se trčati nekoliko sati i nakon toga ne osjećati umor. Uopće se ne umaraš, nemaš potrebu da sjedneš ili priligneš. Koeficijent iskoristivosti života puno je veći. I ponovno sve to bez posebnih treninga.
10. Mentalna izdržljivost pri bilo kakvu opterećenju jednako je tako velika. *Razum* je jasan i kristalno čist. Pamćenje radi idealno. Jasnoća razmišljanja je takva da se svi ispiti polažu gotovo bez pripreme i učenje prestaje biti problem.
11. Potreba za snom svedena je na šest sati. Lako se izdrži nedostatak sna. Na primjer, u šezdesetoj godini možete voziti auto bez prekida tri dana i noći, a da vam ne oslabi samokontrola i pozornost. Buđenje je lako, energično i radosno. (Eh, kvragu, da je samo zbog toga...)
12. Raspoloženje - veliko zanimanje za život. Duševno stanje je uravnoteženo i veselo. Neugodnosti samo još više pokreću. Tolerancija na konfrontaciju je visoka: praktički je nemoguće posvađati se - ništa vas ne razdražuje, sve percipirate svjesno.
13. Visoka sposobnost odlučivanja i odgovornosti. Nema nasrtljivih situacija - ne upravlja tijelo vama, nego vi upravljate tijelom. Postajete gospodar svih tjelesnih potreba, uključujući i seksualne. Ovisnost o alkoholu dok ste na sirovoj hrani jednostavno ne postoji. A ako ste bili ovisni, više niste.
14. Značajno raste sposobnost kontroliranja vlastita tijela - ono postaje odgojeno, obrazovano i poslušno. Zamislite koliko se mogućnosti pojavljuje u životu."

Još mogu dodati da problemi zbog izgleda, koji brinu mnoge ljude, automatski nestaju zato što tijelo poprima svoju prvotnu prirodnu ljepotu, A stariji ljudi se pomlađuju - na ovaj način možete odbaciti dvadesetak godina, a život produljiti na neodređeno vrijeme. I za sve to je potrebno samo promijeniti način prehrane!

Posebno ću istaknuti da ovo nije još jedna u nizu dijeta koja daje nekakve privremene rezultate, već cjelovit pristup životu. Ako ste odlučili prijeći na sirovu hranu, trebate to učiniti postupno i, ono najvažnije, ni u kom slučaju ne namećite ovakav način prehrane ni sebi, ni drugima. Ovdje je potrebno osobito pažljivo slijediti načelo transurfinga. Zajedničko druženje za stolom neodvojiv je dio našeg života i zbog toga će se ljudi oko vas neizbježno čuditi i pokušavati vas uvjeriti da se bavite budalaštinama. Ne pokušavajte ih razuvjeriti, oni su se ionako uznemirili zato što imaju jak predosjećaj da ste u pravu. Idite mirno i veselo svojim putem, bez opravdavanja i bez dokazivanja drugima. Vaš izgled pun života reći će sve sam za sebe.

No prije svega, naravno, nemojte nagovarati ni sami sebe. Ako funkcionirate po načelu "mora se", ništa dobro iz toga neće proizaći, prije ili kasnije nešto će se poremetiti i sve će se vratiti na staro. Prijelaz se treba odvijati u stanju jedinstva duše i razuma: ne "moram", nego "hoću". Upravo se zbog toga predlaže prijelaz po etapama, bez ikakva pritiska na volju i organizam. Brojnih iskušenja uistinu se teško odreći. Općenito, do tridesetih se godina još možemo malo poveseliti, ali nakon toga je bolje dobro razmisliti. Jer, iako neprimjetno, "baterija" se neizbježno gasi.

Ne treba zaboraviti niti na fizičku aktivnost. Kontrastni tuš i šetnja od sat vremena svaki dan neophodan su minimum. Trčanje, općenito govoreći, nije obvezno. Trčanje je ekstremno i neprirodno stanje za organizam. Nema smisla jako "navaljivati" na trčanje ako ne težite postizanju rezultata poput sportaša. Priroda ne teži rezultatima, nego optimalnoj ravnoteži. Hodanje je druga stvar, ono je i više nego korisno. Vježbe možete izabrati prema svom ukusu. Na primjer, tibetanske vježbe koje su opisane u knjizi Petera Keldera, *Oko otkrivenja**, jednostavne su i istodobno vrlo učinkovite za povećanje energetike.

* U Hrvatskoj objavljena pod nazivom *Fontana mladosti*, MGV, Zagreb, 2001.; op. prev.

Nov način života podići će vašu energiju namjere na takav stupanj da ćete jednog lijepog dana moći sami sebi reći: *ja stvarno upravljam svojim tijelom i svojom stvarnošću*. I to nisu samo riječi, već sasvim konkretan osjećaj. Doslovno ćete osjetiti da ste sposobni oblikovati sloj svojeg svijeta prema svom nahođenju. To će biti nevjerojatno: *bez obzira na to što se događa, moja se namjera ostvaruje, sve ide u tom smjeru i sve ide baš kako organski osjećaj koordinacije treba*.

Trolejbus promatrača

- *Želim vas pitati nešto što mi već odavno ne da mira. Pišete li kao teoretičar ili kao praktičar? Pridržavate li se svega o čemu pišete? Primjenjujete li to u životu? I ako da, kakvi su rezultati? Osobito me zanima pitanje prehrane... Isto tako i transurfing. Jeste li se osobno uvjerali u koristi transurfinga, točnije rečeno, u to da ova teorija djeluje?*

Naravno da sve o čemu pišem, ne samo daje provjereno nego je i sastavni dio mog života. Na primjer, kao rezultat prijelaza na prehranu prirodnom hranom dobio sam više slobodne energije, što je u meni probudilo kreativne sposobnosti i pružilo mogućnost da učinkovito koristim tehniku transurfinga.

Ranije mi se događalo, kao i većini ljudi, da se dugo i uporno trudim kako bih postigao svoje ciljeve. Pritom je značajan dio napora bio utrošen uzalud. Uobičajenim metodama teško je moguće puno toga postići. Sad mogu oblikovati sloj svojeg svijeta - stvarnost u kojoj živim - onako kako želim. Sve se rješava samo po sebi, bez borbe, preko usmjeravanja energije namjere u potrebnom smjeru. No, prije svega, treba imati tu energiju.

Imam već preko četrdeset godina, a zdravlje mi je sada čak bolje i vitalnost je veća od one koju sam imao s četrnaest godina kad sam zbog viška energije pokušavao slomiti vrat pri izvođenju opasnog salta, skačući na skijama s trampolina. Uopće ne izgledam onako kako se očekuje od čovjeka u mojim godinama. Da me stavite u dvoranu među studente, nitko ne bi zapazio bitnu razliku.

Istina, na "pravi" sam put stupio tek kada sam se besmislenim načinom života doveo u takvo stanje da mi je čak bilo vrlo teško kretati se. Kad se čovjek nade u sličnoj situaciji, na raspolaganju su mu dva puta: baviti se liječenjem ili zdravljem. Mnogi odabiru prvi put. Posljedica je da im prethodne bolesti ostanu, a nove se pojave. Može li biti drugačije? Ogledalo besprijekorno odražava sliku: "Bavim se liječenjem svojih bolesti", točnije, "Brižno njegujem svoje bolesti, pazim na njih, lutam po bolnicama, žalim se i zagorčavam život i sebi i ljudima oko sebe". Put koji sam ja odabrao oblikuje sasvim suprotnu sliku: "Učvršćujem svoje zdravlje." Dobiva se odgovarajući rezultat. Jasno je da su to dva načelno različita pristupa.

Dok se nalaze u dobroj fizičkoj kondiciji, mnogi ljudi ne žele ni čuti za sirovu hranu i druge slične "nastranosti". Međutim, treba imati u vidu da je zdravlje privremeno stanje ako se ne brinemo o svome tijelu. Zašto čekati neugodne promjene? Naime, može se dogoditi da je te promjene nemoguće ispraviti. Zbog čega se svi odupiru? Zbog toga što ne žele promijeniti navike koje su im usadila klatna.

Uistinu, kako se odreći tolikih uobičajenih zamamnih jela? Teško je samo i pomisliti na to. No stvar je u tome da su cijeli taj "ukusni svijet" izgradila klatna i ono što nas vuče njemu uvjetovano je stiskom omče u kojoj se nalazi golema većina stanovništva. Naivno je pretpostaviti da su u poročni krug uvučeni samo narkomani, alkoholičari i pušači. Predstavnici medicinskih, "dobrih" klatna koji se suprotstavljaju tim "lošim" proglašavaju takve ljude bolesnima i pokušavaju liječiti njihovu tobožnju fiziološku ovisnost.

Ovisnost o uobičajenim prehrambenim proizvodima zapravo ima istu prirodu kao narkomanija - nalazi se u stisku omče. S jednakim uspjehom možemo liječiti želju za slatkim ili za mesom. To se lako može provjeriti i već su to više puta provjerali oni koji su se oslobodili "ukusnih" klatna, hraneći se prirodnim proizvodima. Na primjer, ako čovjek koji se "skida s igle"

prehrambene narkomanije, preko noći pojede kolač ili bombon, sljedeće će jutro imati prirodan mamurluk sličan onome što ga izaziva alkohol.

Na kuki klatna ljuljaju se i narkomani, ali i oni koji imaju potrebe za štetnim, iako uobičajenim proizvodima. Zato im je teško zamisliti život bez sveg tog smeča koje se čini nerazumno ukusnim.

Pojam "ukusno" nije ništa drugo nego privrženost određenom klatnu. Sve je relativno. Uopće nije obvezno lišiti se zadovoljstva. Izbaviti se stiska omče samoograničavanjem stvarno je teško i nimalo ugodno. Postoji bolje rješenje: treba zamijeniti orijentaciju okusa i zadovoljstva neće nestati - samo će postati drugačija. Najpouzdaniji način je taj da postanete privrženi drugom, manje destruktivnom klatnu kao što je odvojeno konzumiranje hrane ili jedenje sirove hrane.

Sirovojedima se, na primjer, uopće ne sile tako hraniti, kako možda izgleda sa strane. Naprotiv, oni s oduševljenjem jedu prirodnu hranu i pritom uživaju u njoj kao najveći gurmani. Možete zamisliti: mrkvice s gredice nije im ništa manje privlačna nego ljubiteljima slastica profinjen kolač. Sklonosti se mijenjaju čim se zamijeni klatno - i to je sve. I život pritom nije lišen zadovoljstva, naprotiv, ima ga puno više, zato što zahvaljujući dobivenoj životnoj snazi dolaze nova zadovoljstva koja prije nisu bila dostupna.

S druge strane, kad primjerice idem u goste, ne stvaram probleme oko toga što ću jesti ili piti. Ako su takve okolnosti, mogu si dopustiti da jedem sve što želim. Zato sam se "skinuo s igle" i više nisam ovisan o "kreditorima". To izgleda kao kad bih ponekad u prolazu ušao u banku, uzeo novaca koliko mi treba i mirno otišao, ne brinući o tome kako ću pri sljedećem posjetu morati vratiti dug. Drugim riječima, mogu živjeti i u gradu, ne samo u šumi.

Važno je probuditi se u snu i osloboditi se stiska omče klatna. Prijelaz na prirodnu hranu najbolji je put do slobode. Obratite pozornost: na policama s knjigama nećete pronaći niti jednu knjigu o sirovoj hrani. Naći ćete knjige o liječenju i o čišćenju organizma, a o onome najosnovnijem - što liječenje, ali i čišćenje čini nepotrebnim - nećete! Zato što je za klatna smrtonosno kada se uklanjaju hrpe problema s kojima svaki čovjek stalno ima posla. Prihvatljivo je sve što želimo, samo to ne! Osviješteno vraćanje prirodnoj čistoći i neovisnosti narušava divovski konglomerat proizvoda i pravaca koji su izravno ili neizravno povezani s čovjekovim zdravljem i vitalnošću.

Primijetite da vas ne uvjeravam (zašto bih to činio?) niti ikoga pozivam da krene za mnom, već samo dajem informaciju koja nekome može poslužiti. Mnogi ljudi idu pod kirurški nož, a završe u grobu samo zato što nisu bili Normirani da se njihova bolest lako može izliječiti samom prirodom. Nema ništa gluplje od smrti zbog neznanja. Lako je zamisliti čovjeka kako sjedi u omči klatna i krajičkom uha načuje nešto o novoj tendenciji i pomisli: "Sirovojedima? Kakvi su to naivci?" A klatno mu umirujuće šapuće: "Da, to su neki blesani koji se hrane samo sirom. Ti kušaj kobasicu, kušaj!" I čovjek ostaje živjeti u neznanju.

Što se tiče konkretnih rezultata koje sam uspio postići pomoću tehnike transurfinga, ne bih se želio njima razmetati. Privatni život treba biti zatvoren od očiju javnosti, u suprotnom prestaje biti privatan. Nadam se da me dobro razumijete. Mogu reći samo jedno: tehnika djeluje besprijekorno ako se redovito prate savjeti iz knjiga o transurfingu. I nije sve tako komplicirano kako se možda čini. Određen trud treba uložiti samo na početku kako bi se stekle navike transurfinga. Sva su načela vrlo jednostavna - trebate ih samo provoditi sustavno, a ne od slučaja do slučaja.

- *Iskreno govoreći nisam očekivala da ćete odjednom početi o tome... Je li moguće da ste se iscrpili? Oprostite, ali kad se nema što reći, mislim da je bolje šutjeti. Nadalje, isplati li se odreći zadovoljstva ukusno skuhanе hrane? Svejedno ćemo prije ili kasnije umrijeti. Ili se netko priprema vječno živjeti? Možemo do beskonačnosti nagađati je li to korisno ili štetno. Sve su to samo pretpostavke. Nemoguće je to dokazati preko iskustva kunića. Čovjek ipak nije kunić i mislim da ne dolikuje međusobno ih uspoređivati. I ne hrani se čovjek samo materijalnom hranom, zar zadovoljstvo nije energija? Jednostavno treba oslušivati vlastiti organizam i to je sve. A jedenje sirove hrane "nije naša metoda", točnije, nije moja.*

Spokojan promatrač

- 37 -

gondo.fx@gmail.com

Kao prvo, ovakvo pismo ni najmanje ne izražava spokoj, prije uznemirenost. Dok sam se obraćao onima koji su se odlučili odvažiti na tako hrabro rušenje uobičajenih stereotipa kao što je prijelaz na sirovu hranu, upozoravao sam da će se odmah uskomešati različiti subjekti koji drže da potkopavam temeljna načela njihova ugodnog malog gliba. Oni će na svakojake načine pokušavali uništiti vaša uvjerenja i, uljudno se izražavajući, etiketirati vas kao "čudaka koji nije s ovog svijeta".

Jedni će to raditi iz najboljih namjera, želeći vam dobro iz sve snage: "Zamarate se glupostima, pustite te budalaštine i živite kao svi normalni ljudi!" Drugi će vaše ponašanje doživjeti kao izazov i u skladu s tim reagirati neprijateljski. Sve te "nemirne" u biti povezuje jedna želja: staviti vas na vaše mjesto: "Kamo se penješ, zar si bolji od nas? Živi kao i mi i ne trzaj se!" Slijedeći pravilo svog klatna, oni vas uporno prisiljavaju da se pridržavate istih načela. No pitanje je što ih tjera da s takvom revnošću štite svoja načela jer vi ne namećete drugima svoje mišljenje i ne pokušavate nikoga preodgajati.

Paradoks je u tome da kad biste počeli aktivno svima uokolo dokazivati da ste u pravu, jednostavno bi se nasmijali, mirno odmahnuili rukom na vaše osobnjaštvo. No kad vi, a da nikoga niste pitali, sigurno slijedite svoj put, to izaziva negodovanje okoline. Njihova je uznemirenost izazvana podsvjesnim sumnjama u vlastita načela, bez obzira na to što je razum čvrsto uspavan nepokolebljivim stereotipima.

Na primjer, čovjek u zoološkom vrtu ugleda natpis "Zabranjeno hranjenje životinja". Njegov razum trenutačno izgrađuje logičku vezu: životinje se razbole od ljudske hrane - to je za njih nenormalna prehrana - životinje su zdrave kad se hrane svojom hranom - to je normalno; čovjek se hrani svojom hranom i oboli - i to je također normalno. Što ovdje nije baš u redu? Zaista svi ljudi prije ili kasnije počinju patiti od najrazličitijih bolesti i svi su se na to navikli, no je li to ipak normalno?

Korisnost ili štetnost određenih proizvoda više nećemo proučavati, stvar nije u tome. "Nemirni" se tako uzbuđuju zato što se plaše ostati bez uobičajenog komfora koji stvara energija klatna. Spokojni promatrač je pravilno primijetio: zadovoljstvo zbog ukusno skuhane hrane - to je energija (iako je pojam "ukusno" relativan). Kao što sam već spominjao, svi uobičajeni prehrambeni proizvodi su kreditori klatna, osobito oni koji se gorljivo reklamiraju. Oni sami nemaju snage odreći se dnevne "doze", a nepodnošljivo im je gledati one kojima je to uspjelo. Zato se "nemirni" trude uravnotežiti svoje unutarnje sumnje, otvarajući paljbu negodovanja na te laktaše koji su se usudili "narušiti pravilo".

Oni čak mogu iskreno vjerovati da je ta sklonost određenoj hrani posljedica isključivo njihovih uvjerenja. Ali ne: onaj tko je uvjeren da se pravilno hrani, ne piše takva pisma, već samo mirno nastavlja svojim putem, propuštajući kroz uši nepotrebnu informaciju. Ako nema sumnje, onda nema ni potrebe da nekome nešto dokazuje. Ni ja ništa ne dokazujem, već jednostavno iznosim informaciju onima kojima je potrebna.

Reakcija koje izražavaju nezadovoljstvo slično ovome tek je nekolicina, a pisama s molbom da pomognem riješiti zdravstveni problem vrlo mnogo. No ponavljam da transurfing može pomoći ako tražimo dovoljnu količinu slobodne energije koju ne može imati osoba koja nije potpuno zdrava. Što će nam pružiti tu energiju? Odgovor je očit - potrebno je ozbiljno se baviti svojim fizičkim tijelom. Kako čovjek može biti gospodar sloja svog svijeta ako i ie gospodari vlastitim tijelom?

Oni koji trenutačno nemaju problema sa zdravljem i energetikom, nemaju zbog čega brinuti. Mislim da čitatelji koji su usvojili načela transurfinga neće nikoga pitati kako se hraniti, niti će svoje mišljenje početi nametati drugima. Uzmite svoje pravo da budete u pravu. Ako ste gospodar svoje stvarnosti, ne trebate tražiti tuđe savjete. Sumnjajući, u svakom ćete slučaju reagirati nepravilno. No, ako je postignuto jedinstvo duše i razuma (ovdje dodajmo i želuca), možemo se hraniti čime želimo i to će biti upravo ono što je potrebno.

Ako sam potpuno siguran da mi kolači ne štete, znači da ih mogu jesti, Uzeo sam svoje pravo da budem u pravu i zato se nalazim u onim sektorima prostranstva varijanti u kojima mogu uzeti koliko god želim kolača bez štetnih posljedica za zdravlje. Svjestan sam svog djelovanja i svjesno uzimam kredit. Ali to je moguće, naglašavam, u uvjetima postignutog jedinstva. Ako

pak organizam traži, a razum govori da je štetno, znači da će stvarno biti štetno. Spokojni promatrač piše: "Jednostavno treba oslušivati vlastiti organizam i to je sve." Je li baš sve? Iz takvih uobičajenih kalupa, koji su izraženi u tobože ispravnom obliku, i nastaju lažni stereotipi.

Organizam čije se potrebe formiraju u omći klatna tražit će stalno nove doze energetske pozajmice. No stvarnošću ne upravlja organizam. Stvarnošću upravlja izvanjska namjera koja nastaje u jedinstvu duše i razuma - kako ona zapovijedi, tako će biti. Treba oslušivati organizam, ali on ne govori uvijek istinu. Ako se tijelo nečemu protivi, nešto odbacuje, može mu se vjerovali u tom slučaju neće lagati. No o potrebama, ako su daleko od prirodnih, naš organizam najčešće govori glasom klatna. Tako da je potrebno jako pažljivo odvagnuti je li uistinu postignuto jedinstvo želuca, duše i razuma.

Ako razum odbija pozive da se treba "pravilno hraniti", a duša se s tim slaže, tada je sve u redu - možemo stvarno gutati sve redom bez osobite štete za zdravlje - sve dok se jedinstvo ne počne narušavati znakovima koji signaliziraju da treba uvesti neka ograničenja. I odbijati također treba u stanju jedinstva duše i razuma - eto što je najhitnije! Ne treba se prisiljavati. Možete prijeći na prirodnu prehranu lako i sa zadovoljstvom ako to činite postupno, radeći prema svojim uvjerenjima, a ne zato što morate. Tada ćete biti i zdravi i spokojni. Nema ničeg goreg od toga da se mučite i još drugima pokazujete kako bi trebali živjeti.

Mnogima će (kao i meni u jednom razdoblju) prijelaz na sirovu hranu biti previše ekstreman korak. Ako je tako, ne mučite se pitanjem treba li taj korak učiniti ili ne. Prirodna prehrana u život treba ući prirodno, kako zapovijedaju srce i razum, a ne pod pritiskom nekih tamo autoriteta. Za prijelaz na sirovu hranu treba se razviti i sazrijeti. Ova informacija ima izvanplanski, fakultativan karakter i nudim je samo onima koji su je spremni prihvatiti. Prije svega to se odnosi na ljude koji imaju ozbiljnih problema sa zdravljem, kao i na one koji namjeravaju povisiti svoju energetiku na kvalitativno viši stupanj. No, ponavljam, sve to nije obvezno.

Postoji situacija koja je zanimljiva iz perspektive transurfinga: kada se trolejbus (ili tramvaj) zaustavi zbog nestanka struje na liniji. Taj događaj poremeti uobičajen scenarij i navede ljude da se probude. Svi putnici u određenom smislu nakratko postaju promatrači i podijele se u tri grupe.

Prvi odmah i bez razmišljanja napuštaju trolejbus i nastavljaju pješice. Oni su "odlučni promatrači". Prihvatili su promjenu okolnosti i u skladu s tim korigirali svoj scenarij. Nemaju vremena čekati i samouvjerenom odlaze za svojim poslom.

Drugi također prihvaćaju situaciju i bez oklijevanja ostaju na svojim mjestima. Njima se nikamo ne žuri i mirno čekaju daljnje promjene u tijeku varijanti. To su "spokojni promatrači". Ako prođeš pored zaustavljenog trolejbusa, postaje smiješno kako te pažljivo gledaju poput velikih i mudrih ptica. Smirenost druge grupe nije manje vrijedna od odlučnosti prve.

Na kraju, treću grupu čine oni koji oklijevaju ne znajući treba li ostati čekati ili izaći. Nakon kratka komešanja postupno napuštaju trolejbus. To su "nemirni promatrači". Ne žele se pomiriti s promjenom u scenariju i zato ne mogu donijeti čvrstu odluku. Ravnoteža je poremećena i u njima počinje borba. Poseban dio "nemirnih", koji ne žele zadržati borbu u sebi, počinje izbacivati ljutnju na okolinu: buniti se, zahtijevati ili izražavati tiho neodobravanje prema onima koji su donijeli odluku bez oklijevanja.

Čini mi se da se pravi transurfer nikad neće naći među ljudima iz treće grupe, osobito među pripadnicima tog posebnog dijela. Što vi mislite?

Gospodar piva

- *Imućne ljude neprestano okružuju proizvodi klatna: otmjeni parfemi i kozmetika i, odjeća s potpisom, automobili... Nemam namjeru živjeti u siromaštvu i zato bih volio znati koliko su klatna opasna. Sve su to atributi skupog života. U načelu, bez njih se može živjeti, ali ih volim nabavljati i koristiti. Treba li ignorirati proizvode klatna, dakle ne kupovati ih?*

Iako su svi proizvodi civilizacije energetski krediti klatna, to uopće ne znači da ih se treba potpuno odreći. Nema smisla bježati i spašavati se od klatna. Gdje se uopće možete sakriti od njih?! Bit je u tome da ne budete njihov rob. Postanite gospodar. Primjerice gospodar skupih automobila, gospodar otmjenih hotela, gospodar igraćih automata... Tako možemo nastaviti do beskonačnosti. Možemo hodati ulicom i razmišljati' (nije poželjno vikati): "Hej! Ja sam gospodar svih mobitela! Niste znali?!"

Samo imajte u vidu da ste gospodar sve dok ne postanete ovisni o svemu tome, odnosno izgubite slobodu. Klatno se zna tako lako i nezamjetno uvući da se nećete stići pribрати, a već ćete se naći u lijevku induciranog prijelaza. U svakom slučaju, jednom će trebati platiti račune.

U pravilu se događa da od nekog trenutka kredit klatna počinje jako opterećivati zdravlje ili novčanik. I klijent bi već rado odustao od zajma, a ako ne može, pretvara se u roba. Na primjer, danas ste "gospodar piva", sutra "gospodar porta", a zatim "gospodar votke". A možda "gospodar heroína"?

Imate li snage ostati gospodar? Jedva. Čim osjetite da je neki od kredita počeo narušavati vaše zdravlje ili novac, bolje je raskinuti odnose s poročnom bankom. Da biste u svijetu klatna sačuvali slobodu, trebate biti vrlo oprezni i održavati osviještenost na visokom stupnju.

Netko bi mogao reći: ma kakva besmislica, koristim sve civilizacijske blagodati i ne namjeravam ih se odreći zato što mi se sviđaju. Jednako bi tako mogla razmišljati i krava kad bi stupanj njezine osviještenosti bio malo viši: ja jedem svoju krmu i ljudi me poslužuju, sviđa mi se takav život, divlje krave to nemaju. Zaista, sve je u redu, s razvojem klatna kvaliteta života se poboljšava. Postoji samo jedno "ali": što je viši stupanj upotrebe proizvoda klatna, osviještenost je niža, a ovisnost jača.

Sjećate li se priče o Sindbadu moreplovcu? Jednom su se putnici našli u zemlji u kojoj su ih srdačno prihvatili i počeli hraniti ukusnom hranom od koje je tijelo brzo nakupljalo težinu, a svijest se zamućivala. Pokazalo se da su žitelji te zemlje tovali inozemce kako bi ih pojeli.

Reći ćete da je to samo priča. Ni najmanje. Uzmimo za primjer najrazvijeniju zemlju što se klatna tiče – SAD. Tamo otprilike jedna trećina stanovništva pati od prekomjerne težine zato što koristi poznatu vrstu hrane. Ti proizvodi nisu postali tako rasprostranjeni zato što su tako dobri, već kao posljedica bujanja sustava klatna koji su oblikovali način života. Sjediš u kinu, u rukama ti je vrećica. Odeš s posla nešto prigristi, jasno je gdje i kako. A što naručuješ kod kuće? Nećemo te proizvode navoditi poimence, ionako su svima poznati.

Pa što je u tome tako posebno? Korisnici su zadovoljni, njima se sviđa. No zašto im se sviđa? Zato što to odgovara sustavu klatna. Korisnicima se samo čini da to sami žele. Ali upravo je sustav taj koji tjera one koji u njega ulaze da žele to što je neophodno za održavanje njegovog postojanja. Uz pomoć razgranate informacijske mreže oblikuju se stereotipi "ispravnog" načina života: "što je dobro i kako to postići". Kao posljedica toga čovjekova se svijest "kroji" na takav način da bi je se moglo utisnuti u ćeliju matrice, odnosno postaje element koji zadovoljava sve potrebe sustava.

Čovjek koji živi u snu, na javi glatko i nezamjetno prelazi u stanje svijesti u kojemu mu se počinje činiti da želi ono što odgovara sustavu. Sve se to radi postupno i nenametljivo. Proizvodi klatna se pomoću reklama povezuju s najrazličitijim svakodnevnim situacijama i postaju neodvojivi atributi načina života. Na primjer, ranije nisu postojali mobiteli i poslovni su ljudi više nešto radili, nego razgovarali. A danas je "razgovaranje" gotovo postalo dominantna funkcija. Na taj način klatna ugrađuju svoje proizvode u životne procese hvatajući cijelo društvo u mrežu.

Ruski gradovi koji su nas ranije toliko veselili svojom arhitekturom, sada su ispunjeni mrežom jeftinih kioska - to vidimo na materijalnoj razini. A na energetskom planu to izgleda kao da je sve isprepleteno odvratnom paučinom. Tako da nema nikakvih alegorija - sve je upravo tako.

" Dobro", reći ćete, "a gdje je paralela sa Sindbadovim sputnicima koje su tovali za hranu?" Vrlo jednostavno: koristeći proizvode civilizacije, čovjek oboli i postaje ovisan o drugome klatnu - medicini. Pogledajmo stvarnosti u oči: cilj medicine općenito, s iznimkom nekih grana, poput kirurgije, nije izlječenje pacijenata, već sam proces liječenja. Ako liječenje preferirate više od zdravog načina života, liječit će vas do groba, ne uklanjajući uzrok bolesti. Vječno ćele skitati po zdravstvenim ustanovama u stalnoj potrazi za novim metodama liječenja,

a to nikad neće završiti zato što su vas uvukli u zatvoren krug. Ovdje su sva klatna: zdravstveno osiguranje, farmaceutska industrija, marketing međusobno povezana i sa svoje se strane oslanjaju na mnoga druga.

Paučina klatna raširila se do tog stupnja da se pretvorila u grandiozan hijerarhijski sustav koji čovjeka uvlači u cijeli niz procesa i pretvara ga u sićušan detalj čudovišnog mehanizma. Treba obratiti pozornost: budući da klatna nemaju svijest, uopće ne djeluju svjesno. Njihova se mreža razvija sama po sebi kao sinergijski sustav. Zamislite da su biljke-paraziti obavile vaš povrtnjak svojim lijanama. One ništa ne misle i ne idu ni za kakvim ciljevima, već jednostavno bujaju. Takva su i klatna.

Na taj način, korištenjem proizvoda klatna, u svakom slučaju postajete sudionik u procesu njihova razvoja, prema tome i element strukture. Stupanj vaše neslobode proporcionalan je udjelu umjetnih rafiniranih proizvoda u vašoj prehrani. I obrnuto, slobodniji ste što više koristite prirodne, neobrađene proizvode. Na prvi se pogled takva povezanost između slobode i potrošačkih navika može učiniti sumnjivom. No ako se prouči, zapaža se izravna povezanost, samo što smo navikli na život u paučini klatna.

Naći će se vrlo malo ljudi koji su svjesni da je nepravilna prehrana ishodište svih bolesti, a još manje onih koji će imati snage odreći se sklonosti prema neprirodnoj hrani. Da bi se razumjela ova jednostavna činjenica, potrebna je svijest koje nema, spoznaja se nalazi u zombiranu stanju. No kako osvijestiti korisnika ako je preko ušiju zagazio u kredite klatna? Mislite da je teško prestati pušiti? Ne, puno je teže prestati konzumirati uobičajenu hranu. Ili treba sebe snažno uvjeriti ili isključivati oblike kredita postupno, jedan za drugim.

Još je jedno pitanje: isplati li se? To je već pitanje koje svatko rješava sam i ovdje opet puno toga ovisi o stupnju energetike, zato što za odluku da promijenite svoj život mora postojati slobodna energija. Ako ne postoji želja da se nešto promijeni, znači da se energija namjere nalazi na vrlo niskom stupnju - kreditna je zaduženost vrlo velika.

Postoji priča o jednoj vrlo poznatoj holivudskoj zvijezdi. Kad je glumica zašla u stariju dob, a njezin vanjski izgled izgubio svoj prijašnji sjaj, prestali su je pozivati na snimanja. Netražena slavna osoba nije se željela pomiriti s nekakvim bijednim ulogama koje su joj nudili i osamila se negdje daleko od svijeta slavni. Svi su pomislili da je zauvijek otišla. No kakvo je bilo njihovo čuđenje kad se nakon nekoliko godina vratila u formi boljoj nego prije! Tajna ponovno rođene mladosti bila je vrlo jednostavna - ona je sasvim prešla na prehranu prirodnim proizvodima.

Bože sačuvaj da pomislite da se ovdje bavim agitiranjem. Potpuno sam ravnodušan prema sudbini i zdravlju nepoznatih ljudi, zato što je sve u njihovim rukama. Samo prenosim informaciju koja može otvoriti oči.

Nitko neće osporavati da je fizičko i psihičko zdravlje bolje što je čovjek bliže prirodi i dalje od civilizacije. Najdestruktivnija komponenta koja ugrožava zdravlje, energiju i slobodu je udio energije klatna sadržan u njegovom proizvodu. Zamislite samo koliki je golem broj ljudi sudjelovao u proizvodnji vašeg sendviča. Netko je pripremao njegove sastojke, netko je trgovao, netko reklamirao, skupljao urod, proizvodio kombajne, proizvodio gorivo i tako dalje - gotovo cijelo društvo. Tko god je sudjelovao u procesu stvaranja sendviča, uložio je u njega dio svoje energije. Energija, kao što znate, ne nestaje bez traga - nju akumuliraju klatna i izdaju u obliku kredita. Osim materijalnog proizvoda dobivate i energetski zajam koji na neki način vraćate s kamatama. To vas ropstvo utiskuje u strukturu oduzimajući vam slobodu i energiju.

Kako se osloboditi ovakve ovisnosti? Ponovno svatko mora odlučiti sam. Sasvim konkretan put oslobođenja predložila je Anastazija, poznala po knjigama Vladimira Megrea. Sada se mnogi u Rusiji bave idejom da osnuju svoju rodnu zemlju. Neki ljudi čak grade eko-naselja u kojima pokušavaju voditi maksimalno prirodan način života. Glavno načelo je sljedeće: *što je veći udio prirodnih proizvoda, to ste slobodniji u svim aspektima*. Naravno, ne treba odlaziti u krajnost ako se u duši ne želite rastati od grada. Optimalna varijanta: radite u gradu, a živite izvan njega. Nevažno je ako vam to trenutačno nije financijski izvedivo - zato postoji transurfing. A općenito, nemojte pitati ni mene, ni nikoga drugoga što vam je činiti. Vi znate najbolje. Možete se zadovoljiti položajem "gospodara piva". No ako imate odvažnosti, nitko vam neće smetati da postanete Gospodar svoje stvarnosti - trebate samo uzeti to pravo.

Ubojstvo životinja

Čovjek je zaista kralj životinja, jer njegova svirepost u veliko nadmašuje njihovu. Mi živimo od smrti drugih. Naša su tijela hodajuće grobnice! Doći će vrijeme kada će ljudi ubojstvo životinje promatrati istim očima kao i ubojstvo čovjeka.

Leonardo da Vinci

Upozorenje: Ovo poglavlje može izazvati nekoliko veoma neugodnih minuta vrlo osjetljivim ljudima, zato ako se loše osjećate, predlažem da odgodite čitanje. Unaprijed vas molim da mi oprostite.

Prema materijalima međuregionalnih novina Rodna zemlja*

Liječnici znanstvenici već su davno dokazali vezu između ateroskleroze, bolesti srca i konzumiranja mesa. U Časopisu američkog liječničkog udruženja 1/ 1961. godine je navedeno: "Prijelaz na vegetarijansku dijetu u 90-97 posto slučajeva sprečava razvoj srčano-žilnih bolesti." Alkoholizam, pušenje i jedenje mesa glavni su uzroci smrtnosti u Zapadnoj Europi, SAD-u, Australiji i drugim razvijenim državama svijeta.

Što se tiče raka, istraživanja posljednjih dvadeset godina pouzdano ukazuju na povezanost konzumiranja mesa i raka debelog crijeva i rektuma, mliječne žlijezde i maternice. Rak ovih organa rijetko se susreće kod vegetarijanaca.

Zašto ljudi koji konzumiraju meso imaju veću sklonost ovim bolestima/ Osim njegove kemijske onečišćenosti i otrovnih utjecaja stresa koji životinja doživi zbog predosjećaja vlastite smrti, postoji još jedan vrlo važan razlog koji je uvjetovan samom prirodom. Prema mišljenju dijetologa i biologa čovjekov probavni trakt jednostavno nije prilagođen probavi mesa. Životinje mesožderi imaju relativno kratko crijevo koje je samo tri puta dulje od tijela što omogućuje da iz organizma pravodobno izbacilo meso koje se brzo raspada i izlučuje toksine. Kod biljojeda su crijeva šest do deset puta dulja od tijela budući da se biljna hrana raspada značajno sporije od mesa. Nakon što čovjek, čije je crijevo šest puta dulje od tijela, pojede meso, truje se toksinima koji otežavaju rad bubrega i jetre, nakupljaju se i s vremenom uzrokuju razvoj najrazličitijih bolesti, između ostalog i raka.

Meso se tretira posebnim kemikalijama. Odmah nakon što ubiju životinju, njezino se tijelo počinje raspadati i za nekoliko dana poprima odvratnu sivo-zelenu boju. U postrojenjima za preradu mesa takvu promjenu boje sprečavaju tako što tretiraju meso nitratima, nitritima i drugim tvarima koje pogoduju zadržavanju intenzivno crvene boje. Istraživanja su dokazala da mnoge od tih kemijskih tvari imaju svojstva koja stimuliraju razvoj tumora. Problem se dodatno komplicira time što se u hranu stoke namijenjene za klanje dodaju goleme količine kemijskih tvari.

Gary i Steven Nuli u svojoj knjizi *Otrovi* u našem organizmu navode činjenice koje bi trebale potaknuti čitatelja da ozbiljno razmisli prije nego što kupi još jedan odrezak ili šunku. Ubijene životinje su tovali hranom u koju su dodavali sredstva za smirenje, hormone, antibiotike i si. Proces "kemijske obrade" započinje prije nego što je životinja rođena i nastavlja se dugo nakon njezina klanja, lako su sve ove tvari prisutne u mesu koje dopijeva na police trgovina, zakon ne obvezuje da se popis tih sastojaka navede na ambalaži.

Najozbiljniji čimbenik koji ima krajnje negativan utjecaj na kvalitetu mesa je stres pred klanje koji dopunjuju stresovi koje životinje proživljavaju /bog utovara, transporta, istovara, prekida hranjenja, skućenosti, trauma, pregrijavanja ili prevelikog hlađenja. Među njima je ipak glavni strah od smrti.

Ako ovcu smjestite pored kaveza s vukom, ona će za 24 sata umrijeti od srčanog udara. Životinje trnu kad osjete miris krvi, u tom slučaju nisu grabljivice, već žrtve. Svinje su još više nego krave podložne stresu, jer te životinje imaju vrlo ranjivu psihu, mogli bismo čak reći, sklonost prema histeričnim reakcijama.

* Rodno zemlja, 2002. Izdanje br. 6. Informacija je izložena u prepričanoj verziji; op. a.

Nije bez razloga što se nekad u Rusiji osobito duboko poštovala osoba koja je pred klanje hodala iza svinje, ugađala joj, laskala, a u trenutku kad bi svinja od zadovoljstva podigla svoj repić, preciznim je udarcem lišavala života. Po tom stršećem repiću znalci su određivali koje meso se isplati kupiti, a koje ne.

No takvo je ponašanje nezamislivo u uvjetima industrijskih klaonica koje su u narodu opravdano nazivali "živodernicama". Esej "Etika vegetarijanstva" koji je objavljen u magazinu *Sjevernoameričko društvo vegetarijanaca* pobija koncept takozvanog "humanog ubijanja životinja". Životinje koje su određene a klanje i koje cijeli život provode u zatočeništvu, osuđene su na bijedan i mučan život. Dolaze na svijet kao rezultat umjetne oplodnje, podvrgnute su okrutnoj kastraciji i hormonskoj stimulaciji, hrane ih neprirodnom hranom i, na kraju krajeva, u užasnim ih uvjetima dugo prevoze ondje gdje ih očekuje smrt. Tijesan ograđeni prostor, električni štapovi i neopisiv užas u kojemu one neprestano žive - sve je to još uvijek neodvojivi dio "najnovijih" načina uzgoja, prijevoza i klanja životinja.

Istina o ubojstvu životinja nije privlačna - industrijske klaonice podsjećaju na sliku pakla. Proodne vriskove životinja zaglušuju udarcima čekića, strujnim udarima ili mecima iz pneumatskih pištolja. Zatim ih vješaju za noge na transportnu traku koja ih prevozi kroz pogone tvornice smrti. Još dok su žive prerežu im ždrijelo i s njih deru kožu tako da umiru od gubitka krvi. Stres koji životinja osjeća prije smrti traje dosta dugo i ispunjava užasom svaku stanicu njezinog organizma. Mnogi bi se ljudi bez dvojbe odrekli mesne hrane kad hi posjetili klaonicu.

Prema materijalima internetske stranice <http://mercy2000.chat.ru>

"Ubojstvo životinja nemoguće je nazvati ugodnim poslom i zato ne čudi da većina nas više voli prebaciti odgovornost cijelog tog procesa na nekog nepoznatog mesara u nekoj tamo udaljenoj klaonici, što dalje od naših ranjivih osjećaja...

...Evo što kaže jedan poznati kuhar o mesu životinja koje su pred smrt proživjele strah i bol: 'Nesumnjivo je da su uplašene životinje i one koje su dugo umirale loša hrana. Možemo navesti sljedeći primjer: ako u trgovini vidite zeca s krvavim i slomljenim nogama, vaš vlastiti razum mora vas navesti da shvatite kako je životinja upala u klopku i pretrpjela dugotrajnu agoniju i stoga je ni u kom slučaju ne treba jesti. Razumne domaćice neće kupiti zeca ili neku drugu divljač ako je tako narezana na komadiće da se ne vidi način na koji je ubijena. U mesu životinje koja je pretrpjela užas od nadolazeće smrti krvotok se ispunjava žljezdanim sekrecijama i zato takvo meso nije pogodno za jelo'."

Izlet u klaonicu

"Prvo što nas je prenerazilo kad smo ušli, bila je buka (uglavnom mehanička) i odvratni smrad. Na početku su nam pokazali kako ubijaju krave. Izlazile su jedna za drugom iz boksova i prolazom se penjale na metalni podij s visokim pregradama. Čovjek s električnim pištoljem naginjao se kroz ogradu i pucao životinji između očiju. To bi je ošamutilo i životinja bi pala na pod. Zatim bi se zid ograđenog prostora podizao i krava bi se izokrenula tako da padne na bok. Izgledala je okamenjeno kao da se svaki mišić njezina tijela zgrčio. Taj je isti čovjek obuhvaćao lancem tetivu koljena krave i pomoću električnog mehanizma za podizanje podizao je uvis sve dok na podu ne bi ostala samo glava životinje. Zatim je uzeo velik komad žice kroz koji se, kako su nas uvjerovali, struja nije propuštala, i stavljao ga u rupu, napravljenu pištoljem, između očiju životinje. Objasnili su nam da se na taj način prekida veza između velikog mozga i leđne moždine životinje i ona umire. Svaki put kad bi čovjek stavio žicu u mozak krave, ona se ritala i pružala otpor, iako se činilo da je već bila bez svijesti. Nekoliko puta dok smo promatrali ovu operaciju, krave koje nisu bile potpuno ošamućene ritale su se, padale s metalne skele i čovjek je morao ponovno posegnuti za električnim pištoljem.

Kad bi krava izgubila sposobnost kretanja, podigli bi je tako da joj glava bude na udaljenosti od dvije do tri stope od poda. Zatim bi čovjek zakretao glavu životinje i prerezao joj ždrijelo. Dok je to radio, krv je u mlazovima šiktala prema van, zalijevajući sve uokolo, pritom i

nas. Taj je isti čovjek također prerezao prednje noge u koljenima. Drugi je radnik odrezao glavu krave koja je bilo okrenuta na stranu. Čovjek koji je stajao više, na posebnoj platformi, derao je kožu. Zatim su zaklano živinče prenosili dalje gdje su mu trup rasjekli na dva dijela i izvadili iznutrice: pluća, želudac, crijeva itd. Bili smo u šoku kad smo nekoliko puta vidjeli kako su odatle ispadali dosta veliki, dovoljno razvijeni telići, što znači da je među ubijenima bilo i krava u posljednjem stadiju trudnoće. Naš je vodič rekao da su takvi slučajevi ovdje uobičajena pojava.

Zatim je čovjek motornom pilom niz kralježnicu prepilio trup i on je dospio u zamrzivač. Dok smo se nalazili u pogonu, obrađivali su samo krave, no u boksovima je bilo također i ovaca. Životinje koje su čekale svoju sudbinu vidljivo su pokazivale paničan strah: dahtale su, raskolačile oči, pjena im je izlazila na usta. Rekli su nam da svinje ubijaju električnom strujom, ali za krave takva metoda ne odgovara, jer da bi se ubila krava, trebao bi takav električni napon koji bi izazvao zgrušavanje krvi i prekrivanje mesa crnim točkama.

Donosili su ovcu, ili odmah tri, i klali na niskome stoliću. Oštrim nožem prerezali bi joj ždrijelo i zatim vješali za stražnju nogu kako bi iscurila krv. To je jamčilo da se procedura neće morati ponavljati, inače bi mesar morao ručno dokrajčiti ovcu koja se koprcu na podu u agoniji u lokvi vlastite kivi. Takve ovce, koje ne žele da ih se ubije, ovdje nazivaju "nespretnim vrstama" ili "glupim izrodima".

U stajama su mesari pokušavali s mjesta pomaknuti mladog bika. Životinja je osjećala dah nadolazeće smrti i opirala se tome. Pomoću koplja i bodeža izgurili su ga naprijed u posebni obor gdje su mu dali injekciju kako bi meso bilo mekše. Nakon nekoliko minuta životinju su na silu odvukli u boks, glasno zalupivši vratašca. Tamo su ga omamili elektropištoljem. Njegovo su noge popustile, vratašca su se otvorila i bik se izvalio na pod. U rupu na čelu (oko jedan i pol centimetar) koja je nastala od pucnja, ugurali su žicu i počeli je okretati. Životinja je neko vrijeme drhtala, a zatim se smirila. Kad su na stražnjoj nozi počeli učvršćivati lanac, životinja se ponovno počela ritati i opirati, a mehanizam za podizanje podigao ju je u tom trenutku nad lokvu krvi. Životinja je obamrla. Prišao joj je mesar s nožem. Mnogi su vidjeli da se bikov pogled koncentrirao na tog mesara; oči životinje pratile su njegovo približavanje. Životinja se opirala ne samo kad je nož ušao u nju, već i s nožem u tijelu. Prema općem mišljenju, to što se događalo nije bilo refleksna aktivnost - životinja se opirala pri punoj svijesti. U nju su dvaput zabilili nož i umrla je od gubitka krvi.

Primijetio sam da je smrt svinja ubijenih strujnim udarom posebno mukotrpana. Prvo ih osude na težak život zatvarajući ih u svinjce, a zatim ih vrlo brzo voze po autocesti ususret sudbini. Noć prije klanja koju provode u oboru za stoku vjerojatno im je najsretnija u životu. Ovdje mogu spavati na piljevini, hrane ih i peru. No taj kratak bljesak za njih je posljednji. Skvičanje koje ispuštaju kad primaju elektrošok najžalosniji je od svih zvukova koje samo možete zamisliti."

Iz knjige Philipa Kapleaua *O ljudskoj dobroti**

"Koliko nas je svjesno da se 95 posto od milijun kokoši nesilica u SAD-u nalazi 11 takozvanom "intenzivnom sustavu" ili "sustavu rada na tekućoj traci"? To u pravilu znači da su četiri odrasle kokoši stisnute i zatvorene cijeli svoj kratak život u onome što se obično naziva "baterija s kavezom". Ti kavezići veličine 10 s 45 centimetara nemaju gnijezda i napravljeni su od spiralne žice kako bi izmet propao kroz dno. Budući da nemaju čvrsto dno koje bi mogle grepsti, kandže kokoši izrastu u vrlo dugačke, zapliću se i često do smrti zaglave u žici. To uzrokuje da se žica ureže i s vremenom uraste u jastučice na nožicama. Povrh toga, svjetlo u baterijama uključeno je 18 sati na dan kako bi potaklo kokoši da neprestano nesu jaja. U prosjeku takva kokoš nese jaje svaka 32 sata tijekom 14 mjeseci, nakon čega je ubijaju."

"Danas jedna tipična peradarska farma u 'razvijenoj' zemlji praktički nije ništa drugo nego mučionica za njezine zatočenike. Bez ikakva prostora za grebanje zemlje, za izradu gnijezda, kupanje u prašini, bez mogućnosti da raskrile krila ili se jednostavno pomaknu, svi prirodni instinkti kokoši nemilosrdno se guše. U takvim je uvjetima neizbježno stanje stresa koje traži svoj izlaz u agresiji usmjerenoj na susjeda. I tako veće kokoši napadaju one slabije koje nemaju

* To cherish all life; op. pr

mogućnost spasiti se bijegom i nerijetko postanu žrtve v.kanibalizma. Kako bi izašli na kraj s tim problemom, kokoši se "obezkljunjuju". To je postupak osakaćivanja kojim se kljun, taj najvažniji kokoški organ sastavljen od kosti, osjetljivog i rožnatog tkiva, nemilosrdno otkida ili užarenim nožem ili postupkom koji nalikuje giljotini. Ponekad se za života kokoši ovaj postupak provodi dvaput."

"Životinje možda najviše pate tijekom prevoženja do klaonice. To počinje s procesom utovara koji se odvija grubo i u žurbi. Životinje koje u strahu i zbunjenosti padnu sa skliskih mostića za utovar često polako umiru od zadobivenih ozljeda. Unutar preopterećenih kamiona prve žrtve nastanu od posljedica tiskanja i gušenja zbog natrpanosti tijela.

Često se događa da životinje provedu do tri dana u kamionu bez hrane i vode, sve do samog istovara. Iscrpljujuću žeđ i glad nerijetko prati i klimatski faktor: zimi ledeni vjetar dovodi do općeg prevelikog rashlađivanja, i mjestimičnog smrzavanja, ljeti silna žega i izravne sunčeve zrake zajedno s nedostatkom vode izazivaju dehidraciju organizma. Vjerojatno je najužasnije stradavanje teladi koja je samo nekoliko dana prije podnijela kastraciju i odvajanje od majke."

"Trebalo bi spomenuti nekoliko riječi o kastraciji koja je, kako priznaju sami farmeri, iznimno bolna i dulje vrijeme drži životinju u stanju šoka. U SAD-u, u kojem se obezboljavanje obično ne provodi, proces se odvija na sljedeći način i životinju rastegnu na zemlji i nožem presjeku mošnjeg razgoličujući testise."

Proslava apsurdna

- *Kako spriječiti primanje negativnosti u sebe? Pokušavala sam prebacivati TV- kanale, ali sam shvatila da izbjegavajući nešto, stvaram suvišni potencijal. Kao da nastane još više negativnosti. Treba li vijesti pristupati kao da je informacija s drugog planeta? No, kako proći pored događanja u Beslanu? Kakva bi reakcija trebala biti? Ipak nismo bezosjećajni.*

Ne puštati negativnu informaciju u sebe znači da se prema njoj treba odnositi s odmakom. Ne uzimati je srcu, ne izbjegavati, ne ići protiv nje i ne štititi se od nje, već je propuštati mimo sebe. Samo ne treba brkati dva savršeno različita pojma: odmak i ravnodušnost.

Prema riječima istaknutih: cijeli naš život je igra. Ako se predate igri, dospjet ćete pod utjecaj okolnosti i postati marioneta - bit će moguće upravljati vama. Život je u tom slučaju nalik nesvjesnom snu - on vam se događa. No, ako u igri sudjelujete s odmakom, kao gledatelj, dobit ćete sposobnost da vidite realno stanje stvari i upravljati ćete sudbinom prema svome nahođenju.

Da biste svoj život preokrenuli u lucidan san kojim je moguće upravljati, prije svega je potrebno da *izađete iz igre dok ste istodobno u njoj*. Igrajte svoju ulogu, ali sve što se događa promatrajte sa strane kako ne biste počeli postupati po tuđoj volji. Drugim riječima, morate održavati svjesnost. U protivnom niste gospodarica svoje sudbine i vaš se život razvija po scenariju koji odgovara nekome drugome, ali ne vama.

Vrlo je lako postati gledatelj sudionik: samo trebate biti svjesni u čijem se interesu vodi igra. Živimo u svijetu koji je hijerarhija klatna - energetsko- informacijskih struktura koje djeluju kao nadogradnje svojih materijalnih struktura. Bilo koja igra u pravilu se vodi u interesu nekog klatna.

Bez obzira na prividnu složenost procesa koji se događaju u našem svijetu, svi se oni svode na dva temeljna: s jedne je strane suprotstavljanje bitka klatna, a s druge se primjećuje nastojanje svakog klatna da učvrsti svojti strukturu. Čime god da se klatno bavi, ono se trudi učvrstiti svoju strukturu, a tuđu uništiti. To je sve što se događa: stabilizacija i rušenje - ništa više.

Ako bilo koji događaj gledate kroz tu prizmu, sve će postati jasno, istodobno s razumijevanjem situacije u zamjenu za poetske iluzije dolazi svijest o prozaičnoj stvarnosti. Koliko su puta, kad bi naišli na okrutnost, nepravdu i apsurd, ljudi bili u nedoumici: zašto? Pa općeljudske su vrijednosti za sve jasne: mir, ekologija, milosrđe, ravnopravnost, pravednost. Kada će pobijediti glas razuma?

Nikada. Zato što je u svijetu klatna sve podređeno dobrobiti strukture, a ne ljudima koji su njezini elementi. Naravno, navodi se sasvim suprotno. No, budući da cijelo čovječanstvo živi u nesvjesnom snu na javi, može mu se sugerirati bilo kakva laž: da je večernje druženje bez "Klinskog"* nezamislivo ili da je ekološki čist motor na vodik neučinkovit.

Naivno je misliti da netko na vrhu vlasti brine o sreći i dobrobiti sugrađana. Ne zbog toga što se na vlasti nalaze samo cinici, uopće ne, oni su iskreno uvjereni da časno služe svojoj Domovini. No zapravo, dok su na vlasti, nemaju kontrolu nad svojim postupcima. Struktura prisiljava svakoga - kako obične elemente, tako i vođe - da spontano djeluju u njezinim interesima. Sve se događa samo po sebi - struktura se sama organizira.

Kako bi se navelo elemente da rade za strukturu, potrebno ih je smjestili u jedinstveno informacijsko prostranstvo: masovne medije, internet, komunikacije. Kad dospiju u takvo prostranstvo, ljudi sami sebe tjeraju u ćelije. Njima se samo čini da su samostalni u svojim motivima i djelovanju. Djelomično su samostalni, ali samo djelomično. *Riječ je o tome da energetsko-informacijska struktura navodi čovjeka da želi upravo ono što njoj odgovara. Ako se ne želite pretvoriti u marionetu, samo trebate razlikovati podatke kao objektivne činjenice od promišljene interpretacije koju vam pokušavaju nametnuti s određenim ciljem.*

Promotrimo tragediju u Beslanu s točke gledišta spomenutih procesa. I na jednoj i na drugoj strani ljude su koristili kao "topovsko meso" u konfliktu dviju suprotstavljenih struktura. Bitka je potrebna i jednom i drugom klatnu - iz nje crpe energiju i ostvaruju namjeru da jedno drugo istrijebe. Zato jedna struktura u početku dopušta drugoj da se približi, omogućuje joj da raspiri konflikt, a zatim je uništava. To je proces rušenja. Usput se pokreće moćna informacijska kampanja koja veliki broj ljudi navodi da razmišlja u jednom smjeru. Pod okriljem jačanja sigurnosti provodi se reorganizacija vlasti. To je proces stabilizacije. Nadalje se svi pozivaju da se ujedine u borbi protiv terorizma - opet stabilizacija s ciljem pripreme za sljedeću bitku.

Obratite pozornost: ono što se ovdje događa nije rat ideja i načela, već opozicija dviju struktura. Bilo koja ideologija - religijska ili politička - samo je dekoracija. Ni jedno ni drugo klatno nema posla s nekakvim moralnim i etičkim normama. Ne ratuju ljudi, već strukture koje su ih pokorile. Ljudi su samo sredstvo strukture. Fanatici-teroristi ne razumiju da im njihova svijest više ne pripada. Oni služe kao uzorak materijala u koji se pretvara čovjek kad postane element strukture. Žrtve i gledatelji također nisu svjesni da ih na ovaj ili onaj način iskorištavaju.

Tako da ne treba hraniti iluziju povodom tobože neizbježne pobjede zdravog razuma i humanizma. Ako ste svjedok užasne nepravde ili potpunog apsurdna, ne bunite se i ne pitajte se zašto. Radije se zapitajte o kakvom je procesu riječ: o rušenju ili stabilizaciji.

Kao što sam već spomenuo, stvarnost ima dvije strane: fizičku i metafizičku. Na fizičkoj razini promatramo rat struktura. Na metafizičkoj je to bitka klatna. Bit je u tome da bitka ne završava sve dok se hijerarhija klatna ne zatvori na površini jedne piramide. Kad se to dogodi, svijet će se pretvoriti u matricu. Ostaje nam samo da nagađamo kako će to izgledati.

Besmisleno je i naivno kladiti se na glas razuma, trijumf pravednosti i račun, ili na nečije dobre namjere. U posljednje se vrijeme situacija jako promijenila: suvremeno ratovanje ne podrazumijeva više zaštitu domovine. Borba s terorizmom, u bilo kojem obliku, predstavlja bitku klatna u čistom obliku. Sudjelovati u takvom ratu znači podrediti svoj život interesima strukture.

Baš kao sudjelovanje, i suprotstavljanje ide na ruku strani koja se bori. Klatna postaju jača od bilo kakve reakcije - nevažno je li ona pozitivna ili negativna. *Jedino sredstvo protiv destruktivnih klatna jest razotkrivanje njihovih skrivenih motiva.* Oni se uvijek skrivaju pod religijskim, demokratskim, patriotskim, humanim i sličnim sloganima. Klatno koje je lišeno svih svojih lijepih dekoracija gubi niti pomoću kojih uspijeva zadržavati svijest sljedbenika.

Kada vam prijateljski predlažu da nešto stvorite ili se za nešto borite, to jest bavite se "općim dobrom", možete biti sigurni da se tu radi o interesima strukture. Klatnu je za život potrebno da misli i djelovanje njegovih sljedbenika budu usmjereni na jednu stranu. Za to je potrebno "opće dobro" prikazati kao osobnu priliku: "Dajte da to zajedno učinimo i onda će svakome biti dobro." No u tom se slučaju osobni interesi uvijek pomiču u posljednji plan i, neovisno o tipu ideologije, događa se kao u ovoj pjesmi: "Danas nisu važna osobna pitanja, nego

* Naziv jednog ruskog branda piva; op. prev.

izvještaj radnog dana."

Ideja o općem skladu, miru i blagostanju je utopija što je više puta potvrdio objektivan sudac - povijest. Osobnu sreću ne treba graditi baveći se izgradnjom opće sreće. Opća je sreća čista apstrakcija i ona može biti samo individualna. Tom je pitanju potrebno pristupiti sa sasvim druge strane. *Ako se svatko bude bavio isključivo svojom osobnom dobrobiti, tada će blagostanje postati opće.* U protivnom će se svako djelovanje svoditi samo na jedno - stvaranje strukture.

Najviše se rješenju problema općeg blagostanja približila Anastazija, poznata po knjigama Vladimira Megrea. No čak su i njezine ideje utopijske, zato što ne uzima u obzir do kakvih se razmjera razvio utjecaj klatna. Podijeliti svim ljudima po hektar zemlje kako bi svatko mogao osnovati svoju rodnu zemlju? Pa tko će njima, rodu, to dati?! Lijepa, humana i pravedna ideja. Ovdje bi vrhovna vlast stvarno pokazala svoju brigu za blagostanje naroda.

No, naravno, nitko neće dati. I čak ne zato što zemlja ima cijenu. Jer dopustili su šaćici oligarha da prisvoji društvenu imovinu po načelu "bilo je zajedničko, postalo je njihovo". Radi se o tome da je za strukturu puno pogodnije držati pod kontrolom manju grupu šahovskih figura, nego cijelo mnoštvo građana. A glavno je pitanje što će se dogoditi ako svatko prestane služiti strukturi i počne se brinuti za vlastito blagostanje?

Za svaku je strukturu osobna sloboda njezinih elemenata ne samo nepovoljna, već jednostavno pogubna. No zanimljivo je da zakone sustava ne donose i ne utjelovljuju konkretni ljudi na vlasti, već sam sustav. Sve se odvija samo po sebi. Miljenici klatna nisu slobodni u svojim postupcima, kao ni obični sljedbenici u svojim željama. Struktura se sama organizira na način da svi njezini elementi izvršavaju predviđene funkcije i pritom je svatko uvjeren da provodi svoju volju. Elementu strukture se samo čini da je slobodan. I štoviše, ako nije spreman prihvatiti slobodu, neće se ni moći njome koristiti.

Što će učiniti čovjek s hektarom zemlje ako je svojom sviješću već napola ukorijenjen u matricu? Nema smisla buditi onoga koji spava ako se on sam ne želi probuditi. Malobrojni "probuđeni" pokušavaju protresti svoje uspavane bližnje: "Otvori oči! Pogledaj, ti si u ćeliji matrice!" A oni kroz san odgovaraju: "Ostavi me na miru, i ovako mi je dobro."

Evo vam konkretnog primjera. Kada sam započeo pisati o prirodnoj hrani, neki su se jako uznemirili. Pronašlo se i aktivnih protivnika koji su tu informaciju doživjeli neprijateljski. Navodno to nema veze s temom. Bolje je bilo prije: "Mi ćemo spavati, a ti nam pričaj o našim snovima, samo nas ne budi." Došlo mi je da povičem: "Aha, upali ste u klopku!" Upozoravao sam da nikoga ne pozivam ni za stol, ni u san. Transurfing nije priča za slatke snove, već hladan tuš za buđenje. Mirno spavajte i ne čitajte knjige koje narušavaju san.

"Uspavani" su nezadovoljni što su ih uznemirili, nisu svjesni da struktura "napasa" svoje pitomce na "farmi" i prisiljava ih da istupe protiv svega neobičnog. Elementi sustava nalaze se u narkotičkoj ovisnosti o njegovim proizvodima i zato im se čini da oni to sami žele. Tako se događa da struktura koristi "uspavane" za postizanje vlastitih ciljeva, uvlači ih u proces stabilizacije i rušenja.

"Razbuđeni", ali "neprobuđeni" nisu svjesni čak ni toga da nisu slobodni ni od samog transurfinga. Ako je čovjek stvarno otesao sa sebe paučinu tlapnje, dobiva sposobnost da samostalno odlučuje što će i kako raditi. "Probuđeni" više nema potrebe tražiti istinu u vanjskim izvorima - pronalazi je u samome sebi, i čak mu ni transurfing nije autoritet.

Ovdje nije riječ o tome da se treba odreći proizvoda sustava i izolirati se negdje na planinskoj klisuri. Naprotiv, bilo kakva maštarija može biti ostvarena samo u okvirima ove ili one strukture. Radi se samo o tome tko uskače u čiju zapregu: ili vi u zapregu klatna ili klatno u vašu. Trebate si priznati radite li u strukturi za sebe ili radite za strukturu. Sam sustav, baš kao i proizvodi, mogu se i potrebno ih je koristiti za vlastite ciljeve, pod uvjetom da se to radi svjesno. Zbog toga se isplati probuditi.

... Prvog rujna je posvuda bilo puno lijepo odjevene i zabrinuto-radosne dječice s cvijećem. Gotovo sve su ih pratili roditelji, a mnogi su školarci imali raskošne bukete i skupe uniforme. Šetao sam ulicom gledajući tu prazničnu, gotovo karnevalsku povorku. Raznobojna stvarnost spojila se u jednu sliku: "Sve je u redu, sve ide kako treba, baš tako mora biti." Takva me atmosfera uspavala.

Razbudila me jedna neobična okolnost. Odvojena od cijele te praznične gužve hodala je osmogodišnja djevojčica. Nije bila odjevena neuredno, ali vrlo siromašno i skromno, što je odmah upadalo u oči. Njezine su cipele bile takve kao da su ih uzeli iz smeća, a u rukama je imala nekoliko jadnih cvjetića očito ubranih u cvjetnjaku. Njezine su oči pokazivale nekakvu ravnodušnost nesvojstvenu djeci. Bilo je jasno da je praznik ne veseli, a sa svojom sudbinom se odavno pomirila i više od svijeta ne očekuje nikakve darove.

Vjerojatno su se njezini roditelji jako zadužili kod sustava koji rado ustupa zajam u obliku alkoholne euforije, kako bi još čvršće spavali. Sustav ne zanima tragedija ove djevojčice, kao ni tisuća njoj sličnih. Savršeno jednako strukturu ne brine ni tragedija u Beslanu. A ako pokaže zabrinutost, znači da za to ima svoje posebne planove.

Sve to govorim zbog toga što se bilo kakva informacija strukture, bilo pozitivna bilo negativna, ne daje samo tako, već s određenim ciljem, ma kako "slobodan" bio izvor. U načelu ne postoje apsolutno slobodni izvori Informacije, zato što su svi zasebne karike jednog sustava - hijerarhije klatna. A cilj klatna je, ponavljam, da stabilizira svoju strukturu ili strukturu iznad sebe, a tuđu uništi.

Ne treba zaboraviti ni vlastitu osviještenost i treba razlikovati kada vam netko pokušava nešto priopćiti, a kada nametnuti. Ako informacija dolazi od klatna, možete biti sigurni da to njegova struktura ide za nekim svojim ciljevima. Klatno uvjerljivo propagira, slatkorječivo trabunja i povjerljivo šapuće: "Istjeraj tuđince, oni su za sve krivi!", "Podrži svoje - oni će te učiniti sretnim!" A glavno je: "Ne odustaj od života, budi uspješan kao ovi ljudi s reklame!" *"Radi kao Ja!"*

Čak ako informacija i nema ideološku orijentaciju ona rješava, za klatno, vrlo važnu zadaću - privući pozornost veće mase ljudi u stisak omče. Kada su ljudske misli sinkronizirane u jednom smjeru, njihovom je spoznajom lakše manipulirati. Važno je privući pozornost, ostalo je stvar tehnike uvjeravanja. Da biste izbjegli zombirajući utjecaj klatna, morate održavati svjesnost i razlikovati činjenice od interpretacije. Inače se jednom možete probuditi u ćeliji matrice ili se uopće nikada ne probuditi.

Bitka klatna

- *Suvremeni je svijet takav da se danas čovjeku teško osjećati zaštićenim. Tu je terorizam koji se sve više približava običnim, skromnim ljudima, tu je okrutnost, agresija. Svi znamo da ljudi katkad dopijevaju u strašne situacije. Zašto je tako? Kako se, koristeći načela transurfinga, zaštititi od toga? Je li dovoljno samo vjerovati da će sve biti dobro?*

Kao prvo, treba propustiti zastrašujuću informaciju da jednostavno prođe pored nas i prebaciti pozornost na nešto drugo. Kao drugo, treba se odreći osjećaja krivnje, ne savjesti, već upravo krivnje, dužnosti, obveze. Nakon straha i najgorih očekivanja, krivnja je glavni uzrok svih nevolja. O tome sam već puno govorio i ponovit ću još jednom.

Osjećaj krivnje donosi kaznu u najrazličitijim oblicima - od sitnih neugodnosti do velikih problema. Izvanjska će namjera u scenarij neizostavno uključiti nekakvu kaznu. Tako funkcionira šablona ljudskog poimanja svijeta: nakon pogreške slijedi kazna, i duša je u tome potpuno solidarna s razumom. Pritom osjećaj krivnje jako pojačava polarizaciju. Posljedica toga je da sile ravnoteže na "krivca" navlače najrazličitije nedaće.

No kako se toga osloboditi? Ne može se potisnuti osjećaj krivnje i nemoguće ga se samo tako odreći - preduboko je u nama. Duša i razum dugo su živjeli s osjećajem da su stalno nešto dužni. Izvesti ih iz takvog stanja možemo samo konkretnim djelovanjem.

Potrebno je prestati se opravdavati. Ovdje se radi o onom osobitom slučaju kad liječenje bolesti kao posljedice uklanja njezin uzrok. Ne trebate se uvjeravati da nikome ništa niste dužni. Samo pratite svoje uobičajene postupke za što vam je potrebna osviještenost. Ako ste prije imali naviku ispričavati se zbog bilo čega, promijenite naviku i svoje postupke objašnjavajte samo u slučaju kad je to uistinu potrebno.

Ne trebate se uvjeravati da niste nikome ništa dužni. Zadržite osjećaj krivnje u sebi. Niste dužni pokazivati ga. Duša i razum će se postupno privikavati na nov osjećaj: ne opravdavate se, dakle tako treba biti, a prema tome vaša krivnja Jednostavno ne postoji. To će dovesti do toga da će povoda za "iskupljenje" biti sve manje i manje. Eto tako, po logici obrnute veze, izvanjski će oblik, malo po malo dovesti u red unutarnji sadržaj, osjećaj krivnje će nestati, a skupa s njim i odgovarajući problemi.

- *Što se podrazumijeva pod dvije strukture koje su međusobno suprotstavljene? Postoji klatno romantike, klatno kršćanstva, klatno demokracije... Je li tako? No nisu li to sve različiti stupnjevi hijerarhije jednog te istog globalnog klatna? Ili su klatno romantike i klatno kršćanstva različite, međusobno suprotstavljene strukture?*

Ne znam detaljno kako su klatna građena. Da bismo ih razumjeli, potpuno je dovoljan okviran model. Klatno je energetsko-informacijska struktura koja služi kao nadgradnja neke strukture. Na primjer, romantika nije struktura. Također to nisu ni demokracija ni religija. No crkva je struktura. Organizacija terorista je struktura. Države koje se bore protiv terorista također su strukture. No teroristi ne postoje sami po sebi - oni izražavaju interese struktura iznad sebe. Neću suditi kakvih točno jer nisam političar.

- *Ne razumijem zašto mislite da će jednom postojati matrica? Ona već postoji, proces se praktički završava. A što se tiče piramide, glavno klatno već se odavno oblikovalo - to je klatno novca.*

Ne mogu se složiti. Novac je samo atribut. Na fizičkom planu odvija se novčana razmjena, a na metafizičkom energetska. Energija ne osigurava samo proces međusobnog djelovanja klatna i ljudi, nego i svih živih bića.

- *Kao prvo, malo je čudan pesimističan ton autora transurfinga. Kao drugo, svijet će izgledati jednako kao i sada, budući da hijerarhija klatna ionako završava na jednom vrhu - klatno planeta Zemlje i matrica odavno postoje.*

Pesimističan je ton samo u odnosu na cijelo društvo. Transurfing može pomoći samo pojedincima koji već sami znaju, pa su spremni prihvatiti Znanje. Ostalo se mnoštvo neće dati probuditi. Općenito, ne bih želio nagađati kako je građena hijerarhija klatna. Tu se može samo spekulirati. Stvarnu sliku nikad nećemo vidjeti - neće nam dopustiti.

- *Zanima me nešto vezano za tragediju 11. rujna u SAD-u. Ne mogu pobjeći od misli da su Amerikanci, koji su po cijelom svijetu snimali i širili filmove katastrofe, sami stvorili upravo takvu katastrofu u stvarnom životu. Ili njezin scenarij. Što o tome mislite?*

Ovdje se radi o realizaciji kolektivne svijesti. Svijet je ogledalo u kojemu se odražavaju misli i namjere ljudi. Sredstva masovnog informiranja, širenje vijesti o ratovima, katastrofama, kriminalu i nesrećama oruđe su destruktivnih klatna koja iz konflikata crpe energiju. Vijesti uglavnom donose isključivo informacije o onome što se loše dogodilo. Tako se ubire više emocija. Slične novosti više zabrinjavaju, nego što zanimaju ljude. A upravo je to potrebno klatnima.

Pokazuju nam film u kojemu je svijet prikazan kao opasna i agresivna okolina. Gledajući to, uvjeravamo se da je takva i stvarnost i samim tim oblikujemo misaonu sliku. U ogledalu svijeta takva se slika odražava i utjelovljuje u stvarnost. Kao posljedica toga dolaze nam nove loše vijesti. Dobivamo zatvoren krug.

Zanimljivo je da ljudima iz *Show businessa* čak niti ne pada na pamet da snime emisiju o onome "što se dobro dogodilo" barem kao novitet. Naime, takva bi se emisija razlikovala od neprestane dosadne negativnosti i bez sumnje bi privukla pozornost. Ali ne. Sve informacije

prenose se prvenstveno kako bi služile interesima klatna. Eto do kojeg je stupnja narastao njihov zombirajući utjecaj.

- *Živimo u Izraelu. Naše je pitanje kako djeci od četiri-pet godina objasniti događanja (terorističke napade, prometne nesreće itd.) na način da ih se ne uvuče u lijevak klatna?*

Djeci te dobi ne treba "objašnjavati događaje". Ona će bolje od vas shvatiti što trebaju znati i kako si to objasniti. Zbog osjećaja vlastite bespomoćnosti u agresivnom svijetu, odrasli sugeriraju djeci da su tek mali ljudi koji ništa ne razumiju i ne mogu učiniti. Drugim riječima, prebacuju na njih vlastite podsvjesne projekcije.

Potrebno je djeci sugerirati sasvim obrnute stvari. I tim više im ne "objašnjavati" negativne događaje, usmjeravajući još više njihovu pozornost na njih, već obrnuto, na različite načine ograđivati dječju svijest od svega toga. Treba, po mogućnosti, zadržati djetetovo misaono prostranstvo u čistoći, budući da se, kao što znate, na temelju slike misli pojedinog čovjeka oblikuje njegov individualni sloj svijeta u kojem će živjeti.

Prostranstvo varijanti

- *Nedavno su mi preporučili da pročitam knjigu o transurfingu. Postoji u knjizi nešto neobjašnjivo točno, ispravno. Puno toga što se u životu događa dobiva svoje objašnjenje. Hvala vam jednostavno zato što ste se odvažili i dali ljudima još jednu šansu da postanu ljudi.*

Zahvaljujem na pohvali. Međutim, nisam se odvažio i (Bože sačuvaj!) nisam davao ljudima šansu da postanu ljudi. Ne preuzimam na sebe tako puno. To Znanje nije moje, ono objektivno postoji - ne u knjigama, nego u prostranstvu varijanti - neovisno o tome koliko vam se sviđa takva misao. Također nema smisla transurfing uspoređivati s drugim sličnim učenjima. Na primjer, sa Simoronovim ili nekim drugim.

Osim ovakvih zahvalnih pisama, ponekad (iako vrlo rijetko) stižu pisma suprotnog karaktera koja zrače hladnim neprijateljstvom. Ako čujem da je "u transurfingu uzeto to i to iz neke tehnike", u meni se javlja pomiješan osjećaj začuđenosti, zbunjenosti i nemoći koje čovjek osjeća kad razgovara s potpunim tupoglavcem. Dođe ti da u očaju povičeš: "Pa kako ne razumijete?!"

A kod Simorona - što je i odakle "skinuto"? A od koga je preuzeto njegovo prethodno učenje? Zašto ne uspoređuju s Blavatskovom, Rerihom, Gurđijevim, Uspenskim? Vjerojatno zato što ih nisu čitali. Priznajem, nisam ih ni ja čitao, ali znam da svi pišu o jednom te istom na drugačiji način. Svako učenje ima svoju eru i obratno. Ma koliko bilo škola i poimanja svijeta, svi odražavaju bit iste stvarnosti. Tačke gledišta su različite, ali stvarnost je zajednička! Zar to do sada niste shvatili?

Pokušajte naći učenje koje nije imalo ništa zajedničko s ostalima. Ako se takvo nađe, ono će se odnositi na drugu stvarnost. No ljudski razum nije u slanju stvoriti ništa što se ne bi odnosilo na naš svijet. Čak se i fantastika prije ili kasnije utjelovi u stvarnost. Znanstvena fantastika opisuje stvarnost koja se (možda, do sada) nije realizirala. Zapravo sve te ideje i slike, baš kao i snovi, nisu proizvod razuma - one postoje objektivno i stacionarno u jedinstvenom polju informacija. I svi, kako "učitelji", tako i obični ljudi, imaju zajednički pristup jednoj te istoj banci podataka. Tako da mi ne preostaje drugo nego da suosjećam s onim tko traži nešto načelno novo.

Uspoređujući jedno učenje s drugim, možemo doći do samih Upanišada. (Čuli ste za njih?) No u čemu je smisao? *Sva ta znanja potječu iz istog izvora.* Zbog toga do jednih te istih otkrića nerijetko dolaze različiti ljudi neovisno jedan o drugome, a mnogi novi trendovi istodobno nastaju na različitim dijelovima planeta.

Svatko ima pristup informaciji iz prostranstva varijanti. Sve je vrlo jednostavno - kao u knjižnici: uđi i uzimaj s bilo koje police kakve god želiš knjige. Jedini je uvjet da povjerujete u

svoje sposobnosti, koristite se svojim pravom na pristup Znanju, a zatim da imate namjeru dobiti to Znanje. Postavljajte si pitanja i usudite se na njih odgovoriti sami. Tko se usudi, taj stvara otkrića, komponira glazbu, piše knjige, stvara remek-djela iz različitih područja. Znanje se otkriva onome tko obznani svoju namjeru da ga SAMOSTALNO UZME.

Na primjer, mogli bismo reći da najnevjerojatnija i najgrandioznija otkrića pripadaju najodvažnijim ljudima koje je ikad poznavala povijest znanosti - Albertu Einsteinu i Nikoli Tesli. Prema riječima samih znanstvenika, otkrića se nisu stvorila u njihovim glavama, već su dolazila izvana, kao znanja pristigla niotkuda. Pritom je nemoguće ne primijetiti da se niti jedna nova teorija nije pojavila odjednom poput bljeska usamljene zvijezde na crnom nebu. To je uvijek popraćeno paralelnim istraživanjima različitih ljudi koji su vrlo često gotovo istodobno dolazili do jednih te istih zaključaka. Sve se odvija pod istim nebom.

Možemo unatoč općeprihvaćenim mišljenjima sa sigurnošću tvrditi da je radio otkrio Nikola Tesla i u tome neće biti načelne greške. Na isti način možemo tvrditi da otac teorije relativnosti nije Einstein, nego Hendrik Lorentz i u tome će biti velik udio istine. Jer "preinake Lorentza", koje pokazuju da se s približavanjem brzini svjetlosti linearne veličine tijela smanjuju, masa povećava, a vrijeme usporava, bile su izvedene ranije. No Einstein je imao odvažnost staviti konačnu točku na "i". Razlikovao se od onih koji su mogli, ali to nisu učinili, samo po jednoj osobini - *odvažnosti da uzme svoje pravo*.

Svaki je čovjek sposoban samostalno dolaziti do otkrića. No mnogi ili jednostavno ne znaju za to ili ne odlučuju USUDITI SE i zato računaju da će informacije dobiti od drugih. Ništa nije loše u toj težnji. Svatko se kreće svojim putem. Uistinu, odvažiti se prijeći crtu iza koje se iz magnetofona pretvaraš u prijemnik, nije možda toliko složeno, ali je vrlo neobično. Otprilike kao kad prvi put skočiš padobranom. Nekome to jednostavno nije potrebno, Međutim, uvijek se nađe netko tko se ne može odlučiti na pokušaj i onda počinje razmišljati: "Kad već meni nije dano, onda se ni ti ne miješaj. Misliš da si bolji od mene ili što...?" No ipak je energija nerealizirane namjere ostala i nekamo je treba usmjeriti... I tada se namjera preusmjerava na drugu stranu, na primjer, na pokušaje da se drugi okrive za profanaciju, plagijate (ne daj Bože!), neutemeljenost i tako dalje. Nema ničeg jednostavnijeg. To je jedan od načina da se potvrdi vlastito značenje i vlastito postojanje. No daleko od toga daje to najbolji način.

Još je zanimljivije kad čitatelj opterećen vrlo teškim teretom spoznaja i uvjerenja da "zna praktički sve, pa čak i malo više" izjavljuje da za njega ovdje nema ničega novog. Nakon što površno baci oko na tekst i uoči nekoliko poznatih pojmova tipa "namjera" ili "važnost", on zaneseno poviče: "Pa to je Castaneda!" Ne shvaćajući smisao djela, zaklopi beskorisnu knjižicu - za njega to završena priča - i odjuri dalje. Ne brine ga što su učenje dona Castanede i transurfing zapravo dvije sasvim suprotne strane stvarnosti. U tom pogledu uvijek osjećam svoju veliku neukost: katkad ponovnim čitanjem dijelova čak i svojih knjiga otkrivam nešto novo.

I ponovno, bez obzira na to što u tom slučaju nemaš posla s potpunim tupoglavcem, već, naprotiv, s eruditom intelektualcem, javlja se isti osjećaj zbunjenosti i nemoći zbog nemogućnosti da dodaš nešto u svoju obranu... Nema koristi. Filteri na očima i ušima takva protivnika propuštaju samo ono što odgovara ulozi koju je sam odabrao: "Mogu nekoga kritizirati, dokazati mu krivnju, znači i sam nešto vrijedim!"

To je vrlo nezahvalan posao - okrivljivati, pa čak i opravdano. Ponosan na sebe, optužitelj kratko vrijeme osjeća nešto poput unutarnjeg trijumfa. No to malo intimno ushićenje nije vrijedno neugodnih trenutaka koji potom slijede. Sile ravnoteže će sigurno učiniti tako da se sam nađe u ulozi okrivljenoga. Više sam se puta u to uvjerio: treba samo malo "zadrijemati" i početi nekome dokazivati da tobože nije u pravu i slika se brzo preokreće na drugu stranu. Niste li i sami to primijetili?

Prikladno je da spomenem knjigu Stevena Kinga Langolieri. Radnja se temelji na tome da se i prošlost i budućnost neprestano čuvaju negdje, kao na filmskoj vrpici, a efekt vremena očituje se samo kao rezultat pomicanja zasebnog kadra u kojem se osvjetljava sadašnjost. Knjiga je toliko zanimljiva da se isplati opisati kratak sadržaj.

Jednom se nekoliko ljudi probudi u zrakoplovu i na svoj užas shvati da su svi ostali putnici, uključujući i pilote, nestali. Srećom, među njima je jedan koji zna upravljati zrakoplovom i može ga prizemljiti. No to im puno ne pomaže jer se pokaže da se ispod njih, na mjestu gdje bi trebali biti gradovi, proteže crna praznina, a na radio frekvencijama vlada grobna tišina. Gdje je nestao zemaljski život?

Uspješno slete na jedan od aerodroma, no tamo ih očekuje nešto što ne bi sanjali ni u noćnoj mori. Zrakoplovi, zgrada aerodroma, svi materijalni objekti, čak i restoran s proizvodima, sve je na mjestu, nedostaju samo ljudi. Naokolo vlada sumorni muk. Nema struje, telefoni ne rade, hrana nema ni okusa ni mirisa, općenito ništa se ne pomiče. To je bio svijet prošlosti preostao iza kadra koji se pomicao prema naprijed.

Uskoro su ljudi začuli kako se nad horizontom polako približava jeziv šum koji nije slutio na dobro. Pred njihovim se očima materijalni svijet počeo urušavati u prazninu. Kao što se vidi, materija se, za razliku od informacije, nije čuvala zauvijek. Netko je pretpostavio da su u prošlost dospjeli kroz vremensku rupu i da se vratiti nazad mogu jedino istim putem. Brzo su se vratili u zrakoplov i poletjeli u suprotnom smjeru jedva uspijevajući prestizati prazninu koja je gutala staru stvarnost. Posrećilo im se da ponovno prođu kroz vremensku rupu, no kad su sletjeli, dočekao ih je onaj isti prazni aerodrom.

Međutim, novi prizor nije nalikovao na prethodnu oronulu stvarnost koja je zračila grobnom hladnoćom. Boje, zvukovi i mirisi imali su normalno zasićenje. No nadolazeća uznemirujuća tutnjava govorila je da se nešto mora dogoditi: ili spas ili strašna smrt. Pred očima putnika kao iz zraka pojavile su se figure ljudi i sve se pokrenulo kao u običnom životu. Ispalo je da su putnici u vremenu odredili kadar i pronašli se u budućnosti, nakon čega je sadašnjost sama došla do njih.

Zašto vam sve ovo preporučavam? Zato da bih pametna izraza lica postavio nekoliko glupih pitanja. Je li King zaslužan za to što je "osmislio" prostranstvo varijanti? Ne, ideje o vremenu kao o kadru na filmskoj vrpici postojale su i prije. Općenito se Steven King, prema njegovim riječima, više puta nalazio u situaciji kad su ga gotovo optuživali za plagijate, zato što su se u djelima drugih autora pojavljivale slične ideje.

Je li uspjeh transurfinga u tome što je prostranstvo varijanti prešlo iz područja fantazije u stvarnost? Također ne. Fantastika kao takva jednostavno ne postoji. Četrdesetih godina prošlog stoljeća Nikola Tesla je uz pomoć jakih elektromagnetskih polja demonstrirao takve manipulacije s vremenom i prostorom da je u vremensku rupu propao cijeli brod ratne mornarice SAD-a. Preživjeli ljudi koji su sudjelovali u tom eksperimentu na neobjašnjiv su se način materijalizirali na drugome mjestu u drugome vremenu i doživjeli pritom golem psihički šok.

I tako, ako je naš cilj pronalaženje cijelog lanca "prosvjetljenih" koji započinje s onim tko je prvi objavio postojanje prostranstva varijanti, bojim se da bismo se morali vratiti u dubinu prošlih tisućljeća. Uistinu ne postoji ništa novo pod ovim suncem. I život ljudi ostaje nepromijenjen, s istim pogreškama i lažnim stereotipima. Bez obzira na mnoštvo duhovnih učenja koja s različitih gledišta izlažu jednu te istu istinu, nešto čovječanstvu nikako ne dopušta da se opameti. Čini se da takvo stanje stvari najviše uznemiruje one "znalce" koji djelo vrijeme galame da im tobože nije prikazano još ništa novo. Moguće je pomisliti da će jednom doći mesija s nevjerojatno "novom" teorijom od koje će im jednostavno zastati dah i zbog koje će ganuto sklopiti dlanove i ozariti se bljeskom prosvjetljenja: "Eto to je to! Sada smo razumjeli!"

Ne, neće se ozariti. "Znalci" imaju sasvim drugačiji stav - ne traže znanje, već pronalaze "mane". Pa pustimo ih. Vrijedi li trošiti energiju na ispraznu polemiku s njima? Transurfing ima suprotnu zadaću - priopćiti drevno (ne novo!) znanje onima koji ga trebaju. Potrošio sam vrijeme na slična razmišljanja samo zato, dragi čitatelji, da još jednom objasnim cilj svog intelektualnog obraćanja vama. Pred vama ostajem pošten. Bit transurfinga izložena je u obliku u kojem je i meni samome predana. Sve je stvarno, a Čuvar također realno postoji. Jedino što, iskreno govoreći, ne mogu reći gdje se točno nalazi, budući da se nakon prvog susreta više nije pojavljivao. Iako to samo potvrđuje da sve ide kako treba. U protivnom bi me jednostavno "odspojili" od izvora informacija, Tako da vam govorim o svemu što mi je poznato. A sami odlučite je li vam to potrebno ili ne.

- *Volim čitati fantasy i znanstvenu fantastiku. Dok je čitam, osjećam kao da se nalazim u istoj stvarnosti u kojoj su i heroji. I nakon čitanja knjiga još nekoliko dana "živim" u tom svijetu. Stvarnost koja me okružuje odlazi u drugi plan, ništa me ne brine i ne dira. Znam da će to stanje proći za nekoliko dana, ali ja to ne želim. Čini mi se da me doista jako zahvatilo klatno. Je li tako? Ako jest, znači li to da se trebam općenito odreći bilo kakvih osjećaja dok sjedim pred ekranom ili čitam knjigu? No, meni se to sviđa. Što učiniti? Je li ostvariva moja maštarija da se pojavim u drugim svjetovima?*

Klatna s time nemaju nikakve veze. Kad se nalazite pod dojmom onoga što ste vidjeli ili pročitali, vaša je duša usklađena s odgovarajućim sektorom prostranstva varijanti - ona, grubo govoreći, prima informaciju, a razum je interpretira i promišlja, to jest vrti je u svom logičkom aparatu, na sličan način kako to rade kompjutorski programi dok obrađuju ulazne podatke.

Svijet fantazije nije izmišljen - on realno postoji, ali na metafizičkoj nerealiziranoj razini. U taj svijet ne možete dospjeti budući da za ostvarivanje onoga što ondje postoji u našoj stvarnosti treba veća potrošnja energije. To ne znači da scenarij i dekoracije takvog svijeta u načelu ne mogu biti realizirani. Nadnaravni događaji i likovi su nestvarni samo u odnosu na sadašnju zbilju, kao što je Sunce nerealno usijano u odnosu na Zemlju. Drugim riječima, svijet fantastike, kao i svijet snova, nalazi se u sektorima prostranstva varijanti koji su vrlo udaljeni od sadašnjih - do njih je predaleko "letjeti".

Boraveći u mislima u svijetu fantastike, budni sanjate. Ništa nije strašno niti loše u tome ako se to vama sviđa. Filmovi i knjige su prekrasne ljuljačke za dušu i razum, samo što, lebdeći u oblacima, riskirate da ispadnete iz konteksta stvarnosti koja vas okružuje i koja nije tu da vam samo ugađa. Ako ne upravljate stvarnošću, ona počinje upravljati vama.

Zato je, s praktičnog gledišta, stalno prebivanje u nerealiziranom svijetu jednostavno nepovoljno - to je kao da cijeli život prespavate. Iako kod kreativaca, na primjer, duša stalno lebdi u metafizičkom prostranstvu u potrazi za novim idejama. No jedna je stvar aktivno stvarati i pritom pretvarati ideje u stvarnost, a sasvim druga stvar pasivno ploviti oceanom mašte. Transurfing je isključivo aktivan način življenja kada ne samo da se ljuljuškate nego svjesno veslate u smjeru cilja. Svijet odražava izbor namjere: ili trčite za snovima ili oni sami dolaze k vama. I nije nužno da ih tražite u zemlji Oz - stvarnost može biti daleko blistavija i neobičnija - makar zbog toga što ste je sposobni sami stvarati, ako to namjeravate. To je donekle teže nego u kompjutorskoj igrici, ali, bez sumnje, puno privlačnije - samo treba znati pravila i pridržavati ih se.

- *" U posljednje me vrijeme nešto kopka: tko je u prostranstvo varijanti stavio sve što se u njemu nalazi? Kako se to u njemu našlo? I zašto? I što se zbivalo do trenutka kada je netko sve to tamo smjestio?*

Iskreno ću priznati da ne znam. Mogu jedino pretpostaviti da prostranstvo varijanti nitko nije "stvarao", da je postojalo oduvijek. Ljudskome se razumu čini kako sve na ovom svijetu ima svoj početak i kraj. Prema onome što vidimo, nema sve. Bojim se da čak i kad bi čovjekova svjesnost nadišla svjesnost školjke, da je ni tada ne bi bilo dovoljno da spozna te stvari. Postoje u svijetu tolika nedokučiva pitanja koja jednostavno nisu podložna razumu. Jer, iako ima sposobnost apstraktnog razmišljanja, razum je samo logički automat.

Tako stupanj mojeg apstraktnog razmišljanja meni dopušta da sagradim samo primitivan matematički model. Ako nečiji uvjetni stupanj svijesti usmjerimo prema beskonačnosti u kojoj se stupanj čovjekove svijesti pretvara u točku, postavljeno pitanje svodi se na sljedeće: "Zašto je meni, točki, dopušteno zauzeti bilo koji položaj na koordinatnoj mreži?" Kome je to potrebno? I što je bilo do tada? A ako toj točki kažemo da osim površine postoji još trodimenzionalno i n-dimenzionalno prostranstvo, ona će potpuno "prolupati".

No, možda vaša mudra drevna duša zna odgovor na to pitanje.

Odvažnost bogova

- *Kako zamišljate život bez klatna u kojemu svi ljudi postanu osviješteni i odlučno koriste namjeru i izbor?*

Bez klatna je život nemoguć, točnije, ne može ih se niti uništiti niti izbjeći. Bit je u tome da se klatna koriste za vlastite ciljeve, a ne da se bude njihova marioneta. Ako na umu imate pitanje ima li dovoljno zemaljskog bogatstva za sve članove društva u kojemu svatko ostvaruje svoje pravo izbora, ne morate se brinuti. Neće svi ljudi postati osviješteni, mnogi se zanimaju za to, ali malo tko se opremi potrebnim znanjem.

- *Može li se odrediti koliko svjesno mislim, to jest "ne spavam"? Postoji li nekakva metoda razmišljanja?*

Čak je i u budnom stanju čovjekova svjesnost - unutarnji čuvar - veći dio vremena uspavana. Mnoge se stvari rade automatski, misli lebde negdje u oblacima, svijest se nalazi u stisku omče nekog klatna. Dobiva se najprirodniji san na javi u kojemu čovjek pada pod utjecaj okolnosti i nije sasvim svjestan svojih postupaka.

Da bi se situaciju uzelo pod kontrolu, treba se probuditi, uključiti unutaršnjeg čuvara, pogledati sebe i okolinu sa strane. *Ne spavam ako sam svjestan što, kako i zašto radim u određenom trenutku.* Ispunjavam svoju ulogu i istodobno promatram sve što se događa kao gledatelj koji sudjeluje. Vrlo je važno sljedeće: *kontrola razuma ne smije biti usmjerena na vlastiti scenarij razvoja događaja, već na pridržavanje načela koordinacije namjere, kretanje po tijeku i praćenje stanja duševne ugone u trenutku donošenja odluke.* Transurfing daje rezultate samo pod tim uvjetima.

- *Možda prostranstvo varijanti ne postoji, nego ga čovjek sam stvara? Na pitanje je li on Bog, Sai Baba je odgovorio: "I ti si Bog. Jedina je razlika između nas u tome što ja to znam, a ti - ne."*

Postoje različite interpretacije jedne te iste biti. Eto, vi se pozivate na Sai Babu, a sami ne razumijete što vam pokušava objasniti. On vam govori da prestanete tražiti istinu u tuđim izvorima, da pogledate u sebe gdje ćete naći odgovore na sva pitanja, "Pogledati u sebe" nije apstrakcija. Jednostavno si zadajte pitanje i odvažite se na njega odgovoriti sami. Transurfing je, kao i sva slična učenja, potreban samo da bi se otvorile oči. A dalje svatko može ići samostalno, kamo i kako mu padne na pamet. Više puta sam to spomenuo. Bitno je održavati svjesnost kako bi oči bile otvorene. I također je bitno imati odvažnost koristiti se legalnim *Pravom Gospodara* svoje individualne stvarnosti. Jer vi ga imate! Drugi samo nisu dovoljno odvažni uzeti to pravo. A vi ga uzmite, i to je sve.

Što se tiče prostranstva varijanti, potvrđujem da ono zaista postoji. Kao prvo, postoji mnoštvo tvrdokornih činjenica koje svjedoče o tome - navest ću samo jednu: fenomen polaznika akademije Vjačeslava Bronnikova* koji je priznala službena znanost. Kao drugo, prosudite sami. Od davnina je kamen spoticanja u znanstvenim prepirkama bila dvojba između idealizma i materijalizma. Je li svijet stvarno materijalna supstancija ili je tek iluzija? I jedno i drugo gledište imaju istovjetne temelje.

Odgovor zapravo leži drugdje. Nepotrebno je tražiti apsolutnu istinu u zasebnim manifestacijama mnogostrane stvarnosti. Treba se samo pomiriti s činjenicom da stvarnost ima dva oblika: fizički koji možemo dotaknuti rukama i metafizički koji se nalazi izvan granica percepcije, ali ništa manje objektivan. Službena se znanost više voli baviti prvim oblikom, a ezoterija drugim. I u tome je cijela njihova prepirka. A zapravo je prepirka nepotrebna - samo treba priznati dualizam našeg svijeta.

* <http://bio-pc.ru>

Svijet je dvostrano ogledalo na čijoj se jednoj strani nalazi materijalni svemir, u na drugoj se prostire mračna beskonačnost prostranstva varijanti.

Što ćete vidjeti kad "pogledate u sebe"? Sve i ništa. Ništa zato što je mozak samo primitivan biokompjutor. Sve - zato što ima pristup beskonačnom polju informacija odakle se uzimaju sve iznenadne spoznaje, otkrića, intuicija i vidovitost. I to još nije sve.

Energija misli pod određenim uvjetima može materijalizirati određeni sektor prostranstva varijanti. Čovjeku je omogućeno da oblikuje sloj svojeg svijeta - svoju zasebnu stvarnost. U tom smislu on je Bog, ali pod jednim uvjetom: vladar mora uzeti svoje pravo da vlada. Ako čovjek smatra da može upravljati stvarnošću, ona se podređuje njegovoj volji. No, ako to ne smatra, uvijek dobiva ono što odabire. Jer on je Bog.

- *Do sada mi nikako nije pošlo za rukom pronaći pravoga gurua. Možda nešto sa mnom nije u redu ili to nisu moja vrata i cilj?*

Na vašem bih mjestu samoga sebe proglasio svojim guruom i uvjerio se da najbolje znam kako i što trebam raditi. Ako imate dovoljno odvažnosti tako postupiti, više vam neće trebati nikakvi učitelji.

- *Moje se pitanje tiče, ako se tako mogu izraziti, osobne osjetljivosti na društveno mišljenje. Vi tvrdite da, u skladu sa zakonom ravnoteže, što lošije mislite o nekome, ta će osoba više cvjetati. A što je s crkvenom anatemom? Kad su čovjeka na sve strane proklinjali, to je za njega uvijek završavalo loše.*

Kao prvo, nijedna tvrdnja nije savršeno jednoznačna. Zar mislite da je nekome poznata apsolutna istina? Ona zapravo i ne postoji. Zašto, prema vašem mišljenju, stalno ponavljam da svijet ima dvije strane - fizičku i metafizičku? Možemo samo tvrditi da je stvarnost mnogostrana te jedino možemo konstatirati neke njezine zakonitosti. Ne treba vjerovati pojedincima koji uzimaju u obzir samo jednu stranu i pokušavaju je prikazati kao apsolutnu istinu. Ne treba biti naivan u svijetu klatna. Nadam se da nitko od transurfera ne uvrštava i mene među duhovne učitelje čovječanstva. Ja sam samo prijenosna stanica znanja iz prostranstva varijanti, ali ako me netko nešto pita, ja ću odgovoriti. Transurfing prije svega podučava kako da budemo sami sebi učitelji. Bez sumnje, VI TO MOŽETE, ako uzmete to pravo. No, za svaku budalu će se naći neki guru.

A sad što se tiče pitanja. Naprotiv, postoje mnogi primjeri koji potvrđuju da je upravitelj ili viši činovnik, koristeći se sveopćom mržnjom, živio bezbrižno i veselo u izobilju. A sveopći miljenici, s druge strane, uopće nisu letjeli na krilima blaženstva. Radi se o tome da energija prokletstva ili blagoslova ne dolazi do osobe kojoj je upućena - nju preuzima klatno. Da bi se pridobila ljubav ili mržnja veće skupine ljudi, potrebno je postati miljenik klatna. Miljenik nije samo zasebna osoba - on se nalazi pod zaštitom klatna koje i guta veći dio energije. Zašto određenog miljenika odjednom miču sa scene već je drugo pitanje.

- *Pišete: "Ako dopustim svijetu da se pobrine za mene, sve se slaže na povoljan način i to sigurno funkcionira." Uvjerila sam se da to djeluje. Treba samo svijetu dopustiti da se brine. I tada se stvarno sve odvija dobro. Problem je samo u tome što je potrebna jako velika snaga da bismo bili slabi i u stanju misliti "ja dopuštam svijetu da se brine za mene i neću mu davati savjete koji se tiču toga kako bi to trebalo raditi".*

Dobro ste rekli: "Treba velika snaga da bi čovjek bio slab." No nije sve tako komplicirano. Zapravo je to samo stvar navike, a prema tome i vremena. Glavno je sustavno se igrati s ogledalom. "Imajte smjelosti" sve prebaciti na sloj svog svijeta. Neka vas on "uzme u naručje" i nosi. Samo ne zaboravite da katkad treba hodati i svojim nogama, to jest činiti ono neophodno i oslanjati se na svijet u razumnim granicama. I nemojte se ljutiti na njega ako se dogodi da se on nije pobrinuo za vas. Kad igra s ogledalom prijeđe u naviku, gotovo ćete cijelo vrijeme "sjediti u naručju" svojeg svijeta.

- *Shvatite, riječ je o tome da mi transurfing postaje svakodnevna stvar. Prvih su me dana ispunjavali osjećaji da u rukama držim knjigu koju sam htio dobiti cijeli život. Da, da, upravo htio dobiti, jer ranije nisam znao ni za kakvu namjeru, a sada mi je to posve normalno. Nimalo me to ne uzrujava, nije u tome stvar. Treba li i biti tako?*

Dakako, to je normalno, čak i zdravo. Kad magija uđe u svakodnevicu, postat ćete Gospodar svoje stvarnosti. *Upravljajući tijekom svojih misli, upravljate stvarnošću.* U biti, svatko od nas leti u bezgraničnom prostranstvu varijanti svojim osobnim svemirskim brodom. Ako ste odvažni sjesti za upravljačku konzolu, svojim ćete brodom moći upravljati. Tamo nema nikakvih poluga i tipki. Svu navigaciju određuje vaša namjera. A ako odbijete voziti svoj brod, njegovo kretanje postaje ovisno o okolnostima. Ako vi ne upravljate stvarnošću, ona upravlja vama. Vaš svemirski brod je sloj vašeg svijeta. Možete s njim raditi što god želite. No većina ljudi ili ne zna što MOŽE ili jednostavno to ne čini.

- *Slažem se s vama da svatko ima svoje ciljeve. No pogledajmo to s druge strane. Tko odlučuje je li to moj cilj ili nije? Nisam siguran da sam to ja. To bi bilo tako kad bih ja bio uzrok svog postojanja. No čini mi se da svoje postojanje ne dugujem svojoj volji. Upoznat sam s teozofskim teorijama prema kojima je čovjek tobože dao suglasnost za svoje rođenje na ovom svijetu. Međutim, prema mojoj sadašnjoj spoznaji, ja se ničega ne sjećam. Kako mogu određivati svoje ciljeve ako čak nisam uzrok svog postojanja?*

MOŽETE.

- *Shvatio sam da je sve moguće, samo što razum to odbija prihvatiti. Zašto je tako? Zar se razum inati kako ne bismo mogli uživati u svojim mogućnostima? I što onda - postati nerazuman, u sve vjerovati i sve će se želje ispuniti?*

Razum se nalazi pod vlašću klatna i stereotipa. On je stvarno ograničen. Ne treba vjerovati. Vi i ne možete jednostavno povjerovati tuđim riječima. Pokušajte manje misliti, a više primjenjivati načela transurfinga u praksi i uvjerit će te se da djeluju. Vjerujte svom iskustvu.

- *Odlučio sam postati odvjetnik. Posao odvjetnika, naravno, nije lak. Morat ću neprestano raspravljati o nečemu, nešto nekome dokazivati. Naravno, klatno zakona smeta u dokazivanju nedužnosti klijenta. Je li tako?*

Nevažno je smeta li klatno ili ne. Bitno je da vas ono učini svojim miljenikom. Za to je potrebno ne izlaziti izvan okvira pravila određenog klatna, biti odvažan stvarati svoja nova pravila. Drugim riječima, djelovati hrabrije, ne plašiti se rušenja ustajalih stereotipa, biti neovisan - USUDITI SE IMATI SVOJE PRAVO.

- *Kakav biste savjet općenito dali budućem odvjetniku?*

Savjetovao bih ga da ne traži tuđe savjete. UZMITE SVOJE PRAVO. Opet ponavljam: uzmite svoje pravo da budete u pravu, o čemu god da se radi. To nije uvjerenost koju okolnosti mogu poljuljati u bilo kojem trenutku. To nije umišljenost koja se temelji na slijepoj vjeri u uspjeh. I nije čak ni optimizam kao crta karaktera. To je namjera Gospodara. Sposobni ste sami upravljati svojom stvarnošću.

Sramežljivost magova

- Često sam razmišljao o životnome cilju, no iz nekog je razloga sve vodilo pokretanju vlastitog biznisa. A svoja maštanja jednostavno nisam mogao razumjeti. Previše su bajkovita... Bio sam pun sumnji. I tada sam pogledao film u kojem sam čuo rečenice koje su u meni jednostavno sve preokrenule: "Ponekad sam dobra, vrlo dobra, no ponekad sam zla, ali zla točno toliko koliko želim. Sloboda je snaga. Živjeti po volji, bez ograničenja - to je dar." Općenito, shvatio sam da su sva moja maštanja, na primjer da postanem mag, da putujem svijetom, ukazivala samo na to da želim postati slobodan u punom smislu te riječi. Općenito, cilj je jasan, samo što mi nije potpuno jasno kakav je slajd za to potreban.

Vaš je cilj ono što će vaš život pretvoriti u praznik. A sloboda je usputan osjećaj, neodvojiv dio tog praznika. Jer, dok pratite SVOJ cilj kroz SVOJA vrata, radite za sebe, a ne mučite se za drugoga. Stoga se javlja i osjećaj slobode. Treba tražiti SVOJ put, a ne samo maštati o slobodi bez odgovarajuće osnove.

Reći ću banalnu stvar: slobodu u našem svijetu mogu imati samo oni koji su *slobodni od obveze* da zarađuju za komadić kruha. Slijedeći svoj put, bavile se onime što vam se sviđa, a ne onime na što ste primorani. Novac se pritom pojavljuje automatski, kao prateći atribut. Pojavljuje se neizbježno budući da ljude uvijek privlači ono što sami nemaju. Golema većina, ako ne nađe svoj put, pokazuje velik interes za one koji su taj put pronašli i spremna je platiti za sve što oni rade. To je jedna strana slobode.

No postoji i druga strana koja je izražena u rečenici koja je dotakla vaše bolno mjesto: "Ponekad sam dobra, vrlo dobra, no ponekad sam zla, ali zla točno toliko koliko želim." Tu slobodu možete dobiti odmah sada. Za to trebate uzeti svoje pravo da budete Gospodar svoje stvarnosti. I slajdovi vam za to ne trebaju.

- *Moj je problem da kad se svađam sa svojim dragim, pomislim: "Dosta, više ne mogu, bolje mi je da sam sama. Potražiti ću drugog - poput onoga iz svoje mašte, a s ovim je stvarno nemoguće biti." On je stalno nečime nezadovoljan, za njega su svi budale, tupoglavci, ništa ne znaju raditi i njemu smetaju da radi i zarađuje. Pritom mu u svađama stalno govorim: "Bolje ti je da nađeš drugu kad ja imam hrpu mana." No ujutro se probudim i osjetim strah što ako on stvarno odjednom ode. Volim ga, tako je dobar i brine o meni koliko je u mogućnosti. Očekuje nas divna budućnost o kojoj sanjam, no to je još daleko jer je on siromašan, no vrlo pametan i usmjeren na cilj. I ja se bojim, bojim se da neću naći boljega i da ću cijeli život ostati sama.*

Trebali biste prihvatiti situaciju onakvu kakva jest zato što je apsolutno normalna. Sile ravnoteže međusobno spajaju suprotne karaktere kako bi kompenzirale suvišne potencijale koje obično u sebi nose ljudi s izraženom individualnošću. Takvi parovi s dva različita pola u pravilu su stabilniji od onih s "istim polovima". Prema neizbježnim svađama trebate se odnositi jednostavnije, tolerantnije. I glavno je da oboje ipak pokušavate usvojiti pravilo transurfinga: *dopustite sebi da budete ono što jeste, a drugima da budu ono što jesu.*

S druge strane, ovdje svojom negativnošću stvarate negativan odraz u ogledalu stvarnosti. Vi to preokrenite i svojom voljom Gospodara loše pretvorite u dobro: *kod mene je sve u redu i sve ide kako treba zato što sam tako odlučila.* To je ponovno načelo koordinacije i druga strana slobode koju smo spominjali.

Na taj način, kad prihvatite i olabavite situaciju, umirujete vjetar sila ravnoteže, a kad ustanovite da je kod vas sve sjajno, ispravljate odraz u ogledalu. U skladu s tim također se ispravlja i stvarnost.

- *Kako da se oslobodim straha? S malim neugodnostima izlazim na kraj, no ne mogu se riješiti straha od velikih nevolja. Razumijem da taj moj strah uništava moje ogledalo i*

pokušavam prestati paničariti. No uz vanjski spokoj ne mogu odagnati osjećaj kao da me iznutra sve teže. Stanje se toliko pogoršalo da se počinjem plašiti da će moj strah uništiti moj svijet.

Prije svega dopustite si osjetiti strah. Ali također ne zaboravite ponavljati u svakom povoljnom trenutku da se svijet brine o vama. Sve će proći. Zašto sve želite odjednom? Ogledalo djeluje sa zakašnjenjem, zato je potrebno vrijeme kako bi se vaša stvarnost preuredila. Sve će se srediti s vremenom, ali pod uvjetom da poštujete načelo koordinacije namjere. Što je zapravo strah? To su najgora očekivanja, teret okolnosti. Razum naivno smatra da uvijek točno zna što je za njega dobro, a što loše, štiti svoj scenarij. Ako nešto ispadne drugačije od očekivanja, znači da sve ide kvragu i treba se pripremiti za najgore. Drugim riječima, događaji se odvijaju svojim tijekom neovisno od vašeg "hoću" i "neću" - i to vas uznemiruje.

Načelo koordinacije namjere po definiciji oslobađa od tereta okolnosti. Vi ste kraljica svog svijeta i zato svaki poraz možete proglasiti pobjedom: *tako sam odlučila*. Kao posljedica toga stvarnost se uistinu ispravlja, nekad čak toliko da nadmaši sva očekivanja. Ovdje možemo povući izravnu analogiju s vožnjom bicikla. Vuče vas na stranu, a vi se, odobravajući, okrećete na tu stranu i položaj se ispravlja. No ako bi u istoj situaciji okrenuli upravljač u suprotnom smjeru, neizbježno biste se prevrnuli na pod. Zato opomenite svoj razum svaki put kad se počne "mrgoditi", ne želeći prihvatiti situaciju. Kada načelo koordinacije namjere prijeđe u naviku, iz vašeg će života postupno izaći sve čega bi se trebalo bojati. Trebate samo to činiti - odlučiti i krenuti, neovisno kako ispadne, a ne stajati i razmišljati hoće li se ostvariti ili ne.

Primjena tog načela čisti vašu zasebnu stvarnost - sloj svijeta izvana. No često se događa da to nije dovoljno. I unutarnji svijet treba biti čist. Unutarnji svijet uglavnom onečišćuju dva kompleksa od kojih u manjoj ili većoj mjeri svatko pati: osjećaj krivnje i osjećaj manje vrijednosti. Tog se smeća nije lako osloboditi i njega se možete riješiti samo konkretnim djelovanjem. To djelovanje podrazumijeva da se prestanete opravdavati i štititi svoje značenje s time ste se upoznali u knjigama o transurfingu. *Koordinacija važnosti čisti svijet iznutra*.

Uz to možemo još dodati prvo načelo *freilinga*: odrecite se namjere da nešto dobijete, zamijenite je namjerom da nešto date i dobit ćete ono čega ste se odrekli. U bilo kakvim situacijama koje su vezane za privatnu ili poslovnu komunikaciju, dobit ćete sve što želite, bez izražavanja te želje. Potrebno je samo preorijentirati svoju namjeru: zamijeniti "što želim dobiti" sa "što mogu dati". To odmah na neshvatljiv način uklanja gotovo sve poteškoće koje su proizašle u osobnim i poslovnim odnosima, što znači da će i uzroka za zabrinutost biti puno manje.

Oba načela - koordinacije važnosti i *freilinga* - pružaju vam ono čemu mnogi teže, ali ga imaju vrlo malo - osjećaj unutarnje slobode. To je nešto što čovjek ima kad osjeća unutarnju cjelovitost, samodostatnost i živi u skladu sa svojim temeljnim načelima. Ako ljudi u sebi ne nalaze oslonac, pokušavaju ga pronaći u izvanjskom svijetu. Kao odgovor na taj zahtjev javlja se prijedlog - široka ponuda klatna - uhvati se za bilo koje i ljuljaj se. Dobivajući unutarnje uporište, čovjek postaje os oko koje se svijet počinje okretati.

- *Nije li transurfing neka vrsta obmane - ne u smislu da ne djeluje, rezultati zaista postoje, nego stoga što trenutačno imam dojam kao da obmanjujem NEŠTO. Nedavno sam položio ispit. No reći da sam ga položio ne bi bilo sasvim korektno - jednostavno mi je pošlo za rukom realizirati slajd. Sve se točno ponovilo, čak mi je i profesor mahnuo rukom kao u slajdu. Imam dojam da ili prestižem događaje, ili obmanjujem Gospodina Boga, ili tko će znati što.*

I tako, u knjigama o transurfingu, u poglavlju Namjera, pišete: "Drevne su civilizacije postizale takvo savršenstvo da su se snalazile bez magičnih obreda. Naravno, takva je moć stvarala snažan suvišni potencijal. Zato su sile teže s vremena na vrijeme uništavale civilizacije, poput Atlantide, koje su otkrile tajne izvanjske namjere" Ispada da će me sile ravnoteže uništiti ako vladam tim znanjem?

Ništa i nikoga vi ne obmanjujete. Upravljacke zasebno stvarnošću - slojem svoga svijeta. Trebate se radovati, a ne plašiti. Strah od vlastite moći ozbiljna je prepreka za prakticiranje transurfinga.

Drevni se magovi, kao što vidimo, nisu ograničavali na gradnju piramida, već su radili stvari koje su daleko značajnije za izvanjski svijet. Kad civilizacija dosegne određeni prag moći, nevažno kakav - tehnokratski ili psihički - sama sebe uništava. Neprijateljska energija koju klatno ili čovjek usmjerava prema izvanjskom svijetu, vraća se poput bumeranga i istrebljuje agresivan izvor.

No daleko smo mi još od drevnih civilizacija. Zato se ne trebate plašiti sila ravnoteže, neće vam smetati. Transurfing omogućuje da oblikujete individualan sloj vlastitog svijeta. Ako ne ulazite u tuđe slojeve, to jest ne koristite namjeru da biste kome naškodili, ravnoteža se nikako neće narušiti. Svatko ima pravo na svoju zasebnu stvarnost. Zašto se baviti besmislenom samoanalizom? Bolje je uzeti za primjer djecu koja transurfing percipiraju jednostavno i prirodno, baš kao u sljedećem pismu.

- *Moja me kći jednostavno uznemiruje. Nakon što se naslušala mojih priča o čudesima transurfinga, zamislila je da je čarobnica i da se samo toga treba sjetiti i poželjeti nešto i ubrzo će se to ostvariti. Vjerojatno je to dobro. No što će biti ako, na primjer, ne napiše domaću zadaću i zatim poželi da je učiteljica ne prozove, i učiteljica je stvarno ne prozove? Treba li se umiješati (ima 13 godina) ili je pustiti da se sama snalazi sa svojim svijetom?*

Naravno, djeca će se sama snaći budući da imaju veliku prednost - kod njih se još nije nakupilo dovoljno gluposti odraslih. Treba im samo napomenuti da ne koriste neprijateljsku namjeru.

Općenito treba manje razmišljati o teoriji transurfinga, a više i odvažnije djelovati. Za primjer možemo navesti sljedeće pismo iz kojeg je vidljivo da osoba ne razbija glavu nepotrebnim razmišljanjima, već jednostavno uživa u životu.

- *Hvala vam. Moj je svijet čudesan i prekrasan i svakim danom postaje još bolji. Pritom se sve odvija tako brzo! Svaki me dan iznenađuje i raduje! Tako je predivno biti čarobnica!*

Obično ne objavljujem pisma ushićenja, već, obrnuto, ulažem sve snage da pokažem kako mi "nisu važna", lako ću vam potajno, na uho, priznati da sam ja, kao i svi autori, kad se radi o simpatijama čitatelja nepopravljivi, pravi i beznadni prosjak. Takvih je pisama puno, što je, naravno, vrlo ugodno. Istina, ima i zlobnog režanja i siktanja. Ako bi u život makar jednog čovjeka koji pročita tu nebitnu knjižicu (dostojnu svake osude) ušlo bar malo sreće, to bi s velikim kamatama nadmašilo zajedničke napore svih onih koji me kritiziraju.

Ispravljanje stvarnosti

Praznici su završili. Nakon nekoliko dana bezbrižnog odmora i veselja za neke nastupa crn period. To se često događa ako se stvarnost ne drži pod kontrolom. Ne uspijeva nam uvijek nositi praznik sa sobom. No ne smije se dopustiti da sloj svijeta dospije u tamne predjele prostranstva varijanti. Ma što da se događa, znate da imate načelo *koordinacije namjere* - univerzalni instrument koji ispravlja bilo kakvu složenu situaciju. Glasi ovako:

Ako događaje, koji se čine negativnima, odlučite promatrati kao pozitivne, upravo će takvi i biti.

Kao što znate, dualizam je neodvojivo svojstvo našeg svijeta. Sve ima svoju suprotnu stranu. Postoji svjetlo i tama, crno i bijelo, pozitivno i negativno i tako dalje. Svaka se ravnoteža u prirodi može smjestiti ili na jednu ili na drugu stranu. Kada hodate po brvnu i nagnete se na jednu stranu, podižete ruku s druge strane kako biste kompenzirali nagib. Svaki događaj na liniji života također ima dva kraka: povoljan i nepovoljan. Svaki put kad se sretnete s ovim ili onim događajem, birate kako ćete se odnositi prema njemu. Ako događaj smatrate pozitivnim, naći

ćete se na povoljnom kraku linije života. Međutim, sklonost negativizmu navodi čovjeka da izražava nezadovoljstvo i bira nepovoljan krak.

Čovjek je već od jutra razdražen zbog neke sitnice, a zatim još više i više i tako mu se cijeli dan pretvara u niz neugodnosti. I sami vrlo dobro znate da ako zbog sitnice izgubite ravnotežu, odmah slijedi dramatičan razvoj negativnog scenarija. Čim vas je nešto rasrdilo, odmah slijedi nova neugodnost. Tako se dogodi da "nevolja nikad ne dolazi sama". *No do niza neugodnosti ne dolazi zbog same nevolje, već zbog vašeg odnosa prema njoj.* Zakonitost se oblikuje vašim odabirom na raskrižju. Razljutila vas je neka sitnica i već odašiljete frekvenciju negativnog stava. Negativan stav stvara potencijal napetosti koji uzima dio vaše energije namjere pa već djelujete neučinkovito i susrećete se s novom, još većom neugodnošću.

A sada zamislite drugačiji scenarij. Susretnete se s nekom mučnom okolnošću. Pričekajte s formiranjem svog negativnog stava i primitivnom reakcijom na razini školjke. Bez obzira na sve, ugodite se na pozitivan ton i pretvarajte se da vas taj događaj raduje. Pokušajte naći nešto pozitivno u mučnom događaju. Ako ništa ne nađete, svejedno se poveselite. *Usvojite "idiotsku" naviku veseliti se nevoljama.* To je mnogo ljepše nego uzrujavati se i jadikovati zbog svake sitnice. Preostaje vam uvjeriti se da vam u većini slučajeva neugodnost zapravo ide naruku. Čak i ako ne bude tako, možete biti uvjereni da ćete, zahvaljujući svom pozitivnom stavu, osjetiti da ste na povoljnom kraku gdje ste izbjegli neke druge neugodnosti.

Koordinacija je najučinkovitiji način kretanja prostranstvom varijanti. Ako svaki događaj dočekate kao pozitivan, uvijek ćete dospjeti na povoljan krak te sve češće nailaziti na val uspjeha. Djelujete namjerno i svjesno, a ne lebdite u oblacima. Na taj način balansirate na valu uspjeha.

Međutim, ako se čovjek nađe u nevolji ili padne u depresiju, nije mu do transurfinga. Nerijetko mi dolaze pisma s molbom za pomoć kad je loše. Pogledajmo dva najkarakterističnija slučaja.

- *Kad bliska osoba umire ili je bolesna, vjerojatno to možemo zaustaviti, u to sam sigurna, no kako to ispravno učiniti? U velikoj sam nevolji jer je moja mama paralizirana. Trenutačno ne mogu umanjiti značenje toga. Danonoćno sam u bolnici i medicinskom osoblju se to ne sviđa. Pokušavam vrtjeti slajdove u kojima skupa s majkom šćem Petrogradom u ljeto 2005. godine.*

Neću vam izražavati svoje suosjećanje i tješiti vas budući da znam da vam to ne treba, niti će vam pomoći. Zato ću odmah prijeći na stvar. Vaše je pitanje: "Kad bliska osoba umire ili je bolesna, vjerojatno to možemo zaustaviti, no kako to ispravno učiniti?"

Treba učiniti potpuno suprotno od onoga što vi radite. Kao prvo, vi svom snagom patite i samim tim otežavate majčino stanje. Vama se, baš kao i svim ostalim "normalnim" ljudima, može činiti da je normalno tugovati zbog nevolje koja se događa bliskoj osobi. No tom patnjom na najučinkovitiji način programirate pogoršanje situacije.

Kao drugo, vi kao "normalan" transurfer nastojite ponovno svom snagom "vrtjeti slajdove" i samim tim pozivate na djelovanje sile ravnoteže koje će također sve samo pogoršati.

Što treba učiniti? Prestati patiti, prestati nastojati nešto promijeniti i zatim olabaviti situaciju sve dok se ne uspijete smiriti. Kad se manje-više smirite, uzmite kao svakodnevno pravilo pola sata na dan vrtjeti slajd o tome kako je vaša majka svaki dan sve zdravija. Ako se time budete bavili sustavno i spokojno, ne iscrpljujući se patnjom, stvarno će doći do poboljšanja.

- *Izgubila sam osjećaj cjelovitosti i unutarnje radosti. Pokušavam ga se prisjetiti, osjetiti ga, no ništa se ne događa. U glavi je mnogo misli koje se isprepliću, a niti jedne oblikovane ideje. Ne paničarim, ali mi se takvo stanje nimalo ne sviđa. Što mogu poduzeti u ovakvoj situaciji? Znam što želim: samouvjerenost, duševnu ugodu i radost.*

Trebate *ispraviti stvarnost* - izvesti sloj svog svijeta iz mutnog oblaka u čisti predio prostranstva varijanti. Kako to učiniti?

Postoji jedan recept, jednostavan kao i sve što je genijalno. Kako se umiruje uplakano dijete? Nagovaranje neće pomoći. Treba se malo provozati s njim, pokazati mu da brinete, sudjelujete, dati mu svoju pažnju. Kad vam je loše, to dijete u vama plače. Pobrinete se za njega. Bez obzira na to što mnogi od nas djeluju ozbiljno, čvrsto, kruto i slično, svi mi u biti ostajemo djeca.

"Provozajte se na vrtuljku", što znači da se bavite onime što vam se najviše sviđa. Za ispravljanje stvarnosti uzmite poseban time-out tijekom kojeg će te se jednostavno odmarati, ne razmišljajući o problemima. Recite si: "*Danas sa svojim svijetom idem u šetnju!*" Utrošeno vrijeme je vrijedno toga jer će se sloj obvezno očistiti - o njemu puno toga ovisi. Kupite omiljenu poslasticu: "Probaj, moj mili, oporavi se." Posvetite sebi i svojem zadovoljstvu cijeli dan. Njeguajte se, brižno se spremite u krevet: "Spavaj, milo moje, tvoj će se svijet za sve pobrinuti."

Sljedećeg dana, ako ne budete lijeni poštovati načelo koordinacije namjere, osjetit ćete kako stvarnost oko vas počinje poprimati sve toplije, ugodnije nijanse - sloj izlazi iz mutnog predjela.

Šutnja vječnosti

- *U mom je životu bilo epizoda koje se nimalo ne podudaraju s idejama transurfinga. U našoj je obitelji troje djece i u skladu s tim puno rublja za pranje. Posjedovala sam poluautomatski stroj za pranje rublja. Zatim su se u prodaji pojavili automatski strojevi za pranje rublja, no ja sam se samo čudila ljudima koji su na njih trošili tako velik novac. Kao prvo, moj je stroj ionako normalno prao, istina, u njega je trebalo nalijevati vodu pri svakoj operaciji. Više se puta dogodilo da voda prijeđe rub kad bih se makla iz kuhinje i ostavila crijevo bez nadzora. Pritom sam bila potpuno uvjerena da nikad neću imati novca za bolji stroj! Strojevi za pranje rublja tada su stajali od sedam do deset tisuća rubalja, a mi smo uspjeli uštedjeti samo tri tisuće, a i taj je novac bio namijenjen za druge potrebe. I onda se moj stroj pokvario, a muž ga nije uspio popraviti. Jednom sam svojim rukama prala posteljinu za sve, drugi put sam bila preumorna i odlučili smo da moramo nabaviti nov stroj. U trgovini koja se nalazi u tvornici u kojoj radimo, dali su nam stroj za naših ušteđenih tri tisuće rubalja i odbili su od moje i muževe plaće u različitim mjesecima po dvije tisuće rubalja. Kad sam dobila svoj automatski stroj, perući u njemu rublje shvatila sam kakvo je to olakšanje i komfor. Nisam vizualizirala nikakav slajd, nisam imala novaca, sve sam činila suprotno onome što čitam u vašim knjigama, no svoj cilj sam svejedno postigla. Kako to objasniti?*

Vaša priča nije proturječna transurfingu, već njegova potvrda. Ovaj primjer ilustrira kako razum razmišljajući o sredstvima postizanja cilja, odbija taj cilj: "Nemamo dovoljno novaca. Snaći ćeš se." Pa zar niste u duši željeli imati dobar stroj? Iako se razum nije obazirao na naredbe duše, ona je svejedno pobijedila i uzela svoju igračku. I za to nije bilo obvezno baviti se vizualizacijom. Zar mislite da za ispunjenje želja stalno treba izvoditi nekakve manipulacije ili rituale? Dovoljno je suglasje duše i razuma. Problem je samo u tome da razum ili ne vjeruje u ostvarivost cilja, ili slaže i odlaže upravo svoj plan za njegovo postizanje, naivno se smatrajući sveznalicom. Posljedica toga je da čovjek onemogućuje ostvarenje svoga cilja.

Kad ne biste zbrajali novac, nego uvjerali svoj razum da se usuglasi s dušom, sve bi prošlo puno jeftinije. Na koji način? To nikome nije poznato, ni vama ni meni. I apsolutno je nevažno. Ako se razum *slaže* da *ima* igračku koju traži duša i ako prestaje misliti o sredstvima, igračka se pojavljuje. U slučaju da ne uspijete postići takvu suglasnost, treba primjenjivati tehniku slajdova, to jest osvojiti tvrđavu opsadom.

Kao što vidite, neprestano moram ponavljati jednu te istu misao, iako je o tome već pisano u knjizi i više je puta spomenuto u dopisivanju preko Interneta. Tajna magije ovdje je vrlo jednostavna - leži na površini i ne skriva se ispod paravana nekakvih čarobnih rituala. No čovjek sa svojim uobičajenim pogledom na svijet nikako ne može razumjeti tu jednostavnu istinu i zato se događa da se želje ne ispunjavaju, a snovi ne ostvaruju.

- *Usredotočenje pozornosti materijalizira potencijalne mogućnosti kojih je u prostranstvu varijanti beskonačno mnogo. Predlažete da se klizi po linijama života "horizontalno". Postoji li mogućnost "vertikalnog" klizanja, to jest u prošlost ili budućnost?*

Ako se put koji materijalna realizacija prođe u prostranstvu varijanti, promatra kao okretanje filmske vrpce, ne možete se vratiti na one kadrove koji su već "prošli", budući da bi se time poremetile uzročno-posljedične veze. No dospjeti u prošlost na drugoj filmskoj vrpici koja još nije prošla, teoretski je moguće. Ne znam kako se to radi u praksi. Što se tiče budućnosti, možete realizirati određenu njezinu varijantu pomoću vizualizacije. Ne vidim smisao fantaziranja o ostalim putovanjima kroz vrijeme.

- *Je li moguće na neki način vizualno kontrolirati djeluje li namjera ili ne? Ili je to moguće raditi samo pomoću transakcije?*

Transakcija omogućuje da se vidi sama činjenica premještanja u prostranstvu varijanti kad se mijenjaju nijanse dekoracije i time svjedoče da kretanje ipak postoji. Taj se fenomen detaljno razjašnjava u knjigama o transurfingu. U knjizi *Jabuke padaju u nebo* opisana je još jedna vrlo zanimljiva pojava. Ako se vizualizacija ciljnog slajda provodi dovoljno intenzivnu, individualni sloj svijeta prolazi kroz takozvane *tranzitne zone* prostranstva varijanti i tada u stvarnosti nastaju mjestimična odstupanja - događa se nešto neuobičajeno. Snažan impuls energije misli ima osjetan utjecaj na stvarnost, zbog čegase po njoj, kao po vodi, "stvaraju krugovi", na primjer, odjednom nahrupi neobično puno ljudi čudnog izgleda. Upravo takve efekte možemo promatrati čisto vizualno.

Međutim, u konačnici je uvijek važnije vidjeti rezultat, a ne proces. No budući da ogledalo svijeta reagira s odgodom, "razvijanje slike" je nemoguće promatrati svojim očima. Samo se u snu događaji razvijaju strelovito brzo, plastično prateći tijek misli spavača, njegove strahove i očekivanja. Za razliku od snova, stvarnost je inertna poput smole. Možemo reći da je java taj isti san, ali samo 50 posto tog sna. Zašto?

Stvarnost, točnije, ono što mi pod njom podrazumijevamo, dualne je prirode. U našem svijetu sve prvobitno, to jest što nije proizvedeno, objekti i svojstva, ima dvije suprotne strane: pozitivnu i negativnu, crnu i bijelu, fizičku i metafizičku. U najopćenitijem smislu, materijalni svijet predstavlja jednu polovicu dualne stvarnosti, a drugu predstavlja prostranstvo varijanti koje se nalazi izvan granica percepcije.

Ta druga strana dualnog ogledala sadrži cijelu vječnost - u njoj je sve čega nema u materijalnom svijetu, ali bi moglo biti. Naše su predodžbe o beskonačnosti prostranstva i vremena ograničene samo vidljivim segmentom putanje po kojoj se kreće materijalna realizacija u prostranstvu potencijalnih varijanti. S te strane dvostrukog ogledala čovjekov život protječe u snovima u njima ništa nije nemoguće. Na toj se strani ogledala nalazi nešto što se obično smatra "pravom" stvarnošću. No za čovjeka je, s gledišta njegove sposobnosti da utječe na događaje, bilo ovdje, bilo ondje, sve to san. Razlika između metastvarnosti i fizičke stvarnosti samo je u inertnosti ove posljednje. Za realizaciju virtualne mogućnosti potrebno je vrijeme tijekom kojeg vječnost čuva šutnju - čini se da se *ništa ne događa*. Zbog toga čovjek, koji je navikao promatrati trenutačnu reakciju na svoje djelovanje, zaključuje da se *ništa neće dogoditi*. Kao posljedica toga san se nastavlja u javi, a kad se probudi iz sna, čovjek ostaje pod utjecajem okolnosti.

Kako se probuditi u snu na javi? Za to, baš kao i u snu, trebate osvijestiti vlastitu sposobnost upravljanja tijekom sna. Što znači *osvijestiti*? Samo objasniti svom razumu da je to moguće. Morate se pomiriti s tim da ne možete iz prve ruke vidjeti kako namjera djeluje. Rezultat će se vidjeti kasnije, ali samo ako pristanete djelovati naslijepo. Potrebno je uračunati inertnost materijalne stvarnosti i s nepokolebljivom ustrajnošću usmjeriti pozornost u jednom smjeru dovoljno dugo. Kolumbo ne bi stigao u Ameriku da nije izdržao iskušenje šutnje.

Svi smo navikli da na fizičku realnost možemo utjecati samo neposredno, unutar njom namjerom, djelujući u okviru svojih ograničenih sposobnosti. No ako znamo kako djeluje

dvostrano ogledalo, možemo postupiti drugačije pomoću izvanjske namjere nematerijalnu realnost možemo prenijeti u materijalni oblik. Drugim riječima, možemo stvoriti ono čega u stvarnosti još nema tako što ćemo usmjerenom energijom misli realizirati odgovarajući sektor prostranstva varijanti.

Za materijaliziranje onoga što zamislimo potrebno je određeno vrijeme i svrsishodna koncentracija pozornosti. Želje se ne ispunjavaju, a snovi ne ostvaruju - u stvarnost se utjelovljuje samo misaona slika stvorena u jedinstvu duše i razuma ili nepokolebljiva namjera. Ako duša stremi prema cilju, ali razum sumnja u njegovu ostvarivost ili razmišlja o sredstvima njegova postizanja, slika se razdvaja i zbog toga se odraz u ogledalu nikako ne može oblikovati. Analogno, ako je "zdrav razum" donio nekakvu odluku proračunalo i argumentirano, kako mu se čini, dok duša osjeća nemir i težinu, slika ponovno neće biti jasna.

Da biste dušu i razum usmjerili u jedinstvo, trebate potražiti SVOJ cilj - put na kojemu neće nastajati proturječja između naredbi srca i realija života. U pravilu, kad čovjek ne prati *svoj put*, proturječje nastaje u nesuglasju želje i mogućnosti njezina ostvarivanja. Teško je naći upravo svoj put, međutim, to ne znači da čovjek ne može uspjeti na putu koji je odabrao. U tom je slučaju za ostvarenje želje potrebna nepokolebljiva namjera, baš kao i sustavan rad sa slajdom cilja. Treba samo shvatiti da namjera nije naprezanje svih snaga, već *koncentracija pozornosti*.

Materijalizacija sektora prostranstva varijanti događa se samo pod uvjetom da se dovoljno dugo djeluje fokusiranom energijom misli. Kad bi se svaka ideja koja nam padne na pamet trenutačno realizirala, u našem bi svijetu vladao potpuni kaos. Ako želite u ogledalu vidjeti sliku svojih misli, kontrolirajte usmjerenost svoje pozornosti, djelujte s nepokolebljivom ustrajnošću, jednostavno radite sa slajdom *redovito*, i to je sve što trebate činiti.

U početku ćete se trebati pomiriti s činjenicom da se u stvarnosti ništa ne mijenja, no to ne znači da se ništa ne događa. Ne zaboravite da dvostrano ogledalo ima usporenu reakciju. Malo-pomalo u odrazu će se početi pojavljivati ono što odgovara vašoj namjeri. Ponavljam, glavno je *djelovati s nepokolebljivom ustrajnošću, poštujući načelo koordinacije*. Znajte: ako svijetu proglasite svoju nepokolebljivu namjeru, prije ili kasnije, otvaraju se vrata - stjecaj okolnosti koji omogućuje da se ostvari ono što ste zamislili. Razum na početku ne naslućuje postojanje takvih vrata, no kad se ona otvore, uvjerit će se: što se prije činilo neostvarivim, potpuno je realno.

Opazanjem svih novih manifestacija djelovanja namjere, razum će postupno steći sigurnost u uspjeh i tako će se ukloniti nesuglasje između želje i mogućnosti. Slika će se fokusirati i u ogledalu stvarnosti početak će se očitovati vidljiv obris željenog cilja. Vjera po kojoj "neka vam bude" nije obvezna; potreban je konkretan sustavni rad. Ma što se događalo oko vas - neka se i čini da sve ide kvragu - vaša pozornost mora biti usmjerena na konačan cilj. Kad zapazite realno poboljšanje, pojavit će se i vjera. No do tada treba jedno vrijeme hodati "zavezanih očiju". Kao u onoj priči; ako se osvrneš..., no pretpostavimo da se nećeš skameniti, ali ništa nećeš postići - to je zaista točno. Tko može izdržati tu *šutnju vječnosti* kad se ništa ne događa i cilj se nikako ne nazire iza horizonta, taj će stići do svoje Amerike.

Pod utjecajem snova

- *Pišete da je čovjekova sudbina jedna, a varijanti mnoštvo. Što je onda sudbina ako postoji puno varijanti? Ako su varijante tek različite dekoracije jednih te istih događaja, kakve su to varijante? To je samo drugačija "ljuska" ili što drugo (ne znam koju riječ odabrati)? Osnovni scenarij svejedno ostaje nepromijenjen. Na primjer, ako je čovjekova sudbina da cijeli život provede sam, kakve uopće varijante postoje?*

Što se tiče pitanja sudbine, mišljenja se razlikuju. Jedni smatraju da se sudbina nalazi u rukama njezina vlasnika. Drugi vjeruju da je predodređena. Treći idu još dalje gledajući na sudbinu kao na usud ili kob poslanu čovjeku odozgo, uvjetovanu njegovim djelima iz prošlih života. Koje je od ovih gledišta najbliže istini?

Sve su ove pozicije ispravne i čak ravnopravne! Zar može biti drugačije u svijetu koji predstavlja ogledalo? Svatko pred ogledalom dobiva potvrdu slike svojih misli. Nema smisla pitati ogledalo je li mi suđeno u odrazu vidjeti svoje lice tužno ili veselo. S jedne se strane u njemu odražava ono što jest, a s druge kakvim se želim vidjeti, tako će i biti. Zbog toga je pitanje o sudbini stvar izbora: izabrati sudbinu kao predodređenu ili preferirati da ovisi o našoj slobodnoj volji. Sve ovisi o vašem uvjerenju - što odaberete, to ćete i imati.

Ako čovjek vjeruje da je sudbina predodređena i da od nje ne možeš pobjeći, stvarno će se ostvariti neki unaprijed predodređen scenarij. U prostranstvu varijanti, bez sumnje, postoji zasebna struja niz koju će se kretali brodić života ako ga se prepusti valovima na volju. "Osuđeni" se koprca u svom infantilizmu, s dubokim poštovanjem diže pogled prema nebesima koja ga poput šiškarki udaraju "sudbinskim udarcima": "O snago providjenja! O ruko sudbine!" Zapravo uopće nije suđeno, ni na čelu zapisano da se ti, tupoglavče, nalaziš pod utjecajem nesvjesnog i vrlo ograničenog sna na koji si sam sebe osudio.

Takvo besmisleno neznanje može uništiti život pojedinaca, ali i cijele civilizacije. Mislite da pretjerujem? Ni najmanje ako se sjetimo kako je propalo moćno carstvo Inka koje se stupnjem svojeg razvoja može usporediti s rimskim. Kad su se španjolski ratnici, (samo!) sto sedamdeset ljudi, iskricali na obalu, dočekala ih je vojska od 40 000 Inka. Ugledavši pred sobom tako velike snage, konkvistadori su zanijemjeli od užasa toliko da su mnogi među njima doslovno smočili hlače. No kasnije se dogodilo nešto neshvatljivo.

Španjolci su iz očaja jurnuli na strašne indijanske ratnike, a oni se čak nisu odvažili podići oružje u svoju zaštitu. Tog dana, nakon što su ubojice počele uživati, raskomadali su sedam tisuća ljudi. Španjalcima je bilo dopušteno da slobodno prodru duboko u teritorij i rade sve što mogu samo okrutnost i pohlepa. Za petnaest godina od sedam milijuna Inka pet ih je stradalo. Sva umjetnička djela od zlata "civilizirani" su barbari rastopili u poluge. Kultura koja se razvijala tisućljećima bila je u potpunosti uništena.

Kako je to moguće? Zašto je visokorazvijen narod dopustio da ga istrijebi šačica pohlepnih vandala? Zato što je "previše znao". Ozbiljna znanja o astronomiji Inke su okrenule, točnije rečeno, "izobličile" u astrologiju. Prema predviđanjima svećenika, morao je nastupiti dan kad će neki stranci carstvo Inka privesti kraju. I taj dan je stigao. No "obrazovane su neznalice" bile toliko uvjerenе u svoje znanje da nisu ni pomišljale na suprotstavljanje, već su se pomirile s neizbježnim. Jedan od najmoćnijih naroda u Americi s lakoćom je mogao potući sve ove precijenjene razbojнике. Osvajači nisu imali mogućnosti odmah poraziti premoćnu vojsku na moru. Inke je uništila njihova vjera u neizbježnost budućnosti. *Vjera, kakva god bila, nikad nije obmana - ona je izbor koji se ostvaruje.* Mogli su odabrati slobodnu sudbinu, međutim odabrali su predodređenu. Šteta, zar ne?

Čovjek samo treba uzeti sudbinu u svoje ruke i okolnosti će odmah izgubiti svojstvo fatalne neizbježnosti. Brodić je moguće usmjeriti na bilo koju suprotnu stranu od sudbine koja kao da je unaprijed određena. Sve je vrlo jednostavno. Život je poput rijeke. Ako veslate sami, možete sami odabrati smjer, a ako se samo prepuštate toku, prisiljeni ste ploviti u smjeru bujice u kojoj ste se našli. Na primjer, ako želite karmu, imat ćete karmu. Razmišljajući o tome da vaša sudbina ovisi o nekim nemilosrdnim okolnostima ili pogreškama iz prošlih života, ostvarujete odgovarajuću varijantu. Volja je vaša jer ste vi dijete Boga. A ako želite biti Gospodar svoje sudbine, i to ovisi o vama. Dvostrano će se ogledalo sa svime složiti. Pitanje je samo znate li se njime koristiti.

- *Sugerirajte mi kako da postupim. Ne mogu odrediti svoj cilj.*

Razum je taj koji u konačnici određuje cilj. Razum na sebi svojstven način pokušava pronaći cilj logičnim putem. To je pogrešno. Nije njegov zadatak tražiti cilj, nego ga na vrijeme *prepoznati*. Duša ga sama pronalazi i to ćete osjetiti, no potrebno joj je pružiti mogućnost izbora. Treba proširiti svoj vidokrug: otići kamo još niste išli, pogledati ono što niste vidjeli, prihvatiti novu informaciju, općenito, iščupati se iz kruga svakodnevice. A dalje pozornije oslušivati glas srca. Kad se susretnete s određenom informacijom, osjetite da je duša usplamtjela, a razum zadovoljno razmišlja o tome, možemo pretpostaviti da ste našli to *nešto*.

- *Progoni me scenarij koji se ponavlja. Kad počnem komunicirati s muškarcem, u početku osjetim "malu emocionalnu iskricu", no zatim je nestane, a i dalje se želim s njim družiti. U tom se trenutku muškarac zaljubi u mene, no ja sam već odlučila doživljavati ga samo kao prijatelja. Imam već puno prijatelja, no slična situacija počinje me plašiti. Možda sa mnom nešto nije u redu jer maštam o dugotrajnim romantičnim odnosima i o braku. Teško mi je prihvatili muškarca kao partnera ako ne zadovoljava moje potrebe: cijenim odgovornost, velikodušnost, optimizam, originalnost. No iz nekog razloga nailazim na muškarce koji počinju izražavati svoju lijenost, a ja bih, naprotiv, željela da muž i ja budemo par koji se družiti sa svima, u svemu sudjeluje... Muškarci su često nedovoljno plaćeni na poslu, dovoljno im je ono što imaju, a mene to ljuti. Često se osjećam kao da sam im sestra, prijateljica, ali ne i voljena žena. Gdje pronaći čovjeka koji će mi se zaista svidjeti?*

Ako čovjek ima snažnu osobnost, kao u vašem slučaju, za njega se "lijepe" ljudi suprotnih osobina. Što ne voliš, to dobivaš. To se događa iz dva razloga.

Prvi je razlog rad sila ravnoteže. Ako procjenjujete ljude uspoređujući ih sa sobom, dolazi do polarizacije zbog koje privlačite osobe suprotnih osobina, kao magnet željeznu piljevinu. Dok živite neovisno o ljudima oko sebe: "Takva sam i to je sve" - energetska slika se ne iskrivljuje. No čim se počnete uspoređivati s drugima: "Evo kakva sam ja, a kakvi su oni" - odmah nastaje nejednakost koju stvara vjetar sila ravnoteže.

Kao drugi uzrok može poslužiti fiksacija pozornosti na osobine koje mrzite. Sve je vrlo jednostavno. Stojite pred ogledalom u kojemu se odražava ono na što je usredotočena vaša pozornost. Primijetite kako pri traženju svog partnera obično razmišljate ili o onome što *ne želite*, ili o onome što *želite*.

Ako većinom obraćate pozornost na partnerove nedostatke koje nikako ne prihvaćate, ogledalo vam takve partnere još više podmeće. Čudeći se zašto vas oblijeću upravo takvi ljudi vi se ljutite, što znači da se vaše misli usredotočuju na ono što ne želite. Ogledalu je svejedno kakve osjećaje izražavate dok mislite na nešto, ono samo odražava sadržaj vaših misli, ništa više ni manje.

Da biste ispravili situaciju, prvo je potrebno ispuniti pravilo transurfinga: "Dopustite sebi da budete ono što jeste, a drugima da budu ono što jesu", a drugo, trebate svjesno preusmjeriti svoju pozornost na osobine drugih ljudi koje vam se sviđaju. Usredotočite se na ono što želite dobiti. *Ogledalo svijeta odražava upravo onu sliku na koju je fokusirana vaša pozornost.* Naviknite se promatrati, pronalaziti, tražiti u ljudima ono što vam treba i vidjet ćete kako će se brzo početi mijenjati svijet oko vas.

- *U mene se zaljubio moj prijatelj. Jako se bojim uništiti naše prijateljstvo, a to se može dogoditi i u slučaju mog pristanka, baš kao i u slučaju odbijanja. Istodobno, još nisam spremna za brak. Situacija je vrlo proturječna.*

Ovdje se radi o istoj situaciji. Dobivate ono što ne želite. Zašto? Zato što si se usredotočili na ono što ne volite i čega se pokušavate osloboditi. Bojite se uništiti prijateljstvo, ne želite ni ljubav, niti se spremate za brak - eto čime su okupirane vaše misli. Opet moram ponoviti: *ogledalo svijeta odražava upravo onu sliku na koju je usredotočena vaša pozornost.*

Ako održavate svjesnost, možete primijetiti da u početku sve ide dobro, ali u određenom trenutku dogodi se nešto što vam se ne sviđa. Od tog trena vaša se pozornost prebacuje na neugodnu okolnost upravo zato što vas to uznemiruje, brine, ljuti, zaokuplja. Čim dođe do preuzimanja pozornosti, tonete u san. Obuzima vas san vukući vas za nit vašeg nezadovoljstva. Vaše su misli fiksirane u određenom smjeru i u tom se istom smjeru počinju razvijati događaji. To je najprirodniji san na javi, budući da se on "događa" neovisno o vašoj volji. Volju pokušavate usmjeriti tako da utječete na ono što se događa, umjesto da uzmete pod kontrolu usmjerenost svoje pozornosti. Kad pustite misli da same teku, upadate u zatvoren krug: *ne želite ono što dobivate, već dobivate ono što ne želite.*

Da biste izašli iz takve situacije, morate se probuditi u snu: *prenuti se, osvijestiti na što se usredotočila vaša pozornost i prebaciti je na ono što biste željeli imati*. Ako vam pođe za rukom makar određeno vrijeme držati tijekom misli u potrebnom smjeru, krug će se prekinuti i vi ćete se osloboditi sna koji vas je obuzeo - *stvarnost će se promijeniti*.

Koordinacija optimizma

- *Primjenjujem u praksi ono što je navedeno u knjigama o transurfingu. Djeluje! Klatna mi priređuju različite podvale, no ja se prema njihovim provokacijama odnosim s osmijehom Buddhe - bez reakcije. Mogu li klatna pooštriti svoje reakcije kako bi izbacila čovjeka iz ravnoteže, kad već mala podmetanja ne djeluju?*

Stvar nije u veličini problema - klatna nemaju svjesnu namjeru i ne mogu ništa "izmišljati" ili planirati kako bi jače naštetila - to im uspijeva prirodno, kao što uspijeva bilo kakvim parazitima. Kad se čovjek počne toliko baviti transurfingom, njegov se svijet mijenja što je praćeno intenziviranjem zastarjelih problema. Na kraju krajeva sve će se srediti. Potrebno je dovoljno dugo vremena (barem mjesec dana) prakticirati načelo koordinacije namjere da bi sve prešlo u naviku i tada će se sloj svijeta postupno ispraviti.

- *Teška je ova metoda, teška, ali učinkovita...*

Eh, teška je naša sudbina! Poimanje transurfinga kao "teške metode" treba izmijeniti. Kao prvo, prestanite ga nazivati metodom, neka to za vas bude način razmišljanja, života. Kao drugo, svojom voljom Gospodara uredite da vam sve lako polazi za rukom. Jednostavno živite s lakoćom i to je sve.

Vjerojatno ćete odgovoriti da je lako reći: živite s lakoćom! Slažem se da ovdje, osim stereotipne i dosadne istine, mora postojati konkretno objašnjenje i upute za korištenje. Općenito, posvuda nas okružuju najrazličitiji neosporni postulati koji su zbog čestog korištenja toliko ispolirani da su već izgubili smisao. Stereotipne istine slične su starogrčkim stupovima - besprijekorni su, ali beskorisni.

Mene, na primjer, uvijek zbunjuje aforizam Kozme Prutkova: "Ako želiš biti sretan, budi." Zar ova tvrdnja ne nalikuje na masku čija je jedna polovica bijela, a druga crna? Čini se da je sve točno, ništa se ne može primijetiti. No koja korist od toga? Kako se mogu natjerati da budem optimist po definiciji, ako mi je loše?

A ipak postoji konkretan način da se oživi ova okamenjena istina - *načelo koordinacije namjere*. Ne treba nastojati biti optimist - treba promijeniti odnos prema stvarima. Osim toga, vi i vaš odnos niste jedno te isto tako nema potrebe da se mijenjate. Negativna reakcija na neugodnu okolnost nije ništa drugo nego refleks - stečena navika - možda jedna od najštetnijih koje imate.

Refleksni negativizam je način na koji živi školjka, nesvjestan san na čiji tijekom niste u stanju utjecati. Vaš je razum navikao bez razmišljanja pokvariti raspoloženje zbog bilo kakve neugodne okolnosti, zbog čega se linija života svaki put premješta na negativan krak na kojem stvari postaju još gore. Eto, po takvom vas se lancu negativnih krakova i prenosi u mračne predjele.

Da biste preuzeli kontrolu nad događajima, trebate svjesno upravljati svojim ponašanjem. Ne trebate si tupo ponavljati da je sve u redu kad je stvarno sve loše. Riječ je o tome da se probudite, to jest sagledate situaciju i svoj odnos prema njoj. Postoji izreka: "Ako pogledaš - ne isplati se živjeti, ako razmisliš - onda se isplati." Kad naiđete na nekakvu negativnu okolnost, trebate se zaustaviti na raskrižju, osvijestiti se i razmisliti.

Je li to loše? Da, to je vrlo ružno. No ako počnem smatrati daje to loše, što slijedi nakon toga? Bit će još gore. Treba li mi to? Ne. U tom slučaju svojom voljom Gospodara određenu okolnost proglašavam povoljnom. Postoji li tu mrvica pozitivnog? Vjerojatno. A ako čak i ne

postoji, fućka mi se, bitno je da djelujem svjesno i ne dopuštam da me se odvuče na negativan krak.

Eto tako. Možete uzeti list papira, izložiti bit neugodne situacije i preko toga punim zamahom ispisati vizu: "Odobreno". Niste optimist, svjesni ste da ste naišli na negativnu okolnost, no također je svjesno proglašavate pozitivnom i od tog se trenutka prema njoj odnosite u skladu s time. Sada ste ono što se događa stvarno uzeli pod svoju kontrolu. Ne ovisite o okolnostima, već se one oblikuju prema vašoj volji. Radi se o tome da svjesno kontrolirate svoj odnos, a na taj način upravljate stvarnošću. Probudili ste se u snu.

- *Ako sam dobro shvatio, čini se da loših životnih situacija nema - samo ih treba pustiti da postoje. A sada ću pretjerano generalizirati. Na taj način ispada da ako živimo u baraci i hranimo se ostacima, moramo si stalno sugerirati da je sve ispravno, sve ide kako treba zato što smo tako odlučili, i ne pokušavati nešto promijeniti? Samo dopustiti takvoj situaciji da postoji i umiriti se u naručju svijeta? Ili ipak (ako je stupanj potrebe viši) izaći iz rupe, penjati se prema vrhu bez obzira na sve?*

Ne vidim ovdje nikakvo proturječje. Ako ste pažljivo čitali knjigu, načelo koordinacije namjere poziva da se pozitivno odnosite prema zasebnom događaju koji se čini negativnim. Pomiriti se s načinom života koji vam ne odgovara upravo i znači sjediti u blatu ili plivati po želji valova, što uopće nije isto kao i svjesno kretanje po tijeku. Ovdje vi ne generalizirate pretjerano, već izvlačite misao iz konteksta.

- *Volio bih da mi se nešto razjasni: pretpostavimo da se nalazim u teškoj životnoj situaciji, želim je poboljšati i istodobno se prema njoj trebam odnositi pozitivno. Čemu težiti ako mi je i ovako dobro?*

Ne možete se natjerati da budete zadovoljni onime što ne odgovara vašoj duši. Možete se pretvarati, no nećete ništa postići. A i zašto biste se pretvarali? Stvar je u nečemu sasvim drugome. Postoje dvije stvarnosti: zbilja kojom niste zadovoljni i potencijalna mogućnost u prostranstvu varijanti koja nije realizirana, ali je u načelu ostvariva. U životu ćete dobiti ono na što je usmjerena vaša pozornost.

Ako ste zadovoljni svojim položajem, tako će sve i ostati - živjet ćete u toj stvarnosti. I ako ste nezadovoljni, opet će biti isto. Nevažno je sviđa li se to vama ili ne, jednostavno ako o tome mislite, to će biti uz vas. Dobivate onu stvarnost na koju su usredotočene vaše misli. Nalazite se u jednom te istom snu sve dok ste na njega usredotočeni.

Da biste se izvukli iz te stvarnosti, pozornost treba preusmjeriti na onu stvarnost koju biste željeli imati. Ne nagovarajte se zavoljeti sadašnjost, nego svjesno preselite svoj pogled na budućnost. Misli treba stalno iznova vraćati na željeni cilj. Razum s vremena na vrijeme treba sa svih strana podešavati situacije u kojima je cilj već postignut. Cilj se postojano mora nalaziti u kontekstu trenutačne stvarnosti, biti podloga. Gdje god se nalazili, što god se događalo, ne smije se zaboravljati na cilj, već ga stalno treba oživljavati u sjećanju,

Ako uspijete na taj način zadržavati pozornost usredotočenu na stvarnost cilja, trenutačna će se stvarnost doslovno pred vašim očima početi mijenjati. Osjetit ćete to. Prethodna se stvarnost više neće činiti tako mračnom. Opažajte sve najmanje promjene i nastavljajte misli usmjeravati k cilju. Oko vas će se početi događati neshvatljive stvari - vidjet ćete kako se stvarnost polako, ali stalno mijenja u skladu sa slikom koju držite u svojim mislima.

- *Ispada da se prema svim neugodnostima i "ugodnostima" treba odnositi pozitivno i optimistično. No, na to se ionako u svom životu oslanjaju optimisti: sve što mi se događa dobro je, čak ako me pregazi auto ili na poslu dobijem otkaz.*

Optimizam je karakterna osobina, sklonost radosnom pogledu na svijet. Međutim, da ste i triput optimist, nećete uspjeti u svim okolnostima sačuvati vedrinu duha ako je s vašom psihom sve u redu. Optimist se jednostavno nada da će sve *biti dobro*, ali ne čini to svjesno, zato što je

takva njegova priroda. A što ako sam pesimist? Zar me se može uvjeriti u to trivijalno "sve će biti dobro"? Meni to nije dovoljno. Zašto će biti dobro?

I tako sam ja pesimist. I to mi je štetilo u životu sve dok nisam svjesno počeo upravljati svojim odnosom prema stvarnosti. Ako se dogodi neka neugodnost, svjesno je preokrećem i proglašavam "ugodnom". I to djeluje sto posto - sve se u konačnici uspješno posloži. Upravljam stvarnošću, a ne ona mnome. Mislite da sam se promijenio? Ni slučajno - *izmijenio sam svoj odnos* i pritom ostao isti onaj pesimist.

Cijepljenje protiv praznovjerja

- *Budući da sam skeptik po prirodi, ono što se napisali provjeravam u praksi s divljenjem priznajem da gotovo sve djeluje ("gotovo" zato što još nisam sve stigao iskušati). Već sam se pomirio s tim da ne mogu objasniti KAKO to funkcionira, no to je nebitno, bitno je da donosi rezultate. A sada bit mog pitanja. Kod mene obično sve ide onako kako hoću (ako ne sumnjam) sve dok to ne ispričam (pohvalim se) nekome. Nakon toga stvarnost na neko vrijeme više nije kao prije, istina, sve se ipak ispravi. Konkretno: dok vozim automobil, ne pazim osobito na propisanu brzinu. Prometna policija često se pojavi na cesti, ali... zaustavlja mnoge, samo ne mene. U pravilu ne sumnjam da me neće zaustaviti. Međutim, jednom sam to ispričao drugom čovjeku. Odmah nakon toga dvaput su me zaustavili. Sljedećeg dana ponovno su me zaustavili. Je li to slučajna podudarnost (pohvalio sam se pa su me zaustavili) ili postoji neko objašnjenje u okvirima transurfinga?*

Podudarnost nije slučajna. U trenutku kad se pred nekim hvalite zbog nečeg što ste postigli ili se pripremate to postići u vašoj podsvijesti treperi jedva uhvatljiva sumnja: *neće li to donijeti nesreću*. Takav mali strah postoji uvijek kod svih, čak ako čovjek nije praznovjerman. Društvo stvara stereotipe koji se ne neki način "uvuku" u podsvijest. Izreke poput: "Prvo skoči, a onda reci hop", a također i običaj da se pljune preko lijevog ramena ili pokuca o drvo stvaraju stereotip prema kojem sreću možemo zaplašiti ako naglas izrazimo svoju radost ili zadovoljstvo. Čini se da praznovjerje nema realnu osnovu. No zašto funkcionira? Ako razmislimo, riječi koje izgovorimo naglas nisu ništa drugo doli vibracija zraka. Misli koje su bit tih riječi također nemaju nikakvu snagu budući da većinom proizlaze iz samog razuma.

Snagu ima taj isti letimični strah kada se duša i razum samo dotaknu u jedinstvu: *što ako... to donese nesreću*. Taj je kontakt potpuno dovoljan da bi se pokrenuo mehanizam izvanjske namjere - moćne sile koja može imati značajan utjecaj na stvarnost. Teško se osloboditi podsvjesnih strahova i zato jedino mogu savjetovati da se *nikad unaprijed ne hvalite onime što još niste postigli, kao ni onime što imate, jer to možete izgubiti*.

- *Na posljednjem sam ispitu dobio "četvorku". Pripremao sam se, no zapala me "kao uvijek" loša kartica - taj materijal sam propustio ponoviti dok sam se pripremao za ispit. Odgovorio sam osrednje, ali nastavnik me "izvukao" zahvaljujući dobrom odnosu prema meni i redovitom pohađanju nastave. Od sredine prosinca, ne baš pola sata, ali desetak minuta na dan, radio sam sa slajdom. Zamislija sam kako odlazim s posljednjeg ispita i gledam u indeks prije nego što ga predam u dekanat, a u njemu samo petice. Ispada da sam pogrešno postupio ili nešto propustio?*

Trebate biti svjesni da se stvarnost ne može stopostotno mijenjati samo željom ili snagom misli. To se osobito tiče kratkoročnih ciljeva. Dugoročni ciljevi su realno dohvatljiviji zato što je materijalna realizacija inertna i za ostvarenje želje u stvarnosti potrebno je određeno vrijeme čija je duljina nepoznata. Zamislite da sam vam predao instrument - čekić za zabijanje čavala, a vi tvrdite daje bezvrijedan budući da vas ponekad opali po prstima. Mi se ovdje ne igramo čarobnjaka. Transurfing ionako radi sa zapanjujućom učinkovitošću. Što biste još željeli?

- *Nakon što sam spoznao osnovna načela transurfinga, u prvi sam tren osjetio svoju tragičnu osamljenost. Doslovno nisam imao s kime razgovarati. Shvatio sam koliko su ljudi, s kojima mi je bilo zanimljivo ili barem dobro, duboko zaglibili u kaljužu stereotipa i zabluda. Postalo mi je teško s njima komunicirati, doslovno nismo imali o čemu razgovarati. Zbog toga su se pogoršali i moji odnosi s obitelji. Snaga koju trošim na njihovo prosvjetljenje bila bi dovoljna za izgradnju grada-vrta, kao kod Majakovskog. Našao sam se u situaciji koja podsjeća na stanje čovjeka koji je protjeran na pusti otok: sam sebi gospodin, pametniji od svih, koliko može zapaziti, a smisao... No dobro, ne pametniji, umišljenost je grijeh, ali stvarno je hrpa ljudi koje poznajem pročitala vaše knjige i odbacila ih, osim mene. Što je čovjek više svjestan, snažnije doživljava svoju samoću. Kako je kod vas? Jesu li se promijenili odnosi s drugima, osobito s rođacima i prijateljima?*

Klonite se te uzaludne zamisli da budete uspavane. Možda oni žele spavati. Ljudi iz moje okoline su, na primjer, vrlo daleko od transurfinga. Mnogi čak ni ne naslućuju tko sam. U pravom smislu riječi, zapravo sam nitko. No to me nimalo ne deprimira. I vama također savjetujem da nastavite živjeti običnim životom. Vaša je prednost u tome što ste se probudili u snu na javi i možete upravljati svojom stvarnošću. No ako drugi ne žele ili, točnije, ne vjeruju da je takvo što moguće, uzalud se trudite uvjeriti ih u suprotno.

- *Tko sve vi zapravo? Željeli bismo doznati nešto više o vama.*

Kao što sam spomenuo, imam preko četrdeset godina. Do raspada Saveza bavio sam se istraživanjima na području kvantne fizike, zatim kompjutorskim tehnologijama, a danas knjigama. Živim u Rusiji. Po nacionalnosti sam Rus ili, točnije, četvrtinu sam Estonac. Ostalo nema nikakvo značenje, uostalom, kao i sve navedeno.

- *Naravno, razumijem da to ovisi o razini potrebe i ciljeva, no niste li pokušali eksperimenta radi (ipak biste vi trebali vladati transurfingom bolje od ostalih) izvesti nešto što odskoče od svega? Na primjer, podići zrakoplov s isključenim motorom ili dobiti na lutriji solidnu sumu novca.*

Kad mi se obraćate s ovakvim pitanjem, možda me pogrešno doživljavate kao Mesiju, Proroka ili kakvog Čarobnjaka iz Oza. Razumijem. U iskušenju smo zatražiti: "Pokaži nam čudo, tada ćemo i povjerovati!"

Da sam religiozan propovjednik ili pristaša neke sekte, pitanje bi bilo sasvim opravdano. Kao što je običaj u sličnim krugovima, vođa je obavezan potvrditi svoju izuzetnost i moć tako što izvede neko čudo. I tada će svi reći: "O-o-o!" i slijedit će ga ponizno, prepuni strahopoštovanja i vjere.

Religijama i sektama kao klasičnim klatnima trebaju bespogovorni podređeni pristaše. (Ovdje treba napomenuti da jasno odvajam poimanje Boga od religioznog klatna koje tobože istupa u Njegovo ime. Dodatna objašnjenja pronađite u knjizi *Jabuke padaju u nebo.*) Neophodan uvjet za postojanje klatna je pripadnost istoj vjeri - sveopća privrženost jednoj ideji. A budući da se mora vjerovati, u pravilu, u nešto neopipljivo i nevidljivo, što se ne očituje otvoreno, za učvršćivanje vjere treba pokazati nešto čudesno, neobjašnjivo.

U odnosu na to, transurfing se pojavljuje kao potpuna suprotnost religijama i sektama. To nije skup kanona koji traže da im se klanja i slijedi jednu opću ideju, već drevno Znanje koje je oduvijek postojalo i koje se prenosilo iz naraštaja u naraštaj u različitim interpretacijama. Bit tog Znanja je u tome da svatko ima i treba imati *svoju ideju* i da svatko, ako to zaželi, može stvoriti *svoje čudo*.

Ako transurfing i možemo nazvati klatnom, onda je to vrlo osebujno klatno: umjesto da "sve stjera u zajednički stroj", svakoga poziva da slijedi svoj vlastiti, jedinstveni put. Ovdje je jedini zajednički faktor širenje tog Znanja, ništa više od toga.

Što se tiče magije, ona kao takva ne postoji. Postoji samo konkretan i potpuno objašnjiv rad namjere. Na magiju se obično odnosi ono što ne ulazi u okvire zdravog razuma. Transurfing s magije skida koprenu tajnovitosti i objašnjava na koji način funkcionira. Svatko to može raditi, samo bez jeftinih majstorija. Bavimo se realnim stvarima. Stvarnošću je moguće upravljati, ali je inertna i zato se sve ne događa tako brzo kao u rukama iluzionista.

Iz svega rečenoga zaključujete da odbacujem potrebu da demonstriram čudo koje bi učvrstilo vjeru. Transurfing ne treba vjeru, klanjanje ili rigorozno pridržavanje za neku ideju. Svatko može stvoriti svoje čudo i *provjeriti sam*. Onome tko je probao i vidio svojim očima nisu potrebne druge potvrde. Ako želite, možete to nazivati magijom, ali to je stvarno.

Što se tiče mojih osobnih uspjeha, samo mogu konstatirati da transurfing djeluje besprijekorno. No neću se razmetati svojim osobnim životom budući da nakon toga više neće biti osoban. Široka se popularnost okreće protiv tebe ako padneš u iskušenje i popneš se ne pijedestal pred očima javnosti. Neki narodi, na primjer američki Indijanci, vjeruju da ako je netko nacrtao tvoj portret (fotografirao te), ukrao je dio tvoje duše. Naravno, to je samo praznovjerje, ali jasno je kako je nastalo. Može se rasprostranjivati proizvod osobnog stvaralaštva, ali prodavati sebe - nikada.

Zakovitost kontrasta

- *Kad sam imala šesnaest godina, strašno sam se prepirala sa svima koji su htjeli živjeti u Moskvi. Taj mi se grad nije sviđao, smatrala sam da je građen za turiste, a ne za život. Na kraju živim u njemu. S devetnaest sam se prepirala sa svima koji su tvrdili da su "svi muškarci gadovi", štiteći i braneći svog izabranika. Što se dogodilo na kraju, vjerojatno pogadate i sami. Čim bih pomislila da nešto ne prihvaćam (jednostavno mrzim) - to bi se pojavilo u mom životu. Do dvadeset druge na djecu sam gledala kao na nešto pogrešno, nisam razumjela kako je moguće "željeti ih imati". Na kraju, za godinu sam dana rodila sina i to željenog. Zatim sam počela mrziti muškarce i odlučila da se nikad više neću udati i da više neću rađati. Rezultat toga je da sam s drugim mužem dobila ponovno sina (i prvi i drugi put sam željela djevojčicu).*

Tek sam nakon čitanja vaših knjiga shvatila da se sve događa prema programu "dobivate ono što ne želite". Prije sam samo mislila da nemam sreće, iako sam u svemu bila najbolja. Onda sam pomislila: ako se slajdovi budućnosti koje sam zamislila kao ciljeve ne obistine, možda je onda bolje misliti o tome kao o nečemu što ne volim? Ili će to biti umjetna namjera? Na primjer: ne želim biti jako bogata, imati moćne automobile, velike kuće, da ne spominjem otoke, jahte i slična materijalna pretjerivanja. Ja to stvarno ne želim.

Uzalud se trudite nagovarati sebe da ne želite ono što zapravo strastveno želite ili razmišljati o onome prema čemu ste ravnodušni. Ogledalo svijeta nećete prevariti pretvaranjem - u njemu se odražava ono što zanima dušu i razum. Ako su duša i razum ujedinjeni, jasan odraz brzo se pojavljuje u stvarnosti; kad su u neskladu, slika se razdvaja i zbog toga se ni u stvarnosti ne događa ništa određeno.

Jedinstvo duše i razuma odlikuje se karakterističnim obilježjem - uvijek ga prati *žestok osjećaj*. Katkad to može biti ushićenje, no zbog čovjekove sklonosti negativizmu, najčešće se žestok osjećaj očituje kao nemir, gađenje, uvreda, nezadovoljstvo, ogorčenje, ljutnja. Ogledalu je svejedno kamo je usmjereno ponašanje - na stranu prihvaćanja ili neprihvatanja, ono samo konstatira *sadržaj* misli.

Slavlje i ushićenje obično se ne zadržavaju dugo. Depresija i ogorčenost pak mogu biti stalni pratioci budući da ih uvjetuje stvarnost koja ih okružuje. Kada nešto strastveno ne prihvaćate, duša i razum se s time potpuno slažu. U vašim se mislima oblikuje jasna slika koju dvostrano ogledalo nepristrano premješta u stvarnost. Eto zašto dobivate ono što ne želite.

Ako kažete da ne želite imati jahtu, to ne znači da je mrzite, samo vam ne treba. Isto tako ne pomišljate živjeti u jednoj daščari, ne želite, ali i ne plašite se da ćete se u njoj naći. U

vašim mislima ne pojavljuje se ono prema čemu ste ravnodušni. U glavi nema određenosti ni orijentacije i zato slika postaje amorfn, isprana - nejasno je što izražava vaša slika. A kad se počnete plašiti i mrziti, duša i razum se ujedine i slika misli poprima jasne obrise.

Nemoguće je umjetno stvarati i održavati jedinstvo duše i razuma, kao što se ne može suviše dugo zadržati stanje ushićenosti. Može se samo težiti tome. Najbolji način postizanja jedinstva jest da živite u skladu sa svojin temeljnim načelima i krećete se prema svom cilju. Što je slika duše i razuma bolje fokusirana, brže će se realizirati. Dok to ne postane moguće, isti se rezultati mogu dobiti dugotrajnom opsadom - *djelovanjem s nepokolebljivom ustrajnošću*.

Svaki put kad vašu pozornost obuzme nešto što ne volite, svjesno se prebacile na ono što biste željeli imati. To je kao da u ruci imate malu svjetiljku: ili bespomoćno udarate na jednu pa na drugu stranu, uplašeno osvjetljavajući tamne kutove, ili usmjeravate svjetlo samo ispred sebe i hrabro koračate prema cilju, bez obzira na to što se oko vas nalazi.

- *Često se događa da ako je početak nekog posla dobar, rezultat ispadne loš i obrnuto. Možemo li iskoristiti tu zakonitost ili je nekako korigirati?*
- *Često sam primjećivala da se u mom životu puno toga nije dogodilo onako kako sam planirala, već gotovo sasvim suprotno. S gledišta transurfinga to se objašnjava povišenim potencijalom važnosti. Zatim sam uočila zanimljivu zakonitost: ako se svjesno misli da bi se situacija trebala loše razvijati, zapravo sve ispadne dobro! I sada, da bih izbjegla neugodan razvoj događaja, posebno zamišljam što je više moguće loših varijanti, zbog čega sve završi uspješno. Zašto se to događa?*

Ovdje ne treba izvesti strogo pravilo. Događa se da sve započne predivno, a završi loše. No događa se i obrnuto: početak je bio grozan, a na kraju se sve posložilo jednostavno prekrasno. Kod svakoga se to događa drugačije i svatko to sam opaža. *Kontrast* vas navodi da opazite: očekivalo se jedno, a dobilo sasvim drugo. Ljudi često ne primjećuju da se pravilo koje su sami izveli remeti ako prateće okolnosti nemaju veliku važnost. Izuzetaka ima koliko i potvrda - samo se njih ne sjete. Obično se pamte oni slučajevi koji su imali veću težinu. *Upravo pridavanje važnosti stvara zakonitost kontrasta*.

Kad se događaju ili okolnosti pridaje velika važnost, stvara se suvišni potencijal. Čovjek jako želi da sve uspije, a istodobno se boji da se ništa neće ostvariti. Strah može biti podsvjestan, no zbog toga ništa manje uvjerljiv, budući da dolazi iz duše. Ta mješavina želje, nemira i povišene važnosti stvara vjetar sila ravnoteža koje nastoje uspostaviti ravnotežu. U konačnici dobivamo rezultat koji je suprotan od očekivanoga: na početku se situacija ocrtava u mračnim tonovima, a zatim se pokaže da je sve puno lakše i jednostavnije, ili obrnuto. Znači li to da ako namjerno preuveličavate ono loše, da će ispasti povoljno. Uopće ne. Štoviše, to ne treba raditi. Kao prvo, nećete uspjeti izmodelirati suvišni potencijal na umjetan način. Drugim riječima, nećete uspjeti stvarno se "zaplašiti". Razum se može pretvarati, no duša neće povjerovati. Kao drugo, crtajući mračne slike, stvarate negativnu sliku koja će se s određenim uspjehom odraziti u ogledalu svijeta. Zašto biste programirali negativnu stvarnost?

Ako ste pri namjernom zamišljanju najgorih varijanti primijetili da "pretvaranje" ipak funkcionira, to se ne događa zahvaljujući, već unatoč vašim naporima. Gluma vaše strahove ne slabi, samoga sebe ne možeš prevariti. U svakom slučaju, čak i neovisno od glume, potajno se nadate povoljnom ishodu, ako je sve tako loše i strašno - to zapravo služi kao pozitivan faktor zato što potječe iz duše. No, ponavljam, nestašluci s negativnim mogu samo naštetiti. Postavlja se pitanje: ako očekivanje zasnovano na povećanom pridavanju važnosti stvara zakonitost kontrasta, kako bi se trebali odvijati događaji u "čistom obliku"? Pretpostavimo: ako nešto započne dobro ili, naprotiv, loše, što se može očekivati kad je još neizvjesno kako se prema tome odnositi? Najvjerojatnije će kraj po svom karakteru biti jednak početku. Ovdje neprocjenjivu pomoć može pružiti jednostavno načelo kretanja po tijeku varijanti. U životu na svakom koraku trebate poduzimati određene aktivnosti, inicirati neki proces, bilo da se radi o novom pothvatu bilo o traženju potrebnog predmeta, posla, partnera, rješenja. Svaki put kad

poduzimate prvi korak u odabranom smjeru, *ulazite kroz vrata*. U trenutku dok još niste daleko odmakli, promišljate: jesu li vrata ispravno odabrana ili treba ići nekim drugim putem?

Ako od samog početka, sve ide dobro, možemo se nadati da će se tako i nastaviti, iako za to također nema nikakva jamstva. Na jamstvo možemo računati samo u suprotnom slučaju. Ako se vrata otvaraju s mukom i kroz njih se treba probijati, možemo se hrabro vratiti nazad i tražiti druga. Tijek varijanti uvijek ide putem najmanjeg otpora i taj je put optimalan. To ne znači da, ako se progurate kroz tuđa vrata, nećete doći do kraja. Jedno je nedvojbeno ondje vas očekuje hrpa problema i poteškoća. Zato je bolje da uzmete kao pravilo: *ako vrata teško popuštaju, treba tražiti druga*.

Pogledajmo primjere. Pretpostavimo da vam se čini kako ćete potrebnu stvar naći u određenoj trgovini, ali je ona iz nekih razloga nedostupna: ili do nje ne možete stići ili je trgovina zatvorena. Razum uporno tvrdi: znam da mi je ta stvar potrebna i ja ću je upravo ovdje pronaći. Najčešće ćete morati uvjeriti sebe da se potrebna stvar uopće ne nalazi ondje gdje vi mislite.

Druga je situacija ona u kojoj tražite posao. U jednoj tvrtki trebate izdržati vrlo teško testiranje, na intervjuu se prema vama odnose strogo i vrlo su zahtjevni. U drugoj sve prolazi lako i glatko. Što odabire razum? On je navikao osvajati vrhove i cijeniti ono što je zaradio trudom. Njegov je izbor očit. No što će se zbiti poslije? Svakako naporan posao, materijalna korist - možda.

Vi rješavate problem ili počinjete raditi težak posao. Bez obzira na ustaljeni stereotip pokušajte prvo djelovati, a zatim razmišljati. Razum je sklon traženju teških rješenja i odabiru teških putova. Najdraža metoda razuma je stvarati, a zatim svladavati prepreke - ipak je on "otac teških pogrešaka". Što god da on smisli, vi uvijek sve *radite na jednostavniji način*. Vidjet ćete da će se kotač sam zakotrljati.

Susreli ste se primjerice s čovjekom i razmišljate odgovara li vam za daljnje druženje. Ako se na samom početku pojave nekakve nesuglasice, poteškoće, sukobi, možete biti sigurni da vam takvi odnosi ništa dobro neće donijeti. Ma koliko razum hvalio partnerove vrline, ma kakve argumente nabrajao u njegovu korist, što se više trudi uvjeriti samoga sebe da je ta osoba "prava", veća je vjerojatnost da ćete naposljetku požaliti. *Ne vjerujte argumentima, vjerujte činjenicama. Ne oslanjajte se na dokaze razuma, slijedite tijek varijanti*.

Cilj i pravo

- *Što mislite o životu nakon smrti? Vjerujem da fizičko tijelo umire, a duša je vječna. Znači li to da je duša, kad se vrati u energetsko-informacijsko polje, već bez svijesti, spaja se s njim i ljudska individualnost kao da prestaje postojati, a u sljedećoj reinkarnaciji ima drugo tijelo i drugu svijest? Što je s mojom svijesti - zar sve to uzalud nestaje? Pa ne može Stvoritelj, nakon što mi je dao život i svijest, sve to uzeti, a da ništa ne ostavi zauzvat. Ukratko, čovjek je postojao, ispunio je svoju funkciju i postao nepotreban? To zvuči nekako tužno.*

Ako se odbace dogmatske predodžbe različitih religioznih struja i sagledaju samo činjenice, bez sumnje preostaje samo jedno: duša zaista prolazi kroz niz reinkarnacija i proživljava puno života u različitim tijelima. Očitih dokaza za postojanje Boga za sada nema, a za duše - koliko god želite. Postoji tisuće svjedočenja kad su se ljudi slučajno sjetili svojih prošlih života. Nemoguće je sumnjati u vjerodostojnost takvih sjećanja zato što su činjenice tvrdokorna stvar. Ako čovjek odjednom počne govoriti na nekom starom jeziku koji se ne koristi u današnje vrijeme ili govori o takvim povijesnim i geografskim podacima za koje u načelu nije mogao znati, kakvi bi dokazi još trebali?

Iako ortodoksnu znanost ni ti argumenti ne uvjeravaju - ona uvijek odbacuje ono što ne može objasniti - tako je jednostavnije. Kad bi znanstvenici uspjeli slijediti put duše na ekranu oscilografa, tada bi to bila druga priča.

Što se tiče pitanja poput "zašto" i "s kakvim ciljem", njih treba odaslati na više instance. To je točno poznato jedino samom Bogu. Transurfing na ta pitanja odgovara na sljedeći način. Cilj života je služenje Bogu. *Služenje nije klanjanje, nego sukreacija s Njim*. Bog svijetom upravlja, preko svega živoga. Ne postoji drugi način postojanja osim u obliku života - u svoj raznovrsnosti njegovih manifestacija. Nije li razlog zbog kojeg se nikako ne nalazi potvrda Njegova postojanja taj što on živi u svemu: u travčici, cvijetu, leptiru, u samom čovjeku? Život je san Boga. Reinkarnacija je svojevrsan prijelaz iz jednog u drugi san. Sva bića teže istom cilju - živjeti, što znači sukladno sa svojim mogućnostima upravljati tom stvarnošću. *Upravljanje stvarnošću je i cilj, i mogućnost, i pravo*. Ako uzmete svoje pravo, ostvarujete Božju volju i živite ispunjen život, a ako ne, postaje vam sve gore. Detaljnija obrazloženja ovih zaključaka nalaze se u knjizi *Jabuke padaju u nebo*.

Međutim, ako vas ti odgovori ne zadovoljavaju, možete se jednostavno obratiti sebi budući da se djelić Boga nalazi u svakome od nas. Niti ja, niti svećenik, nitko ne može biti posrednik između vas i Boga. Samo ćete vi, nakon što se obratite sebi, dobiti odgovore na sva pitanja.

Takav vam savjet možda neće pobuditi povjerenje: "Ali kako?! Kako mogu znati?" Najčešće ili još niste pokušali to učiniti ili nemate povjerenja u glas svog srca, inače ne biste postavljali pitanja. Sve je vrlo jednostavno. Ako namjeravate tražiti odgovore u tuđim knjigama, očekuje vas beskonačno putovanje koje nikamo ne vodi. Kao prvo, nikad nećete uspjeti pročitati sve što treba, kao drugo, u različitim izvorima naići ćete na različita objašnjenja zbog čega ćete se osjećati još više izgubljeni. Najbolje je pročitati nekoliko knjiga koje vam se (upravo vama!) učine značajnima, a zatim uzeti pravo da sami pronalazite i dajete odgovore. Bitno je na što je usmjerena namjera: na spoznaju ili na stvaranje. U prvom slučaju odabirete ulogu vječnog studenta, u drugom - stvaraoca i pionira.

Vrtuljak Čuvara

- *Ako ste vi SKITNICA, predodređeni ste da vrlo suptilno "usmjeravate" čovječanstvo na stvaralačku koegzistenciju, što ste do sada i radili. No zakoni SKITNICA vrijede za one koji ih donose sve dok ih ne koriste u komercijalne svrhe, a vi ćete zaraditi novac od objavljivanja knjige. To znači da će vam oštati znanja, a svojstva SKITNICE ćete izgubiti. Zar vam je mizeran prihod važniji od NAŠIH CILJEVA? Mudar ste čovjek, zadivljuje me vaša uvjerenost u nepogrešivost. Ili ste skupili znanje bez podrške ili ste istinski mudrac, ali se žrtvujete za dobrobit ljudske civilizacije. TKO STE UOPĆE VI?*

O-o-o! O-o-o! Koliko patetike! Uništen sam, pregažen, dokrajčeni Eto, odlučeno je: puštam bradu kakvu ima Čuvar, uzimam dugačak štap i krećem lutati kako bih pronašao istinu, progledao, a zatim otvorio oči onima koji žive u mraku. Baš mi se prohtjelo da postanem istinski mudrac i da se "žrtvujem" za dobrobit ljudske civilizacije!

Već sam spreman, samo da još jednom zaslinim prste i prebrojim svoj "mizeran prihod" i zatim odmah put pod noge. A dok drhtavim rukama brojim svoj novac, poslušajte jednu alegorijsku priču.

Jednom su se okupila djeca pokraj pješčanika u dvorištu našeg svijeta. Bili su tamo Razmetljivica, Vlastelinov sin, Svadljivko, Pametnjaković, Tužibaba i Djetešće. Nadimak svakoga od njih odražava karakterističnu crtu karaktera.

Razmetljivica se na različite načine trudila naglasiti svoje vrline i zato se voljela pohvaliti lijepom haljinicom, bombončićem i sličnim.

Vlastelinov sin kao da i nije trebao potvrdu svojeg značenja. On je i bez toga bio važan, sam po sebi. Jedini je imao automobil s pedalama i dostojanstveno se njime vozio dvorištem.

Svadljivko nikad nije puštao na miru ni sebe ni druge. Nije bio zao, nego prije osjetljiv. Tu je svoju ranjivost pokušavao prikriti prividnom drskošću.

Pametnjaković se, naravno, prikazivao kao najrazumniji. Znao je bolje od svih izrađivati kolače od pijeska i bio je vrlo ponosan na njih. Pametnjaković je bio jako zabrinut zbog toga što drugi stalno sve rade pogrešno i zato se trudio sve izvesti na pravi put.

Tužibaba se na sve načine trudila svima oko sebe objaviti da postoji. Samo što joj to nije išlo od ruke, iako granicu podlosti nikad nije prelazila.

O Djetešcu se gotovo i nema što reći. Ničim osobitim nije se isticalo, bilo je tiho i obično je ili zamišljeno prebiralo pijesak lopaticom ili je šuteći, široko otvorenih očiju, slušalo što drugi govore.

Svatko je iz cijele ove "pješčane" družine pokušavao na svoj način obilježiti i učvrstiti svoj položaj u ovom prevrtljivom svijetu. Svaki je glumac u ovom teatru imao svoju ulogu koja mu je manje ili više omogućavala da igra u kazališnom komadu života.

Događalo bi se da Razmetljivica pretjera u hvaljenju same sebe i tada bi je Svadljivko povukao za pletenicu, Tužibaba se požali Vlastelinovom sinu, te bi on započeo uspostavljati pravdu, a Pametnjaković bi krenuo sve organizirati i urazumljivati.

Uloga je svakome služila kao svojevrsna niša koja je omogućavala da se udobno namjesti i objavi svijetu: "To sam ja! Ja postojim! Ja sam netko!"

Svatko je bio netko. Samo Djetešce, kako se činilo, nije imalo nikakvu ulogu. Držalo se po strani i, u pravilu, ostajalo izvan igre. A tako je željelo biti netko! Djetešce nije moglo razumjeti tko je ono zapravo. Živjelo je s bakom, a svojih se roditelja nije sjećalo.

No tko je točno htjelo biti također nije imalo pojma. Katkad bi poželjelo da nalikuje na nekoga iz "pješčane" družine. Djetešcu se činilo: ako uzme jednu od uloga, postat će netko i zauzeti dostojno mjesto u dvorišnom društvu.

Međutim, koliko god da se trudilo isprobati tuđe maske, ništa dobro iz toga nije ispadalo. Svaki put kad bi Djetešce pokušalo glumiti tuđu ulogu, nije ga napuštao neobičan osjećaj. Činilo se kao daje postalo netko drugi i istodobno prestalo biti svoje! Taj mu osjećaj nije bio ugodan i Djetešcu nije preostalo ništa drugo nego da prestane biti netko drugi i ponovno postane ono što je, to jest nitko.

I tako je cijela družina sjedila pokraj pješčanika i dosađivala se. I onda je netko rekao:

- Ide Čuvar.

- Kakav Čuvar? Gdje je?

- Eto, starac sa sijedom bradom. Radi u parku, upravlja svim ljuljačkama. Neobičan starac. Postavlja budalasta pitanja.

- Kakva pitanja?

- Kad ga zamoliš za vožnju na vrtuljku, on pita: "Zašto?" Kao odgovor mu gurneš kartu i on te propusti.

- Razumiješ, iznenadi te. Pa tko će te besplatno ljuljati?

- Jednom nisam imao ni novac, ni kartu i pokušao sam se provući, no on me primijetio i opet započeo sa svojim budalastim pitanjem: "Zašto?" A ja odgovorim: "Djedice, nemam novca, pusti me da se malo ljuljam". Onda me upitao: "Zbog čega?" Nisam razumio i ponovno sam ga zapitao, a on ponovno: "Zašto bih te trebao ljuljati?" Pa, rekao sam, nemam novaca, a jako se želim ljuljati. A Čuvar nadoda: "Kad budeš mogao odgovoriti na moje pitanje, više nećeš morati kupovati karte."

- Što hoće? Što bi se moglo odgovoriti na to pitanje?

- A tko će ga znati. Nekoliko sam puta pokušao, no starac tvrdi da je sve pogrešno.

Djetešce je slušalo cijeli taj razgovor i kao da mu je odjednom sinulo - postalo mu je čudesno jasno. Odjednom je vidjelo sebe i sve ostale kao da gleda sa strane. Djetešce je znalo da je oduvijek željelo postati netko - osoba koja je slična bar jednom članu dvorišne družine. No sada je Djetešce osjetilo nešto neobično: bilo je nitko i istodobno je bilo svatko od njih! Spoznalo je da ako svatko prestane igrati svoju ulogu, drugim riječima, odbaci masku, postat će upravo onakav kakvo je Djetešce, to jest nitko.

Jednako se tako bilo koja kap koja padne s vrha vala razlikuje svojom veličinom i oblikom. No bit svih kaplji je ista - voda. I sve se one prije ili kasnije vraćaju u ocean slijevajući se u jednu cjelinu.

Za Djetešce je u jednom trenu sve postalo jednostavno i jasno, iako to nije očekivalo od sebe, odjednom je reklo: Znam odgovor na Čuvarovo pitanje.

Svi su se skamenili i s čuđenjem se zagledali u Djetešce. Nitko nije mislio da je ono sposobno takvo što otkriti.

- I koji je odgovor? - oprezno je upitao Pametnjaković.

- Idemo u park, tamo ćete saznati - reklo je Djetešce i podiglo se, otvoreno namjeravajući ostvariti ono što je zamislilo.

Zaintrigirana, dječica su se uputila za njim.

- No to još nije sve - šapnuo je Svadljivko Pametnjakoviću.

- Tamo je Vrtar koji također ima svoje zaštitno pitanje: "Tko je dopustio?" Djetešce je danas nekako čudno. Pogledajmo što će na to reći.

Uskoro su djeca stigla do vrata parka. Srditi djedica zastrašujuća izgleda prepriječio im je put.

- Hej, kamo ste krenuli, mališani?

Djetešce je istupilo.

- U park, vrtjeti se na vrtuljku.

Vrtar se od takve jednostavnosti zbunio, ne znajući bi li se naljutio ili nasmijao.

- A čiji si ti, dječiče? Slušaš li svoje roditelje? I uopće, tko ti je dopustio? Što ćeš na to odgovoriti?

- Nisam dužan odgovoriti na vaše pitanje - mirno je reklo Djetešce.

Vrtar je zanijemio. Prvi su mu put ispravno odgovorili. I kako Djetešce to može znati?

Djedica je bez riječi djeci otvorio vrata i dugo s čuđenjem gledao za njima.

Kad su se dječica oprezno približila vrtuljku, ususret im je došao Čuvar

- Djeco, što želite?

- Vrtjeti se - Djetešce je odgovorilo za sve.

- Zašto? - kao i obično se raspitivao starac.

- Ni za što. Jednostavno tako - reklo je Djetešce bez razmišljanja.

Čuvar ga je pogledao s iskrenom znatiželjom.

- Ali zbog čega?

- Zato što sam ja Božji sin.

Na trenutak je zavladala mrtva tišina. Dječica su se brzo pribrala i odjednom radosno poskočila i povikala:

- Mi smo Božja djeca! Mi smo Božja djeca!

Više nitko nikome nije postavljao pitanja. Iz nekog je razloga svima sve bilo jasno bez daljnjih objašnjenja. Čuvar se nasmiješio, svima podijelio sladoled i predložio da zauzmu svoja mjesta.

Zanimljivo je da je svatko pronašao mjesto koje mu se sviđa i nije došlo ni do kakvih svađa koje su uobičajene u takvim situacijama. Razmetljivica je odabrala konjića, Vlastelinov sin automobil, Svadljivko lokomotivu. Pametnjaković svemirski brod, Tužibaba brodić.

Vrtuljak se zavrtio. I onda se dogodilo čudo: prethodne uloge su nestale, kao da su s dječjih lica skinute maske. Djeca su prestala biti netko, a postala jednostavno ono što jesu. Svi su bili sretni i nitko nikome nije zavidio i prema nikome nije imao nikakve pretenzije.

Time završavam priču u kojoj je sadržana cijela filozofija transurfinga. Zanimljivo, a što je odabralo Djetešce? To pogodite vi, poštovani čitatelju. Za to samo trebate sebi reći kao što je i ono reklo: "Ja sam Božji sin." Dopustite si to i mirno nastavite putem jedinstva duše i razuma.

Ako imate ono što se u transurfingu naziva odlučnost imanjanja i djelovanja, Vrtar će u pravo vrijeme otvoriti potrebna vrata, a izvanjska će namjera maštu pretvoriti u stvarnost.

Sad je došao trenutak da odgovorim na pitanje tko sam ja. Ja sam nitko. I istodobno sam ono što ste i vi - Božji sin. Gospodin Bog - moj Otac - pustio me da prošećem ovim svijetom. Volim li ja njega, slušam li ga - to se nikoga ne tiče. Sa svojim Ocem komuniciram izravno, srcem, a ne kroz rešetke isповјedaonice. Sam svojom namjerom oblikujem sloj svojeg svijeta i, ako to ne smeta drugoj Božjoj djeci, nikome ne moram ni za što polagati račune.

Također nije moj posao nekome pokazivati pravi put. Za to bih morao biti netko, a ja sam nitko. Svaki čovjek može preuzeti masku Skitnice, Prosvijetljenog, Učitelja i svima govoriti da

zna kojim putem ići. Ako mu povjeruju, može oko sebe okupiti pastvu i "oblikovati kolače u pješčaniku", dubokoumno raspravljati o svakojakim duhovnim stvarima.

Budući da sam nitko, nepoznato mi je kojim bi putem drugi trebali ići. U transurfingu se samo govori da smo svi mi Božja djeca, pritom svatko sam zna svoj put i svatko ima slobodu izbora. Sami ćete naći svoj put ako budete osluškivali glas svojeg srca. Ostalo je pitanje tehnike transurfinga.

Eto, čini se da sam sve rekao. Vrijeme je da uzmem dugačak štap i krenem na put nositi svjetlo znanja u mrak neznanja. Pričekajte. Pa ja sam nitko? I ne poznajem "zakone Skitnica" koji se spominju u pismu? Znači, nemam što izgubiti. O, srećom, slobodan sam! Ostajem.

Rječnik pojmova

Ciljevi i vrata

Svaki čovjek ima svoj jedinstveni put kojim će postići istinsku sreću u ovom životu. Klatna čovjeku nameću tuđe ciljeve koji mame svojim prestižem i nedostupnošću. Jureći za lažnim ciljevima, nećete postići ništa ili ćete, ako postignete, shvatiti da vam to ne treba.

Vaš je cilj uživati u životu. Ostvarivanje vašeg cilja privući će i ispunjenje svih ostalih želja, a pritom će rezultati nadmašiti sva očekivanja. Vaša su vrata put koji će vas odvesti do vašeg cilja.

Ako idete prema svome cilju kroz svoja vrata, nitko vas i ništa neće u tome omesti, zato što ključ vaše duše idealno odgovara ključanici vašeg puta. Vaše vam nitko neće oduzeti i problema s postizanjem cilja neće biti. Problem je samo u traženju vlastitog cilja i vlastitih vrata. Transurfing će vas naučiti kako da to učinite.

Čuvareva zagonetka

"Svaki čovjek može steći slobodu biranja svega što želi. Kako steći tu slobodu?" Čovjek ne zna da ne mora s mukom postizati ono što želi, već da to jednostavno može dobivati. Zvuči sasvim nevjerojatno, ali je ipak upravo tako. Odgovor na ovu zagonetku saznat ćete tek kada pročitate knjige o transurfingu do kraja. Ne pokušavajte odmah zaviriti u posljednje poglavlje, jer vam odgovor neće biti jasan.

Freiling

Freiling je učinkovita tehnologija ljudskih odnosa koja je sastavni dio transurfinga. Glavno načelo *freilinga* možemo formulirati na sljedeći način: *Odrecite se namjere da nešto dobijete, zamijenite je namjerom da nešto date i dobit ćete ono čega ste se odrekli.*

Djelovanje tog načela temelji se na tome da vaša izvanjska namjera iskorištava unutarnju namjeru partnera bez ograničavanja njegovih interesa. U konačnici od čovjeka dobivate ono što niste mogli dobiti običnim metodama unutarnje namjere. Slijedeći to načelo, postići ćete dojmive rezultate u privatnim i poslovnim odnosima.

Izbor

Transurfing predlaže načelno drugačiji pristup postizanju cilja. Čovjek *bira*, kao da naručuje u restoranu, ne brinući o sredstvima postizanja. Na kraju se cilj većim dijelom ostvaruje sam, neovisno o izravnom djelovanju naručitelja. Vaše se želje neće ispuniti. Vaša se maštanja neće ostvariti. Ali vaš je izbor nepovrediv zakon i on će se neminovno realizirati. Svrhu izbora nemoguće je objasniti dvjema riječima. Cijeli transurfing govori o tome što je izbor i kako ga ostvariti.

Jedinstvo duše i razuma

Razum ima volju, ali ne može upravljati izvanjskom namjerom. Duša može osjetiti svoju istovjetnost s izvanjskom namjerom, ali nema volju. Ona leti u prostranstvu varijanti kao papirnati zmaj kojim je nemoguće upravljati. Da bi se izvanjska namjera podredila volji, potrebno je postići *jedinstvo duše i razuma*. To je stanje u kojem se osjećaji duše i misli razuma

spajaju ujedno. Na primjer, kad je čovjek ispunjen radosnim zanosom, njegova duša "pjeva", a razum "zadovoljno trlja ruke". U takvom stanju čovjek može stvarati. No događa se da se duša i razum ujedine u nemiru, strahovima i mržnji. Tada se ostvaruju najgora očekivanja. Naposljetku, kada zdrav razum tvrdi jedno, a srce se tomu protivi, znači da duša i razum nisu usklađeni.

Klatno

Energija misli je materijalna i ne nestaje bez traga. Kada grupe ljudi počnu razmišljati na jednak način, njihove se "valne dužine misli" slažu jedna na drugu i u oceanu energije stvaraju nevidljive, ali stvarne, energetsko-informacijske strukture - klatna. Te se strukture počinju razvijati samostalno i podčinjavali ljude svojim zakonima. Čovjek koji dospije pod utjecaj destruktivnog klatna gubi slobodu - mora biti kotačić u velikom mehanizmu.

Što je više ljudi - *sljedbenika* - koji hrane klatno svojom energijom, to se ono snažnije "njiše". Svako klatno ima vlastitu karakterističnu frekvenciju njihanja. Na primjer, ljuljačku se može zanjhati samo ulaganjem sile određeno frekvencije. Ta se frekvencija naziva rezonancija. Ako se broj sljedbenika klatna smanjuje, njegova se njihanja gase. Kada sljedbenika više uopće ne bude, klatno će se zaustaviti i kao struktura umrijeti.

Da bi iz čovjeka iscrpla energiju, klatna se čvrsto hvataju za njegove osjećaje i reakcije: negodovanje, nezadovoljstvo, mržnju, razdraženost, nemir, uzrujanost, potištenost, zbuđenost, očaj, strah, žalost, privrženost, ushit, ganuće, idealiziranje, divljenje, oduševljenje, razočaranje, ponos, oholost, prezir, gađenje, uvrijeđenost, osjećaj dužnosti, osjećaj krivnje i tako dalje.

Najveća je opasnost za čovjeka koji je pod utjecajem destruktivnog klatna ta što klatno svoju žrtvu odvodi od onih linija života gdje bi mogla pronaći svoju sreću. Potrebno je osloboditi se nametnutih ciljeva jer, boreći se za njih, čovjek se sve više udaljava od svoga puta.

Klatno je u svojoj suštini egregor, ali time ni blizu nije sve rečeno. Pojam "egregor" ne odražava čitav splet nijansi međudjelovanja čovjeka i energetsko-informacijskih struktura.

Koordinacija namjere

Realizacija najgorih očekivanja kod ljudi sklonih negativizmu potvrđuje da je čovjek sposoban utjecati na tijek događaja. Svaki događaj na liniji života ima dva kraka u prostranstvu varijanti - povoljan i nepovoljan. Svaki put kad se susretete s nekim događajem, birate kako ćete se prema njemu odnositi. Ako događaj smatrate pozitivnim, naći ćete se na povoljnom kraku života. Međutim, sklonost negativizmu navodi vas da izražavate nezadovoljstvo i birate nepovoljan krak.

Čim vas je nešto razljutilo, slijedi nova neugodnost. Tako se dogodi da "nevolja nikad ne dolazi sama". No do niza neugodnosti ne dolazi zbog same nevolje, već zbog vašeg odnosa prema njoj. Zakonitost se oblikuje vašim odabirom na raskrižju. Analizirajući stupanj svoje sklonosti negativizmu, možete zamisliti kamo će vas u životu odvesti takav niz negativnih krakova.

Načelo koordinacije namjere glasi ovako: *Ako izmjene u scenariju, koje se čine negativnima, odlučite promatrati kao pozitivne, one će takve i biti.* Slijedeći to načelo, u pozitivnim ćete očekivanjima postići onakav uspjeh kakav negativisti postižu u svojim najgorim očekivanjima.

Koordinacija važnosti

Ničemu nemojte pridavati suviše veliko značenje. Vaša važnost nije potrebna vama, nego klatnima. Klatna upravljaju ljudima kao marionetama, pomoću niti važnosti. Čovjek se boji popustiti niti važnosti jer se nalazi pod utjecajem zavisnosti koja stvara iluziju potpore i sigurnosti.

Sigurnost je taj suvišni potencijal nesigurnosti samo suprotnog predznaka. Osviještenost i namjera omogućuju ignoriranje igre klatna te postizanje cilja bez borbe. A kada postoji sloboda bez borbe, tada sigurnost nije potrebna. Ako se oslobodim važnosti, nemam što štititi i što osvajati - jednostavno mirno idem i biram što želim.

Kako bi se oslobodili klatna, potrebno je odreći se unutarne i izvanjske važnosti. Problemi i prepreke na putu do cilja također nastaju kao posljedica suvišnih potencijala važnosti. Prepreke se drže na temelju važnosti. Ako svjesno odbacite važnost, prepreke će same nestati.

Linija života

Čovjekov život, kao i svako drugo gibanje materije, predstavlja lanac uzroka i posljedica. Posljedica se u prostranstvu varijanti uvijek nalazi blizu svog uzroka. Kako jedno proizlazi iz drugoga, tako se i susjedni sektori prostranstva postrojavaju u liniju života. Scenariji i scenografije sektora na jednoj liniji života uglavnom su po svojoj kvaliteti istovrsni. Čovjekov život ravnomjerno teče po svojoj liniji sve dok se ne dogodi nešto što bitno mijenja scenarij i scenografiju. Tada sudbina izvrši obrat i prelazi na drugu liniju života. Uvijek se nalazile na onim linijama čiji parametri odgovaraju vašem odašiljanju misli. Promjenom svojeg odnosa prema svijetu, to jest svog načina razmišljanja, prelazite na drugu liniju života s drugim varijantama razvoja događaja.

Materijalna realizacija

Informacijska struktura prostranstva varijanti u određenim se uvjetima može materijalizirati. Svaka misao, baš kao i sektor prostranstva, ima određene parametre. "Osvjetljavanjem" odgovarajućeg sektora odašiljanje misli realizira njegovu varijantu. Na taj način misli imaju izravan utjecaj na tijek događaja.

Prostranstvo varijanti služi kao šablona, određuje oblik i putanju gibanja materije. Materijalna realizacija se kreće u prostoru i vremenu, ali varijante ostaju na mjestu i postoje vječno. Svako živo biće svojim odašiljanjem misli oblikuje sloj svojeg svijeta. Naš svijet nastanjuje mnoštvo živih organizama i svaki daje svoj doprinos oblikovanju stvarnosti.

Namjera

Namjeru otprilike možemo definirati kao odlučnost imanjanja i djelovanja. Ne ostvaruje se želja, nego namjera. Poželite podići ruku. Želja je oblikovana u vašim mislima i shvaćate da želite podići ruku. Hoće li želja podići ruku? Ne, želja sama po sebi ne stvara nikakvu aktivnost. Ruka se podiže samo kad su misli o želji odrađene i ostala je samo odlučnost djelovanja. Može li odlučnost djelovanja podići ruku? Također ne može. Donijeli ste završnu odluku da ćete podići ruku, ali se ona i dalje ne pomiče. Što onda podiže ruku? Kako definirati ono što slijedi nakon donesene odluke?

Ovdje se vidi bespomoćnost razuma da ponudi smisljeno objašnjenje što je to namjera. Naša je definicija namjere kao odlučnosti imanjanja i djelovanja tek preludij za silu koja konkretno i ostvaruje djelovanje. Preostaje nam da jednostavno konstatiramo činjenicu da se ruka ne podiže željom ili odlukom, već namjerom.

Namjera se dijeli na unutarnju i izvanjsku. Unutarnja namjera podrazumijeva aktivno djelovanje na okolinu - to je odlučnost djelovanja. Izvanjska namjera je odlučnost imanjanja, kada se svijet sam podčinjava čovjekovoj volji. Unutarnja namjera je koncentracija pozornosti na proces kretanja prema cilju. Izvanjska je namjera koncentracija pozornosti na to kako se cilj sam ostvaruje. Unutarnjom se namjerom cilj dostiže, a izvanjskom izabire. Sve što je povezano s magijom i paranormalnim pojavama odnosi se na područje izvanjske namjere. Sve što može biti postignuto u okvirima uobičajenog svjetonazora dostiže se snagom unutarnje namjere.

Odnosi zavisnosti

Odnosi zavisnosti se određuju postavljanjem uvjeta poput "ako ćeš ti tako, onda ću ja ovako..." "Ako me voliš, znači da ćeš sve ostaviti i sa mnom otići na kraj svijeta"; "Ako se ne oženiš mnome (ne udaš za mene), znači da me ne voliš"; "Ako me hvališ, družiti ću se s tobom"; "Ako mi ne daš svoju lopaticu potjerat ću te iz pješčanika."

Kad ljubav prelazi u odnose zavisnosti, neizbježno nastaje polarizacija i sile ravnoteže se narušavaju. Bezuvjetna ljubav je ljubav bez prava na posjedovanje, divljenje bez obožavanja. Drugim riječima, takav osjećaj ne stvara odnose zavisnosti između onoga tko voli i objekta njegove ljubavi.

Ravnoteža se narušava u slučaju ako se jedno uspoređuje s drugim ili mu se suprotstavlja. "Mi smo ovakvi, a oni su drugačiji!" Na primjer, nacionalni ponos: u usporedbi s kojim nacijama? Osjećaj manje vrijednosti: u usporedili s kim? Ili ponos na sebe samoga: u usporedbi s kim?

Gdje postoji suprotstavljanje, tamo se neizbježno uključuju sile ravnoteže. Njihovo je djelovanje usmjereno ili na to da "rastave" suprotstavljene subjekte, ili da ih ujedine uz obostranu suglasnost, ili na izazivanje sukoba. Ako ste vi stvorili polarizaciju, djelovanje sila bit će prije svega usmjereno protiv vas.

Polarizacija

Suvišni se potencijali stvaraju kada se nekim osobinama pridaje preveliko značenje. A odnosi zavisnosti među ljudima stvaraju se kad se međusobno počnu uspoređivati, suprotstavljati i postavljati uvjete poput "ako ćeš ti tako, ja ću ovako". Sam po sebi suvišni potencijal nije tako strašan sve dok iskrivljena procjena postoji neovisno, sama po sebi. Ali čim se neprirodno preuveličava u procjenjivanju jednog objekta, odnosno uspoređuje ga se s drugim, stvara se polarizacija koja rezultira vjetrom sila ravnoteže. Sile ravnoteže pokušavaju ukloniti stvorenu polarizaciju i njihovo je djelovanje u većini slučajeva usmjereno protiv onoga tko je tu polarizaciju stvorio.

Potaknuti prijelaz

Katastrofe, elementarne nepogode, oružani sukobi, ekonomske krize razvijaju se spiralno. U početku nastaje zaplet, zatim razvoj, sve se više pojačava napetost pa slijedi kulminacija, emocije su na vrhuncu i na kraju dolazi rasplet - sva se energija rasipa u prostor i nastaje privremeno zatišje. Otprilike se slično ponaša i vodeni vrtlog.

Pozornost grupe ljudi dopriveda u stisak omče klatna koje se počinje sve snažnije njihati povlačeći za sobom nesretne linije života. Čovjek reagira na prvi trzaj klatna - na primjer, reagira na negativan događaj, sudjeluje u zapletu i nalazi se u zoni djelovanja spirale koja se počinje brzo vrtjeti i povlačiti ga poput lijevka.

Pojavu padanja u lijevak opisujemo kao potaknuti prijelaz na liniju života na kojoj čovjek postaje žrtva. Njegov odziv na trzaj klatna i posljedično uzajamno predavanje energije njihanja potiču prijelaz na liniju života koja je po frekvenciji bliska njihovima klatna. Na taj se način negativan događaj uključuje u sloj svijeta tog čovjeka.

Prostranstvo varijanti

Prostranstvo varijanti je informacijska struktura. To je beskonačno polje informacija koje sadržava sve moguće varijante bilo kakvih događaja koji se mogu zbiti. Može se reći da je u prostranstvu varijanti sve što je bilo, što jest i što će biti. Prostranstvo varijanti služi kao šablona, koordinatna mreža gibanja materije u vremenu i prostoru. I prošlost i budućnost u njemu se nepomično čuvaju, kao na filmskoj vrpci, a vremenski se učinak očituje samo kao posljedica premještanja zasebnog kadra u kojem se osvjetljava sadašnjost.

Svijet istodobno ima dva oblika: fizičku stvarnost, koju možemo dotaknuti rukama, i metafizičko prostranstvo varijanti koje se nalazi izvan okvira percepcije, ali zbog toga nije manje objektivno. Iako je pristup tom polju informacija u principu moguć. Upravo odatle dolaze intuicija i vidovitost. Razum nije sposoban stvoriti ništa načelno novo. On samo može sastaviti novu verziju kuće od starih cigli. Mozak ne čuva samu informaciju, već nešto nalik na adresu informacije u prostranstvu varijanti. Sva znanstvena otkrića i umjetnička remek-djela razum, uz pomoć duše, dobiva iz prostranstva varijanti.

Snovi nisu iluzija u uobičajenom smislu te riječi. Razum ne zamišlja svoje snove - on ih uistinu vidi. Ono što promatramo u stvarnosti jesu realizirane varijante. Snovi nam pokazuju što se moglo dogoditi u prošlosti ili u budućnosti. San je putovanje duše u prostranstvu varijanti.

Sektor prostranstva varijanti

U svakoj točki prostranstva postoji posebna varijanta određenog događaja. Radi lakšeg razumijevanja, zamislit ćemo da se varijanta sastoji od scenarija i scenografija. Scenografija je vanjski izgled ili forma pojave, a scenarij je put kojim se kreće materija. Pojednostavimo li, prostranstvo varijanti je moguće razdijeliti na sektore. Svaki sektor ima svoj scenarij i scenografiju. Što je udaljenost među sektorima veća, veće su razlike u scenarijima i scenografijama, čovjekovu sudbinu također predstavlja mnoštvo varijanti. Teoretski ne postoje nikakva ograničenja mogućih obrata čovjekove sudbine budući da je prostranstvo varijanti beskonačno.

Sile ravnoteže

Svugdje gdje postoji suvišni potencijal, pojave se sile ravnoteže koje su usmjerene na njegovo uklanjanje. Potencijal stvara naša mentalna energija kada nekom predmetu pridajemo suviše veliko značenje.

Na primjer, usporedimo dvije situacije: u prvoj stojite na podu svog doma, a u drugoj na rubu provalije. U prvom slučaju uopće niste zabrinuti. U drugom slučaju situaciji pridajete jako veliko značenje. Učinite li jedan nesmotren pokret, dogodit će se nešto nepopravljivo. Na energetskej razini činjenica da jednostavno stojite ima isto značenje kako u prvom, tako i u drugom slučaju. No stajanjem nad provalijom svojim strahom podižete napetost, stvarate nejednakost na energetskom polju. Zbog toga se stvaraju sile ravnoteže kojima je cilj ukloniti tu nejednakost. Čak možete i realno osjetiti njihovo djelovanje. S jedne vas strane neobjašnjiva sila vuče prema rubu, a s druge vas vuče da se odmaknete od ruba. Kako bi uklonile suvišni potencijal vašeg straha, sile ravnoteže trebaju vas samo odmaknuti od ruba ili vas baciti u provaliju i s tim završiti. Takvo njihovo djelovanje i osjećate.

Djelovanja sila ravnoteže nakon uklanjanja suvišnih potencijala stvaraju lavovski dio problema. Njihova je podmuklost u tome što čovjek često dobiva upravo suprotno od željenog. Pritom je sasvim nejasno što se događa. Iz toga proizlazi osjećaj da ovdje djeluje nekakva neobjašnjiva zla sila, poput svojevrsnog "zakona podlosti".

Slajd

Naše poimanje nas samih i svijeta oko nas često je daleko od istine. Izobličavanje uzrokuju naši slajdovi. Na primjer, uznemiruju vas neki osobni nedostaci i zbog toga imate osjećaj manje vrijednosti jer vam se čini da se ti nedostaci ne sviđaju ni drugima. Tada, dok komunicirate s ljudima, u svoj "projektor" stavljate slajd kompleksa manje vrijednosti i sve vidite izobličeno.

Slajd je iskrivljena slika stvarnosti u vašoj glavi. Negativan slajd u pravilu rezultira jedinstvom duše i razuma i zbog toga se utjelovljuje u stvarnosti. Ostvaruju se naša najgora očekivanja. Negativne slajdove možemo pretvoriti u pozitivne i natjerati da rade za nas. Ako namjerno stvorite pozitivan slajd, on na neobičan način može transformirati sloj vašeg svijeta. Slajd cilja je zamišljena slika već postignutog cilja. Sustavna vizualizacija slajda dovodi do materijalizacije odgovarajućeg sektora prostranstva varijanti.

Sloj svijeta

Svako živo biće energijom misli materijalizira određeni sektor prostranstva varijanti i stvara sloj svijeta. Svi se ti slojevi slažu jedan na drugoga i na taj način svako biće daje svoj prilog u oblikovanju stvarnosti.

Čovjek svojim doživljavanjem svijeta stvara individualan sloj svijeta zasebnu stvarnost. Ta stvarnost, ovisno o čovjekovu odnosu, poprima određenu nijansu. Ako se slikovito izrazimo, u individualnom sloju čovjekova svijeta stvaraju se određene "vremenske prilike": jutarnja svježina i sunčev sjaj ili tmurno i kišno vrijeme, a događa se da bjesni uragan ili dolazi do prirodni katastrofe.

Individualna stvarnost oblikuje se na dva načina: fizički i metafizički. Drugim riječima, čovjek stvara svoj svijet svojim postupcima i mislima. Ovdje glavnu ulogu igra način razmišljanja, budući da stvara značajan udio materijalnih problema s kojima se čovjek većinu vremena mora boriti. Transurfing ima posla isključivo s metafizičkim aspektom.

Suvišni potencijal

Suvišni potencijal je napetost, mjestimična uzburkanost u jednolikom energetsom polju. Takvu nejednolikost stvara energija misli kada se nekom predmetu pridaje suviše veliko značenje. Na primjer, želja je suvišni potencijal budući da strastveno željeni predmet nastoji privući ondje gdje ga nema. Iscrpljujuća želja da imate ono što nemate, stvara energetska "pad tlaka" koji uzrokuje vjetar sila ravnoteža. Drugi primjeri suvišnih potencijala su nezadovoljstvo, osuđivanje, ushićenost, duboko poštovanje, idealizacija, precjenjivanje, omalovažavanje, taština, osjećaj nadmoćnosti, krivnje, manje vrijednosti.

Tijek varijanti

Informacija nepomično leži u prostranstvu varijanti u obliku matrice. Struktura informacija organizirana je u lance koji su međusobno povezani. Uzročno-posljedične veze stvaraju tijek varijanti.

Nemiran razum stalno osjeća trzaje klatna i nastoji riješiti sve probleme te držati situaciju pod kontrolom. Samovoljne odluke razuma u većini su slučajeva besmisleno pljeskanje rukama po vodi. Većina problema, osobito sitnih, rješavaju se sami od sebe ako to ne smeta tijeku varijanti.

Tijeku se ne treba aktivno suprotstavljati prvenstveno zbog toga što se pritom beskorisno ili štetno trati gomila energije. Tijek ide putem najmanjeg otpora i zato u sebi sadrži najučinkovitije i najrazumnije rješavanje problema. Suprotno tome, protivljenje tijeku stvara gomilu novih problema.

Moćni intelekt nije ni za što zaslužan ako rješenje već postoji u prostranstvu varijanti. Ako ne budete ulazili u neistražena područja i ne budete smetali tijeku varijanti, rješenje će doći samo, i to ono optimalno. Optimalnost je već umetnuta u strukturu polja informacija. U prostranstvu varijanti postoji sve, ali velikom vjerojatnošću realiziraju se baš optimalne varijante na koje se troši najmanje energije. Priroda ne troši energiju uzalud.

Transurfing

Riječ transurfing nisam izmislio, već se ona strovalila na mene s onog mjesta odakle dolaze svi ostali termini i sav sadržaj knjige. I sam do određenog trenutka nisam razumio njegovo značenje. Ovdje je čak nejasno na što bi nas ta riječ mogla asociirati. Značenje te riječi mogli bismo tumačiti kao "klizanje kroz prostranstvo varijanti", ili kao "transformaciju potencijalno moguće varijante u stvarnost", ili kao "prijelaz kroz linije života". Ali općenito, ako se bavite transurfingom, znači da održavate ravnotežu na valu sreće. Riječ transurfing se izgovara kao što se i piše. Ako se nekome sviđa pojam izgovarati na engleskom, samo neka izvoli.

Val sreće

Val sreće oblikuje se kao skup linija života naklonjenih vama. U prostranstvu varijanti postoji sve pa i takve zlatne žile. Ako ste naišli na krajnju liniju nečeg tako raznolikog i bili sretne ruke, po inerciji možete skliznuti na druge nagomilane linije, gdje slijede nove sretne okolnosti. No, ako za prvim uspjehom ponovno slijedi crno razdoblje, znači da vas je zahvatilo destruktivno klatno i odmaknuto od vala sreće.

Važnost

Važnost se pojavljuje kad se nečemu pridaje suviše veliko značenje, To je suvišni potencijal u čistom obliku i da bi ga uklonile, sile ravnoteže stvaraju probleme onome tko taj potencijal stvara. Postoje dva oblika važnosti: unutarnja i izvanjska važnost.

Unutarnja ili vlastita važnost javlja se kao posljedica procjene svojih vrlina ili mana. Formula unutarnje važnosti glasi ovako: "Ja sam važna osoba" ili "Ja radim važan posao." Kada kazaljka važnosti zapne, na djelo stupaju sile ravnoteže i "važna zvjerka" dobiva po nosu. Onoga tko "radi važan posao" također čeka razočaranje: ili taj posao nikomu neće trebati ili će biti vrlo

loše odrađen. Postoji i suprotan pristup, odnosno umanjivanje svojih vrlina, samoponižavanje. Veličina suvišnog potencijala u oba je slučaja jednaka, razlika je samo u predznacima.

Izvanjsku važnost također na umjetan način stvara čovjek kada pridaje preveliko značenje predmetu ili događaju iz svijeta oko sebe. Formula izvanjske važnosti je: "Za mene veliko značenje ima to i to" ili "Jako mi je važno da učinim to i to." Pritom se stvara suvišni potencijal i sav će posao biti upropašten. Zamislite da trebate prijeći preko brvna koje leži na tlu. Ništa jednostavnije. Zatim morate prijeći preko tog istog brvna, ali postavljenog tako da spaja krovove dviju katnica. To vam je jako važno i nećete se uspjeli uvjeriti u suprotno.

Znakovi

Putokazi su oni znakovi koji ukazuju na budući obrat u tijeku varijanti. Ako se sprema nešto što stvarno može utjecati na tijek događanja, pojavljuje se znak koji to nagovještuje. Kada tijek varijanti stvori obrat, prelazite na drugu liniju života. Svaka je linija po svojim osobinama manje-više istovrsna. Bujica u tijeku varijanti može presijecati različite linije. Linije života međusobno se razlikuju prema svojim parametrima. Promjene mogu biti beznačajne, no razlika se svejedno osjeća. Upravo tu razliku u kvaliteti svjesno ili podsvjesno primjećujete: kao da nešto nije onako kako bi trebalo biti.

Putokazi se pojavljuju samo kada započinje prijelaz na druge linije života. Pojedine pojave ne morate primijetiti. Na primjer, vrana je zakriještala, a vi na to niste obratili pozornost. Niste osjetili kvalitativnu razliku, što znači da se sve još nalazi na prijašnjoj liniji. No, ako vas je u toj pojavi nešto uznemirilo, znači da je to znak. Znak se od obične pojave razlikuje po tome što uvijek signalizira započeti prijelaz na bitno različitu liniju života.

O autoru

Vadim Zeland diplomirao je fiziku na Državnom sveučilištu u Kaliningradu, gdje i živi. U svojim je četrdesetima, oženjen i otac jedne kćeri.

Do raspada Sovjetskog Saveza bio je uključen u kvantna istraživanja, a sad se bavi isključivo pisanjem. U svojim knjigama uspio je sjединiti saznanja suvremene znanosti, filozofska učenja i bogato osobno iskustvo skupljeno tijekom dramatičnog raspada Sovjetskog Saveza, te života u današnjoj Rusiji.

Vadim Zeland smatra da nije bitan on nego tehnika transurfinga i stoga o sebi govori vrlo malo:

"Na pitanje zaintrigiranih čitatelja 'Tko si ti, Vadime Zeland?' obično odgovaram 'Nitko.' Moja biografija ne može i ne treba biti važna jer ja nisam tvorac transurfinga, već tek prenositelj. Vrlo je važno biti 'nitko' kako se ničim osobnim ne bi narušilo ovo drevno Znanje koje otvara vrata u svijet u kojem nemoguće postaje stvarnost.

Tajna skrivena ispod površine toliko je važna da je osobnost prenositelja posve nebitna. Ono što je bitno su čuvari koji su prenijeli ovo Znanje, ali oni se ne žele razotkriti i ostaju u sjeni..."

